

வேதாகமத்தில் உள்ள பல்வேறு வகைகளிலான இலக்கியங்களில் உள்ள வசனப் பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

வேதவசனத்தின் எந்த ஒரு வசனப்பகுதிக்கும் நாம் விளக்கம் அளிக்கும்போது, அதன் “பெரிய சந்தர்ப்பப்பொருளில்” அதைப் புரிந்துகொள்ள நாம் நாட வேண்டும். அது எந்த வகையிலான இலக்கியத்தைச் சேர்ந்ததாக உள்ளது என்பது “பெரிய சந்தர்ப்பப்பொருளின்” ஒரு பகுதியாக உள்ளது. வேதாகமத்தில் பல்வேறு வகையான இலக்கியங்கள் அடங்கியுள்ளன (கீழே உள்ள அட்டவணையைக் காணவும்), மற்றும் *வெவ்வேறு வகையிலான வேதாகமப் பாடங்கள் வெவ்வேறு வகையில் விளக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும்*. எடுத்துக்காட்டாக, நாம் சந்தீதப் புத்தகத்திற்கு, நியாயப்பிரமாணத்தின் புத்தகங்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பது போல விளக்கம் அளிக்க இயலாது.

இந்தக் காரணத்தினால், பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் காணப்படும் இலக்கிய வகை ஒவ்வொன்றையும் நாம் புரிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகிறது. வேதாகமத்தில் உள்ள இலக்கியத்தின் பல்வேறு வகைகளுடைய பண்புகள் பற்றிய ஒரு படிப்பானது, அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் நாம் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய “விதிகளை” கண்டறிய நமக்கு உதவும். எடுத்துக்காட்டாக, வரலாற்றுப் பாடங்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கான “விதிகள்” தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கான விதிகளில் இருந்து மாறுபடும் என்பதை நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

பின்வரும் பாடங்கள், வேதாகமத்தில் காணப்படும் எட்டுவகையான இலக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் (மற்றும் அந்த ஒவ்வொரு வகையிலும் உள்ள புத்தகங்களையும்) அறிமுகப்படுத்துகின்றன, மற்றும் அவற்றிற்கு விளக்கம் அளித்தல் பற்றிய ஆலோசனைகளையும் நமக்குக் கொடுக்கின்றன. பாடத்தின் அளவு திணைச் செய்வதாகக் காணப்படலாம், ஆயினும் இந்தப் படிப்பு மதிப்பு மிக்கது என்று நிரூபிக்கப் படவேண்டும். வேதாகமத்தின் பல்வேறு பகுதிகள் பற்றிய பொது அறிவானது நமக்கு ஒரு விசாலமான பின்னணியை அளிக்கும், அது வேதாகமத்தின் எந்தப் புத்தகத்திலும் உள்ள எந்த ஒரு வசனப்பகுதியையும் இன்னும் நாம் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்கள் ஆக்கும். மேலும் இந்தப் படிப்பை, குறிப்பிட்ட வேதவசனப் பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிக்க உதவுவதற்கு, எதிர்காலக் குறிப்பிற்காகப் பாதுகாத்து வைக்கப்படவும் முடியும்.

பழைய ஏற்பாட்டு வகைப்பாடுகள்			
நியாயப்பிரமாணம் (5)	வரலாறு (12)	பாடல் (5)	தீர்க்கதரிசனம் (17)
ஆதியாகமம் யாத்திராகமம் லேவியராகமம் எண்ணாகமம் உபாகமம்	யோசுவா நியாயாதிபதிகள் ரூத் 1, 2 சாமுவேல் 1, 2 இராஜாக்கள் 1, 2 நாளாகமம் எஸ்றா நெகேமியா எஸ்தர்	யோபு சங்கீதம் நீதிமொழிகள் பிரசங்கி உண்ணதப்பாட்டு	ஏசாயா எரேமியா புலம்பல் எசேக்கியேல் தானியேல் ஓசியா யோவேல் ஆமோஸ் ஓபதியா யோனா மீகா நாகும் ஆபகூக் செப்பனியா ஆகாய் சுகரியா மல்கியா

புதிய ஏற்பாட்டு வகைப்பாடுகள்				
இயேசுவின் வரலாறு (4)	சபையின் வரலாறு (1)	நிருபங்கள் (21)	திர்க்கதரிசனம் (1)	
மத்தேயு மாற்கு லூக்கா யோவான்	அப்போஸ்தலரின் நடபபடிசுகள்	ரோமர் 1, 2 கொரிந்தியர் கலாத்தியர் எபேசியர் பிலிப்பியர் கொலோசெயர் 1, 2 தெசலோனிக்கேயர் 1, 2 தீமோத்தேயு	தீத்து பிலேமோன் எபிரெயர் யாக்கோபு 1, 2 பேதுரு 1, 2, 3 யோவான் யூதா	வெளிப்படுத்தின விசேஷம்

நியாயப்பிரமாணப் புத்தகங்கள்

தொடங்குவதற்கு: வசனப்பகுதியானது, எடுத்துரைப்பின் பகுதியாக உள்ளதா அல்லது நியாயப்பிரமாணங்களின் ஒரு பகுதியாக உள்ளதா என்பதை முடிவுசெய்துகொள்ளுங்கள். பாடத்தின் முடிவுப்பகுதியில் உள்ள ஒரு கலந்துரையாடல், எடுத்துரைப்புப் பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பதில் உதவிநிறைந்ததாக இருக்கும், ஆனால் இந்தப் பாடமானது, ஐந்தாகமத்தின் சட்டரீதியான பாடங்கள் காணப்படும் வசனப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிக்க அத்தியாவசியமான அஸ்திபாரத்தை அளிப்பதற்கென்று முதன்மையாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு அறிமுகம்

பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து புத்தகங்கள் நியாயப்பிரமாணப் புத்தகங்கள் அல்லது எபிரெய வேதாகமத்தில் தோரா என்று அறியப்பட்டுள்ளன. மேலும் அவைகள் “ஐந்தாகமம்” - இது “ஐந்து தொகுதிகளைக் கொண்ட புத்தகம்” என்று அர்த்தப்படும் வார்த்தையாகும் - என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இத்துடன் கூடுதலாக, வேதவசனங்களின் இந்தப் புத்தகங்களை மோசே எழுதினார் என்று அவருக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில் இவைகள், “மோசேயின் புத்தகங்கள்” என்றும் அறியப்படுகின்றன. நியாயப்பிரமாணத்தின் ஐந்து புத்தகங்களிலும் அடங்கியுள்ளது என்ன?

ஆதியாகமம் என்ற புத்தகம், - படைப்பு, மனிதகுலத்தின் வீழ்ச்சி, மற்றும் வெள்ளப்பெருக்கு ஆகிய - மிகத்தொடக்ககால வரலாற்றையும், ஆபிரகாமுக்கு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பில் தொடங்கி யோசேப்பின் வரலாறு மற்றும் யாக்கோபின் குடும்பம் எகிப்திற்கு இடம் பெயருதல் வரை, எபிரெய மக்களின் தோற்றம் பற்றிய விபரங்கள் ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்கிறது. “Genesis” என்ற வார்த்தை “தொடக்கம்” என்று அர்த்தப்படுகிறது மற்றும் ஆதியாகமம் குறிப்பிடத்தக்க பல “தொடக்கங்களை” பதிவுசெய்கிறது.

யாத்திராகமம் என்ற புத்தகம், எகிப்தில் எபிரெய மக்களின் வரலாற்றைத் தொடருகிறது, இது அவர்கள் எகிப்தில் இருந்து விடுதலையானதை (விடுதலைப்பயணம்), அவர்கள் சீனாய் மலைக்குப் பயணமானதை, சீனாய் மலையில் நியாயப்பிரமாணம் தரப்பட்டதை மற்றும் ஆசரிப்புக் கூடாரம் கட்டப்பட்டதைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

லேவியராகமம் என்ற புத்தகம், சீனாய் மலையில் தரப்பட்ட மற்ற நியாயப்பிரமாணங்கள் பலவற்றைப் பதிவு செய்கிறது. இது ஆசாரியத்துவ இனமான லேவியின் பெயரைக் கொண்டு அழைக்கப்படுகிறது. ஆராதனை தொடர்பான பல நியாயப்பிரமாணங்கள் ஆசாரியர்களால் கவனித்து நடத்தப்பட வேண்டி இருந்தன.

எண்ணாகமம் என்ற புத்தகம், சீனாய் மலையில் இருந்து வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டின் எல்லைக்குப் பயணம் சென்றது, அந்த

நாட்டிற்குள் பிரவேசிப்பதில் இஸ்ரவேல் மக்கள் தவறியமை, வனாந்தரத்தில் அவர்களின் வருடங்களின்போது அவர்களின் அனுபவங்கள் மற்றும் கானான் நாட்டின் எல்லைக்கு அவர்கள் திரும்புதல் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள இரு “எண்ணிக்கையிடுதல்” அல்லது மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுத்தல் என்பதன் அடிப்படையில் இந்தப் புத்தகத்திற்குப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

உபாகமம் என்ற புத்தகம், இஸ்ரவேல் மக்கள் கானான் என்ற வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாட்டிற்குள் பிரவேசிக்கத் தங்களை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் நியாயப்பிரமாணம் “இரண்டாவது முறையாகத் தரப்பட்டது” பற்றிக் கூறுகிறது. இது பெரும்பாலும், நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்படியும்படி இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு மோசே கூறிய புத்திமதிகள் அடங்கிய அவரது உரைகளையே கொண்டுள்ளது.

நியாயப்பிரமாணத்தின் சில பண்புகள்

இந்த ஐந்து புத்தகங்களிலும் நியாயப்பிரமாணத்தைத் தவிர, பாடல் மற்றும் எடுத்துரைப்புகள் போன்ற மற்ற பாடங்களும் அடங்கியுள்ளன. இருப்பினும் இவற்றில் பெரும்பான்மையாக சட்டரீதியான பாடக்கருத்துக்களே மேலாதிக்கம் செலுத்துவதால், பழைய ஏற்பாட்டு நியாயப்பிரமாணத்திற்கு எவ்வாறு விளக்கம் அளிப்பது என்பதன் மீது நாம் கவனம் குவிப்போம். இவ்வேளையில் நாம், நியாயப்பிரமாணத்தின் பத்து பண்புகள் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்போமாக:

1. பழைய ஏற்பாட்டுடன் தொடர்புடைய “நியாயப்பிரமாணம்” என்பதற்கான குறிப்புகள், மோசேயின் மூலமாகத் தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட நியாயப்பிரமாணங்களின் தொகுப்பைக் குறிக்கின்றன. இவைகள் இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்திய அடிமைத் தளையில் இருந்து விடுதலையானதை தொடர்ந்து சீனாய் மலையில் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

2. நியாயப்பிரமாணம், சீனாய் மலையில் (யாத்திராகமம் 19) தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உடன்படிக்கையின் அடிப்படையிலானதாக உள்ளது (மற்றும் சிலவேளைகளில் “நியாயப்பிரமாணம்” என்ற வார்த்தை இந்த உடன்படிக்கை என்ற வார்த்தையின் அர்த்தமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது). இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தால், தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பார் என்று தேவன் ஒப்புக்கொள்ளும் என்பதே இந்த உடன்படிக்கையின் எளிய வடிவமாக உள்ளது. தேவன் கட்டளையிட்டபடி எல்லாம் தாங்கள் செய்வோம் என்று இஸ்ரவேல் மக்கள் உறுதியளித்து அந்த உடன்படிக்கைக்கு ஒப்புக்கொண்டனர். அந்த உடன்படிக்கை, பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றைப் பற்றிய புரிந்துகொள்ளுதல் யாவற்றிற்கும் ஆதாரத்தை அளிக்கிறது. இந்த உடன்படிக்கை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் புதுப்பிக்கப்பட்டு அதிகமாக்கப் பட்டாலும், இது மாறாது இருந்தது.

3. நியாயப்பிரமாணத்தை ஏற்படுத்தும் தனித்தனிச் சட்டங்கள், பழைய ஏற்பாட்டின் பின்வரும் நான்கு புத்தகங்களில் காணப்படுகின்றன: யாத்திராகமம், லேவியராகமம், எண்ணாகமம் மற்றும் உபாகமம். (இந்த நான்கு புத்தகங்களிலும், நியாயப்பிரமாணத்திற்கு அப்பால் மற்ற வகையான பாடங்களும் அடங்கியுள்ளன.)

4. பல்வேறு வகையான விதிகள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. நான்கு

புத்தகங்களிலும் காணப்படும் பிரமாணங்கள் பொதுவாக இரு வகைப்பட்டவை என்று நினைக்கப்படுகின்றன: “apodictic” (அல்லது “apodeictic”) மற்றும் “casuistic” பிரமாணம்.¹ “Apodictic” என்பவை “விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக” என்பது போன்ற பத்துகட்டளைகளில் உள்ள பிரமாணம் போன்றவைகளாக உள்ளன. “Casuistic” என்பவை “குறிப்பிட்ட விஷயத்திற்காக பிரமாணங்கள்” என்பவைகளாக உள்ளன; இவைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை விவரிக்கின்றன - வழக்கமாக இவை “போது” அல்லது “ஆல்” என்ற உள் வாக்கியங்களில் உள்ளன - மற்றும் இவைகள் பின்பு அந்த விஷயத்தின் விளைவுகளைத் தருகின்றன. யாத்திராகமம் 21:28, 29ம் வசனங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன,

ஒரு மாடு ஒரு புருஷனையாவது ஒரு ஸ்திரீயையாவது முட்டினதனால் சாவுண்டானால், அந்த மாடு கல்லெறியப்படவேண்டும், அதின் மாம்சம் புசிக்கப்படலாகாது; அப்பொழுது மாட்டின் ஊமான் ஆக்கினைக்கு நீங்கலாயிருப்பான். தன் மாடு வழக்கமாய் முட்டுகிற மாடாயிருந்து, அது அதின் ஊமானுக்கு அறிவிக்கப்பட்டும், அவன் அதைக் கட்டி வைக்காததினால், அது ஒரு புருஷனையாவது ஒரு ஸ்திரீயையாவது கொன்று போட்டால், மாடும் கல்லெறியப்படவேண்டும், அதின் ஊமானும் கொலை செய்யப்படவேண்டும்.

இந்தப் புத்தகங்களில், சட்டரீதியான முன்நிகழ்வுகளும் அடங்கியுள்ளன. பல சந்தர்ப்பங்களில், தனிநபர்கள் தவறு செய்தபோது, அவர்களைத் தேவன் உடனடியாகத் தண்டித்தார் அல்லது அவர்கள் எவ்வாறு தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று பிற்பாடு அறிவுறுத்துதல்களைக் கொடுத்தார் (காண்க லேவியராகமம் 10; எண்ணாகமம் 15:32-36). உறுதியாகவே இந்த நிகழ்வுகள், பிரமாணத்தில் பின்பு செயல்விளைவைக் கொண்டிருந்த முன்நிகழ்வுகளை நிலைநாட்டின. இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு சரியானதாக மற்றும் தவறானதாக இருந்தது எது என்பதை நிலைநாட்ட, மற்ற எடுத்துரைப்புகளும் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

5. பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களில் எஞ்சியுள்ள மற்றவைகள் நியாயப்பிரமாணத்துடன் எதையும் கூட்டவோ அல்லது அதிலிருந்து எதையும் எடுத்துப் போடவோ இல்லை. பல்வேறு தீர்க்கதரிசிகள் மக்களைக் கட்டுவிக்கும் புதிய பிரமாணங்களை அறிவிக்கவில்லை, ஆனால் நியாயப்பிரமாணத்தை விளக்கி உரைத்தனர் மற்றும் ஒரு கருத்தில் அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை அழுப்படுத்தினர்.

6. நியாயப்பிரமாணம் ஒரு நல்ல பிரமாணமாக இருந்தது - அது இஸ்ரவேல் மக்களின் நன்மைக்கானதாக, அந்தப் பிரமாணத்திற்காக இஸ்ரவேல் மக்கள் நன்றிசெலுத்துமளவுக்கு மிகச்சிறப்பானதாக இருந்தது. புதிய ஏற்பாடு வேறுவிதமாகக் கூறுவதில்லை; புதிய ஏற்பாடு பழைய ஏற்பாட்டைவிட மேன்மையானதாக இருந்தது என்று அறிவிக்கும்போது, அது பழைய ஏற்பாடு நல்லதாக இருந்தது என்றே மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது.

7. மோசேயின் பிரமாணம் சட்டரீதியான முதல் தொகுப்பாக இருக்கவில்லை. ஹம்முராபியின் சட்டத் தொகுப்பு (கி.மு. 1600) போன்ற மற்றவைகள், ஏற்கனவே இருந்தன. மோசேயின் பிரமாணம் அல்லது பழைய ஏற்பாட்டின் தனித்தனிப் பிரமாணங்களை நாம் மற்ற சட்டத் தொகுப்புகளுடன் நாம் ஒப்பிட்டுக் வேறுபடுத்தியும் பார்க்க முடியும்.

8. கோர்டன் ஃபீ மற்றும் டக்ளஸ் ஆகியோர் கூறியபடி, பிரமாணம் என்பது, “உருமாதிரியான எடுத்துக்காட்டாக” இருந்தது.² அது சாத்தியமான எல்லாச் சூழ்நிலைகளையும் எடுத்துரைத்து முடிவதற்கு மாறாக இனிவர இருக்கும் காலங்களுக்கு ஒரு மாதிரியாகப் பயன்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, நியாயப்பிரமாணம் “நீ புதுவீட்டைக் கட்டினால், ஒருவன் உன் மெத்தையிலிருந்து விழுகிறதினாலே, நீ இரத்தப்பழியை உன் வீட்டின்மேல் சுமத்திக்கொள்ளாதபடிக்கு, அதற்குக் கைப்பிடிச்சுவரைக் கட்டவேண்டும்” என்று கூறுகிறது (உபாகமம் 22:8). ஒரு “கைப்பிடிச்சுவர்” என்பது உயரம் குறைந்த சுவராக இருந்தது. இந்தச் சட்டம், இஸ்ரவேல் மக்கள் சமதளக் கூரை கொண்ட வீடுகளில் வாழ்ந்து, மற்ற நோக்கங்களுக்காக உபயோகப்படுத்திய காலத்துடன் தொடர்புடையதாக உள்ளது. கூரையின் மீது மக்களைப் பாதுகாப்பாகக் காக்க வேண்டும் என்பதே இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கமாக இருந்தது; உயரம் குறைந்த சுவர், அவர்கள் கூரையில் இருந்து விழுதலில் இருந்து அவர்களைப் பாதுகாக்கும். யூதர்கள் சமதளமற்ற கூரை கொண்ட வீடுகளில் வாழாத காலங்கள் மற்றும் இடங்கள் பற்றிய விஷயம் என்ன? அந்தச் சூழ்நிலையில் இந்தச் சட்டம் அர்த்தமற்றதாக ஆனதா? இந்தச் சட்டத்தின் பின்னால் உள்ள கருத்து இன்னமும் நடைமுறையில் இருக்கும்: அவர்கள் தங்கள் வீடுகளில் உள்ள மக்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கும் வகையில் தங்கள் வீடுகளைக் கட்ட வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். “கைப்பிடிச்சுவர்” என்பது உருமாதிரியான எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது; அது இஸ்ரவேல் மக்கள் பாதுகாப்புப் பற்றிய உணர்வுடையவர்களாக இருக்க, அவர்கள் வீடுகளில் இருக்கும் மக்களின் உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் கண்ணோட்டத்துடன் தங்கள் வீடுகளைக் கட்டக் காரணமாகும் நோக்கம் கொண்டிருந்தது.

9. நியாயப்பிரமாணம் இஸ்ரவேல் மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டதைக் காட்டிலும் அதிகமாக அடிக்கடி மீறப்பட்டது. ஆகவே பழைய ஏற்பாட்டின் காலகட்டத்தில் (புதிய ஏற்பாட்டின் காலகட்டத்தைக் காட்டிலும் அதிகம் குறைவாக) அவற்றின் நடைமுறைப்படுத்தல் என்பது, அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் என்று தேவன் நோக்கங்கொண்டிருந்தபடி, தனித்தனிப் பிரமாணங்களின் அர்த்தத்திற்கு ஒளியூட்டின என்று நாம் யூகிக்க இயலாது. மற்றும் யூதர்கள் - நியாயப்பிரமாணத்தைப் பற்றிய ரபீக்களின் விளக்கத்தை இயேசு புறக்கணித்தார் என்ற விஷயத்துடன் - மிகவும் அடிக்கடி கீழ்ப்படிந்தனர் என்ற உண்மையானது, ரபீக்களின் விளக்கம் (தல்முத் புத்தகத்தில் காணப்படுவது போன்றவை) விமர்சனம் இல்லாது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று யூகித்தலுக்கு எதிராக நம்மை எச்சரிக்க வேண்டும்.

10. நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒழுக்கரீதியான மற்றும் நெறிமுறைரீதியான நிபந்தனைகள், நாம் வாழும் புதிய உடன்படிக்கையின் ஒழுக்கரீதியான மற்றும் நெறிமுறைரீதியான நிபந்தனைகளைப் போன்றவைகளாகவே உள்ளன.

நியாயப்பிரமாணத்துடன் நமது உறவு

நாம் பழைய ஏற்பாட்டு நியாயப்பிரமாணத்திற்கு விளக்கம் அளிக்கும் போது, நமது முதல் கேள்வி, “இந்தப் பிரமாணங்கள் நமக்கு நடைமுறைப் படுகின்றனவா?” என்பதைப் போன்றதாக இருக்க வேண்டும். மோசேயின் பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்துடன் நமது உறவு என்னவாக

உள்ளது? நியாயப்பிரமாணம் எடுத்துப் போடப்பட்டது என்று புதிய ஏற்பாடு போதிக்கிறது; ஆகவே பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணம் எதுவும் இன்றைய நாட்களில் மக்களுக்கு நேரடியாக நடைமுறைப்படுவது இல்லை. ஃபீ மற்றும் ஸ்டூவர்ட் ஆகியோர், பின்வரும் மேன்மையான ஆறு கருத்துக்களை ஏற்படுத்தினர்:

1. பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணம் ஒரு உடன்படிக்கையாக உள்ளது.

...

2. பழைய ஏற்பாடு நமது ஏற்பாடாக இருப்பதில்லை. ...

உண்மையில், அதன் நிபந்தனைகள் (சட்டங்கள்) எதுவும் புதிய ஏற்பாட்டில் புதுப்பிக்கப் பட்டிராத வரையில், அவைகள் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்று நாம் யூகிக்கக் கூடாது. அதாவது, பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணம் ஒன்று, புதிய ஏற்பாட்டில் ஏதாவது ஒருவகையில் மறுபடியும் உரைக்கப்படாத அல்லது மறுவலிவூட்டப் படாத வரையில், அது தேவனுடைய மக்களை நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்துவது இல்லை (இ. வ. ரோமர் 6:14-15). ...

3. இரு வகையான பழைய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகள், புதிய உடன்படிக்கையில் தெளிவாக புதுப்பிக்கப் பட்டிருக்க வில்லை. ... பஞ்சாசாமத்தில் உள்ள, இனியும் நடைமுறையில் இல்லாத பிரமாணங்களின் பகுதியானது வசதியான வகையில் இரு வகைகளாகக் குழப்படுத்தப் படலாம்: (1) இஸ்ரவேல் மக்களின் குடிமைச் சட்டங்கள் மற்றும் (2) இஸ்ரவேல் மக்களின் மதச்சடங்குரீதியான சட்டங்கள். ...

4. பழைய உடன்படிக்கையில் ஒரு பகுதியானது, புதிய உடன்படிக்கையில் புதுப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. ...

5. பழைய ஏற்பாட்டின் பிரமாணம் இனியும் நமக்குத் தேவனுடைய கட்டளையாக இராதிருப்பினும், அவையாவும் இன்னமும் நமக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையாகவே உள்ளன. ...

6. பழைய ஏற்பாட்டில் இருந்து வெளிப்படையாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டது மாத்திரமே புதிய ஏற்பாட்டு "கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்தினுடைய" பகுதி யென்று கருதப்பட முடியும் (இ. வ. கலாத்தியர் 6:2).³

பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள ஒழுக்கரீதியான தனித்தனிப் பிரமாணங்களை நாம் சட்டரீதியாகக் கட்டுவிப்பவைகளாகக் காணக்கூடாது என்றாலும், குறிப்பிட்ட ஒழுக்கவீன நடைமுறைகள் குறித்துத் தேவனுடைய எண்ணப்போக்கு பற்றிய சில விஷயங்களை அந்தப் பிரமாணங்களில் இருந்து நாம் காண முடியும். பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள பிரமாணங்கள், தேவனுடைய இயல்பைப் பிரதிபலிக்கும் கொள்கைகள் மற்றும் மனித இருப்பு பற்றித் தேவனுடைய கண்ணோட்டம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. மோசேயின் மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட பிரமாணம் (இன்று நம்மை) கட்டுப்படுத்தாதிருக்கும் அதே வேளையில், அதன் கொள்கைகள் அறிவுறுத்துபவையாகவே நிலைத்துள்ளன.

பிரமாணங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல் பற்றி நாம் எவ்வாறு செல்கிறோம்? இங்கு சில உதாரணங்களுடன் இரு கருத்து ஆலோசனைகள் தரப்படுகின்றன.

1. பிரமாணத்தை அதன் சொந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில் புரிந்துகொள்ளுதல் என்பது, சட்டரீதியான ஒரு வசனப்பகுதிக்கு விளக்கம் அளித்தலில் முதல் அக்கறையாக இருக்க வேண்டும். அது இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு அர்த்தப்படுத்தியது என்ன? அது எவ்வாறு செயல்பட்டது அல்லது அது எவ்வாறு செயல்பட வேண்டியதாக இருந்தது?

இயேசு, “தேவன் இணைத்ததை மனுஷன் பிரிக்காதிருக்கக்கடவன்” என்று கூறியபின்பு, பரிசேயர்கள், “அப்படியானால், தள்ளுதற்சீட்டைக் கொடுத்து, அவளைத் தள்ளிவிடலாமென்று மோசே ஏன் கட்டளையிட்டார்?” என்று கேட்டனர். அதற்கு இயேசு, “உங்கள் மனைவிகளைத் தள்ளி விடலாமென்று உங்கள் இருதய கடினத்தினிமித்தம் மோசே உங்களுக்கு இடங்கொடுத்தார்; ஆதிமுதலாய் அப்படியிருக்கவில்லை” என்று பதில் அளித்தார் (மத்தேயு 19:7, 8). இங்கு கலந்துரையாடலில் உள்ள பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதி உபாகமம் 24:1-4 ஆகும்:

ஒருவன் ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம்பண்ணிக்கொண்டபின்பு, அவளிடத்தில் இலச்சையான காரியத்தைக் கண்டு, அவள்மேல் பிரியமற்றவனானால், அவள் தள்ளுதலின் சீட்டை எழுதி, அவள் கையிலே கொடுத்து, அவளைத் தன் வீட்டிலிருந்து அனுப்பிவிடலாம், அவள் அவனுடைய வீட்டைவிட்டு போனபின்பு, வேறொருவனுக்கு மனைவியாகலாம். அந்த இரண்டாம் புருஷனும் அவளை வெறுத்து, தள்ளுதலின் சீட்டை எழுதி, அவள் கையிலே கொடுத்து, அவளைத் தன் வீட்டிலிருந்து அனுப்பிவிட்டாலும், அவளை விவாகம்பண்ணின அந்த இரண்டாம் புருஷன் இறந்துபோனாலும், அவள் தீட்டுப்பட்டபடியினால், அவளைத் தள்ளிவிட்ட அவளுடைய முந்தின புருஷன் திரும்பவும் அவளை மனைவியாகச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது; அது கர்த்தருக்கு முன்பாக அருவருப்பானது; உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உனக்குச் சுதந்தரமாகக் கொடுக்கும் தேசத்தின்மேல் பாவம் வரப்பண்ணாயாக.

இந்தப் பிரமாணம் எவ்வாறு விளக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும்? இதன் தோற்றகாலச் சந்தர்ப்பப் பொருளில் இது, ஒரு மனிதன் தனது மனைவியை தள்ளிவிடுவது ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதா இல்லையா என்பதைப் பற்றியதல்ல, அல்லது இது ஒரு மனிதன் தள்ளிவிடப்பட்ட தனது மனைவிக்குத் தள்ளுதற்சீட்டைக் கொடுப்பது அவசியமா இல்லையா என்பதைப் பற்றியதும் அல்ல. இவ்விரு நடைமுறைகளும் இந்தப் பிரமாணத்தினால் யூகிக்கப்பட்டிருந்தன. மாறாக, ஒரு மனிதன் தனது மனைவியைத் தள்ளிவிட்டு, அவள் இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டால், அந்த முதல் கணவன் அவளைத் திரும்பச் சேர்த்துக்கொள்ள இயலாது என்பதே இந்தப் பிரமாணத்தின் கருத்தாக இருந்தது. “அவளிடத்தில் இலச்சையான காரியத்தைக் கண்டு, அவள்மேல் பிரியமற்றவனானால்” என்பதன் மூலம் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டது என்ன என்பது பற்றி யூதர்கள் கருத்து வேறுபட்டதால்,

இவ்வசனப் பகுதி யூதர்கள் மத்தியில் ஒரு போர்க்களம் ஆகியிருந்தது. தள்ளுதற்சீட்டு கொடுப்பதை நியாயப்படுத்திய “இலச்சையான காரியத்தின்” வகை என்ன?

நாம் உபாகமம் 24:1-4 வசனப்பகுதிக்கு விளக்கம் அளிக்கும்போது, முதல் நூற்றாண்டில் இவ்வசனப்பகுதி குறித்து யூதர்கள் ஈடுபட்டிருந்த விவாதத்தில் நுழைதல் என்பது நமது முதன்மைப் பணிப்பொறுப்பாக இருப்பதில்லை, ஆனால் கிறிஸ்துவுக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத் தேவன் யூதர்களுக்கு என்ன கூறினார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சித்தலே நமது முதன்மைப் பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது. இந்தப் பணிப்பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு நாம், இந்தப் பிரமாணத்தை அதன் கலாச்சார மற்றும் வரலாற்று ரீதியான காட்சி அமைவில் புரிந்துகொண்டு, பின்பு இதே பிரமாணம் மற்ற காட்சி அமைவுகளில் நடைமுறைப்படுத்தப் படுவது எப்படி என்பதைத் தீர்மானித்தல் அவசியமாக உள்ளது.

நமது அனுபவங்கள், குறிப்பிட்ட பிரமாணங்களைப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவும் என்று நாம் யூகிக்க முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக, பழைய ஏற்பாட்டின் பல சட்டங்கள் அடிமைத்தனம் பற்றியவையாக உள்ளன. அவற்றை நாம் வாசிக்கும்போது, அமெரிக்க நாட்டில் உள்நாட்டுப் போருக்கு முன்னர் நிலவிய அடிமைத்தன வகையைப் பற்றி நாம் நினைக்கலாம். இருப்பினும் பிரமாணத்தில் பேசப்பட்ட அடிமைத்தனம் என்பது மிகவும் சமீப காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த அடிமைத்தனம் போன்றதாக இருப்பதில்லை.

2. பிரமாணத்தை அதன் சொந்தக் காட்சி அமைவில் நாம் புரிந்துகொண்ட பின்பு, அது இன்றைய நாட்களில் உள்ள மக்களுக்குக் கொண்டுள்ள நடைமுறைப் பயன்பாடு என்ன என்று நாம் கேட்க முடியும். யாத்திராகமம் 22:2, 3அ வசனப் பகுதி பின்வருமாறு கூறுகிறது:

திருடன் கன்னமிடுகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அடிக்கப்பட்டுச் செத்தால், அவன் நிமித்தம் இரத்தப்பழி சுமராது. சூரியன் அவன்மேல் உதித்திருந்ததானால், அவன் நிமித்தம் இரத்தப்பழி சுமரும்; திருடன் பதில் கொடுத்துத் தீர்க்கவேண்டும்.

இந்தப் பிரமாணம் கேட்டுக்கொள்வது என்ன? இவ்வசனப்பகுதி, களிமண்ணினால் கட்டப்பட்ட ஒரு வீட்டில் குடியிருந்த ஒரு இஸ்ரவேல் குடும்பத்தைச் சித்தரிக்கிறது. ஒரு திருடன் அந்த வீட்டினுள் நுழைவதற்காக, சுவரிலோ அல்லது கூரையிலோ ஒரு கன்னம் தோண்டுகிறான். அவன் இரவில் அவ்வாறு செய்து, வீட்டு உரிமையாளரால் அடிக்கப்பட்டு, அதன்விளைவாக இறக்கிறான்⁴ என்றால், அவனது சாவுக்கு வீட்டின் உரிமையாளர் குற்றம் சாட்டப்பட மாட்டார். இதே விஷயம் பகல் வெளிச்சத்தில் நடைபெறுகிறது என்றால், வீட்டின் உரிமையாளர் கள்ளனைக் கொண்டதாகப் பழிசுமத்தப்படுவார். இந்த வேறுபாடு இருப்பது ஏன்? இரவில் வீட்டு உரிமையாளர், கள்ளன் என்ன செய்கிறான் என்பதை உறுதியாகக் காணவோ அல்லது அறியவோ இயலாது; அவன் அந்தக் குடும்பத்தைக் கொல்வதற்காக வீட்டை உடைத்து உட்புகலாம். அவனைக் கொல்லப் போதுமான அளவுக்கு நன்கு அடித்தல் என்பது சுயபாதுகாப்பு என்ற வகையில் உய்த்துணரப்பட முடியும். இருப்பினும் பகல் வேளையின்போது வீட்டின் உரிமையாளர் தெளிவாகக் காணமுடியும்; ஆகவே

அவர் கள்ளனின் நோக்கங்களை அதிகம் துல்லியமாகக் கணக்கிட முடியும். தமது குடும்பத்தைக் கொல்வதை நோக்கமாகக் கொண்டிராத ஆனால் தங்களின் உடைமைகளை மாத்திரமே எடுப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த ஒருவனின் உயிரை எடுக்க அவர் உரிமை கொண்டிருப்பதில்லை.

இந்தப்பிரமாணத்தை இன்றைய நாட்களில் நமது சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு நாம் நடைமுறைப்படுத்தலாம்? இந்த பிரமாணங்களின் பின்னால் இருக்கும் கொள்கைகள் இன்றைக்கும் உண்மையாக உள்ளன. இவைகள் தேவனுடைய சிந்தனையைப் பிரதிபலிக்கின்றன மற்றும் தேவன் (நேற்றும் இன்றும் என்றும்) மாறாதவராக இருக்கிறார். இதன் விளைவாக, யாத்திராகமம் 23:2, 3ன் பிரமாணம் இன்று நம்மைக் கட்டுப்படுத்துவது இல்லை என்றாலும், இது குறிப்பிட்ட சத்தியங்களையும் மதிப்பீடுகளையும் நமக்குப் போதிக்கிறது. (1) தனிநபர்கள் உடைமையைக் கொண்டிருக்கவும் அவற்றைப் பாதுகாக்கவும் உரிமை கொண்டுள்ளனர் என்பதைத் தேவன் ஏற்றுக்கொள்கிறார் மற்றும் அந்த உரிமை அவரது பிரமாணங்களில் உள்ளது. (2) தனிநபர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் உரிமை கொண்டிருப்பதைத் தேவன் ஏற்றுக்கொள்கிறார். (3) தேவன் மனிதர்களின் உயிரைப் பாதுகாக்கிறார்; ஒருவர் தற்செயலாக ஒரு உயிரைக் கொன்றிருந்தாலும், உயிரைக் கொல்லும் செயலுக்குத் தண்டனைகளைப் பிரமாணம் உள்ளடக்கி இருக்கிறது. (4) *மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில், இந்த பிரமாணம், தேவனுடைய பார்வையில், மனிதனின் உயிரானது உடைமையைக்காட்டிலும் அதிக மதிப்புடையது என்று விவரிக்கிறது.* குறிப்பாக, இன்னொருவரின் உயிரானது ஒருவரின் சொந்த உடைமையை விட அதிக மதிப்புள்ளது என்பதை நாம் காணுகிறோம்.

பிரமாணத்திற்கு விளக்கம் அளிப்பதில் “செய்ய வேண்டியவைகள்” மற்றும்

“செய்யக்கூடாதவைகள்”: ஒரு தொகுப்புரை

நிறைவாக, பிரமாணத்தில் காணப்படும் வசனப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பது குறித்து, ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவார்ட் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்ட பின்வரும் “செய்ய வேண்டியவைகள்” மற்றும் “செய்யக்கூடாதவைகள்” ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள்:

1. பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தை *உங்களுக்காக முழுமையாக ஏவுதல்* பெற்ற தேவனுடையது என்பதாகக் கண்ணோக்குங்கள்.
பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தை *உங்களுக்குத்* தேவன் கொடுத்த நேரடியான கட்டளை என்ற வகையில் கண்ணோக்காதீர்கள்.
2. பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தை, பழைய உடன்படிக்கைக்கு அடிப்படை என்றும் ஆதலால் அது இஸ்ரவேல் மக்களின் வரலாறு என்றும் கண்ணோக்குங்கள்.
பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தைப் புதிய ஏற்பாடு குறிப்பாக புதுப்பித்துள்ள இடங்கள் தவிர்த்து, அது கிறிஸ்தவர்களை கட்டுவிக்கும் பிரமாணம் என்ற வகையில் கண்ணோக்காதீர்கள்.
3. பழைய பிரமாணத்தில் தேவனுடைய நீதி, அன்பு மற்றும் உயர்ந்த தர

அளவைகள் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளதைக் கண்ணோக்குங்கள்.
தேவனுடைய தர அளவைகளின் கடுமைக்குச் சமமாக அவருடைய
இரக்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண மறவாதீர்கள்.

4. பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தை ஒரு உருமாதிரி - எதிர்பார்க்கப்படும் நடத்தையின் முழுவரைவெல்லைக்கு உதாரணங்களை அளிக்கிறது - என்ற வகையில் கண்ணோக்குங்கள்.
பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தை முழுமையானது என்ற வகையில் கண்ணோக்காதீர்கள். நுட்பரீதியாக எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக அது இருப்பதில்லை.
5. பிரமாணத்தின் சாராம்சம் (பத்துக் கட்டளைகள்⁵ மற்றும் இரு பிரதான பிரமாணங்கள்) தீர்க்கதரிசனங்களில் மீண்டும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டில் இவைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.
பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணம் தீர்க்கதரிகளாலோ அல்லது புதிய ஏற்பாட்டிலோ அடிக்கடி மேற்கோள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பாராதீர்கள்.
6. பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணத்தை இஸ்ரவேல் மக்களுக்கான தாராளக்கொடை என்ற வகையில், கீழ்ப்படியும்போது அதிக ஆசீர்வாதங்களைக் கொண்டுவருகிறது என்ற வகையில் கண்ணோக்குங்கள்.
பழைய ஏற்பாட்டுப் பிரமாணம் அடக்குமுறைச் சட்டங்களின் தொகுதியாக, மக்களின் உரிமையை எல்லைக்குட்படுத்தும், எரிச்சல் மூட்டும் முறைமைகள் என்ற வகையில் கண்ணோக்காதீர்கள்.⁶

பஞ்சாகமத்தின் எடுத்துரைப்புப் பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

தோராவின் எடுத்துரைப்புப் பகுதிகளுக்கு⁷ விளக்கம் அளித்தலைப் பொறுத்த மட்டில், முற்பிதாக்களினால் - ஆபிரகாம், ஈசாக்கு மற்றும் யாக்கோபு ஆகியோரால் - அல்லது தேவனுடைய மக்களை நடத்தியவர்களினால் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு விஷயமும் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது என்றும் அவைகள் ஒவ்வொன்றும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு உதாரணமாகப் பயன்படுவதை நோக்கங் கொண்டது என்றும் யூகித்தல் குறித்து நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டின் இந்த நாயகர்கள் மனிதர்களாக இருந்தனர் மற்றும் அவர்கள் இன்றைய நாட்களின் மக்களைப் போன்றே பாவத்திற்கு உட்பட்டவர்களாகவே இருந்தனர்.

மற்றும் நாம், வேதாகம எழுத்தாளர் ஒரு செயலைக் கண்டனம் செய்யாது இருந்தால், அது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று யூகிக்க முடியாது. விசுவாசம் மற்றும் தேவபக்தியுள்ள வாழ்வு மீதான பிரசங்கங்களைப் பிரசங்கித்தல் என்பது பழைய ஏற்பாட்டின் எடுத்துரைப்புப் பகுதிகளில் வேதாகம எழுத்தாளர்களின் முதன்மை நோக்கமாக இருக்கவில்லை; அவர்கள் மீட்பின் வரலாற்றைக் கூறினர். சட்டப்படி, அந்த வரலாற்றின் மற்ற விபரங்களை அறிக்கை செய்தது போன்றே

அறிக்கை மாத்திரம் செய்தனர், அவர்கள் அந்தச் செயலை விமர்சிக்கவோ அல்லது கண்டனம் பண்ணவோ இல்லை.

ஆகவே, ஒரு குறிப்பிட்ட செய்கையானது சரியானதா அல்லது தவறானதா - அது நமக்கு ஒரு நல்ல உதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்பட முடியுமா அல்லது முடியாதா என்பது - மற்ற காரணிகளைச் சார்ந்துள்ளது. ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளரால் அது நல்ல உதாரணமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளதா இல்லையா, வேதவசனங்களின் வேறிடங்களில் கேட்கப்பட்டுள்ள விரும்பத்தக்க பண்பு ஒன்றை அது விவரிக்கிறதா இல்லையா மற்றும் வேதவசனங்களின் வேறிடங்களில் காணப்படும் தேவனுடைய பிரமாணம் ஒன்றை அது தெளிவாக மீறுகிறதா இல்லையா என்பவற்றை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

குறிப்புகள்

¹Albrecht Alt, "The Origins of Israelite Law," *Essays on Old Testament History and Religion*, trans. R. A. Wilson (Oxford: Basil Blackwell, 1966), 88-89, 103-5. ²"பிரமாணம் உருமாதி ரியான எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது - இது சாத்தியமான ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் குறிப்பிடுவதன் மூலமல்ல அதற்கு மாறாக ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் தர அளவை ஒன்றை அமைக்கிறது" (Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* [Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2003], 171). ³*Ibid.*, 165-69. ⁴ஒரு இவ்வசனப்பகுதி வாசிக்கப்படும் வகையில், இது வீட்டின் உரிமையாளர் கள்ளனைக் கொலை செய்யும் நோக்கத்தில் இருக்கவில்லை என்பது போன்று ஒலிப்பதில்லை; அவர் அவனை அடித்தார் மற்றும் அதன் விளைவாக அந்தக் கள்ளன் செத்தான். உள்நுழைபவனைக் கொல்லவேண்டும் என்பது நோக்கமாக இருக்க அவசியமில்லை. ⁵ஓய்வுநாள் பற்றிய கட்டளை விதிவிலக்காக உள்ளது. ⁶Fee and Stuart, 180. ⁷பிந்திய ஒரு பாடத்தில் எடுத்துரைப்பு வசனப்பகுதிகள் மிகவும் ஆழமாகக் கலந்துரையாடப்படுகின்றன.

பஞ்சாகமப் புத்தகங்களின் வரைகுறிப்புகள்

- ஆதியாகமம் -

- I. உலகத்தின் தொடக்கம் (1:1-2:3).
- II. மனிதனின் தொடக்கம் (2:4-25).
- III. பாவத்தின் தொடக்கம் (3:1-13).
- IV. மனிதனை மீட்கத் தேவனுடைய திட்டத்தின் தொடக்கம் (3:14-5:32).
- V. மீண்டும் தொடக்கம் (6-11).
- VI. ஆபிரகாமுக்கு உடன்படிக்கையின் தொடக்கம் (12-50).¹

- யாத்திராகமம் -

- I. விடுதலை (1-18).
- II. உடன்படிக்கை (19-40).
 - A. கார்த்தருக்கும் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கும் இடையிலான உடன்படிக்கை ஏற்படுத்தப்படுதல் (19:1-24:18).
 - B. கார்த்தரை இஸ்ரவேல் மக்கள் ஆராதிப்பதற்கு ஆசரிப்புக் கூடாரம் (25:1-40:38).²

- லேவியராகமம் -

- I. பரிசுத்த பலிகள் (1-7).
- II. பரிசுத்த நடத்துனர்கள், பகுதி 1 (8-10).
- III. பரிசுத்த மக்கள், பகுதி 1 (11-15).
- IV. பரிசுத்த நாட்கள், பகுதி 1: பாவ நிவாரணச் சடங்குகள் (16; 17).
- V. பரிசுத்த மக்கள், பகுதி 2 (18-20).
- VI. பரிசுத்த நடத்துனர்கள், பகுதி 2: ஆசாரியர்கள் பிரிக்கப்பட்டு பரிசுத்த மக்களாக இருக்க வேண்டும் (21; 22).
- VII. பரிசுத்த நாட்கள், பகுதி 2 (23-25).
- VIII. பரிசுத்த மக்கள், பகுதி 3, மற்றும் முடிவுரை (26; 27).³

- எண்ணாகமம் -

- I. சீனாய் மலையை விட்டுப் புறப்படத் தயாராகுதல்.
- II. நாற்பது ஆண்டுகள் எடுத்துக்கொண்ட நாற்பது நாட்கள் பயணம்.
- III. கானானுக்குள் நுழையத் தயாராகுதல்.⁴

- உபாகமம் -

- I. அறிமுகவுரை: வரலாற்று மறுகண்ணோட்டம் (1-4).
- II. பிரமாணம் மறுகண்ணோக்கப்பட்டு, விரிவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்படுதல் (5-26).
- III. “தெரிவு உங்களுடையதாக உள்ளது: தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருங்கள் அல்லது தேவனுக்கு கீழ்ப்படியாதிருந்து சபிக்கப்பட்டிருங்கள்” (27-30).
- IV. முடிவுரை: மோசேயின் கடைசி நாட்கள் (மற்றும் கடைசி வார்த்தைகள்) (31-34).⁵

குறிப்புகள்

¹Condensed from David Roper, “A Survey of the Old Testament,” *Truth for Today* (June 1993): 4-5. ²Condensed from Coy Roper, *Exodus*, Truth for Today Commentary series (Searcy, Ark.: Resource Publications, 2008), 11-17. ³Condensed from David Roper, 8. ⁴Ibid., 10. ⁵Ibid., 12.

பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றுப் புத்தகங்கள்

தொடங்குவதற்கு: ப.ஏ. வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் பெருமளவும், இலக்கியத்தின் எடுத்துரைப்பு வடிவத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. விளக்கம் அளிப்பவர், வரலாற்றுப் பாடக் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்வதில் நான்கு பணிப்பொறுப்புக்களையும் எடுத்துரைப்புக்களுக்குத் தாம் விளக்கம் அளிக்கையில் நினைவுகூர வேண்டிய மூன்று விஷயங்களையும் கொண்டுள்ளார். எடுத்துரைப்பு என்பது பழைய ஏற்பாட்டு இலக்கியத்தில் பிரதான வடிவமாக உள்ளது.

ஒரு அறிமுகம்

யோசவா முதல் எஸ்தர் வரையிலான வரலாற்றுப் புத்தகங்கள், இஸ்ரவேல் மக்கள் கானான் நாட்டிற்குள் பிரவேசித்தது முதல் பழைய ஏற்பாட்டு யுகத்தின் முடிவுக்கு இருநூறு முதல் நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நாட்கள் வரையிலான காலகட்டம் பற்றிக் கூறுகின்றன. ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் கூறிமுடிக்கப்பட்டுள்ள வரலாற்றுரீதியான காலகட்டத்தின் சுருக்கமான மேல் கண்ணோட்டத்துடன் நாம் தொடங்குவோம்.

யோசவா - பஞ்சாகமத்தில் கூறப்பட்ட வரலாற்றைத் தொடருதல், கானான் நாட்டை வெற்றி கொள்ளுதல் மற்றும் நாட்டைப் பங்கிடுதல் ஆகியவற்றைப் பற்றி யோசவா விவரிக்கிறார்.

நியாயாதிபதிகள் - நியாயாதிபதிகளின் காலம், இஸ்ரவேல் மக்கள் அடிக்கடி தேவனை விட்டுப் புறம்பே சென்று விழுந்த, மற்ற நாடுகளினால் அடக்கு முறைக்கு உட்பட்ட பல நூறு ஆண்டுகளின் காலகட்டமாக இருந்தது.

சூத் - இந்த புத்தகம் நியாயாதிபதிகளின் காலத்தின்போது, ஒரு மோவாபியப் பெண் யூதத்துவத்திற்கு மனம் மாற்றப்பட்டு தாவீதின் முன்னோர்களுடைய பட்டியலின் பாகமானது எவ்வாறு என்று கூறுகிறது.

1 மற்றும் 2 சாமுவேல் - இந்தப் புத்தகங்கள் நியாயாதிபதிகளின் காலத்தினுடைய முடிவையும் இஸ்ரவேல் இராஜ்யத்தின் தொடக்கத்தையும் பற்றி விவரிக்கின்றன. 1 சாமுவேல் புத்தகம் சவுல் அரசரின் ஆட்சி பற்றி எடுத்துரைக்கையில், 2 சாமுவேல் புத்தகம் தாவீது அரசரின் ஆட்சி பற்றி எடுத்துரைக்கிறது.

1 மற்றும் 2 இராஜாக்கள் - 1 இராஜாக்களின் புத்தகம், 2 சாமுவேல் முடிந்த இடத்தில் தொடங்கி, சாலொமோனின் ஆட்சியினுடைய வரலாற்றுடன் தொடங்குகிறது. இந்தப் புத்தகங்கள் இராஜ்யத்தின் பிரிவினை பற்றிக்கூறி, பிரிந்த இராஜ்யத்தின் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கிறது, மற்றும் தெற்கு இராஜ்யமான யூதா தன்னில்தானே நிலைநின்றிருந்த காலகட்டத்தைப் பற்றியும்

எடுத்துரைக்கிறது. இரண்டு இராஜாக்களின் புத்தகம், யூதா இராஜ்யத்தின் அழிவு மற்றும் பாபிலோனிய அடிமைத்தளையின் தொடக்கம் ஆகியவற்றுடன் முடிகிறது.

1 மற்றும் 2 நாளாகமம் - இந்தப் புத்தகங்களில் சாமுவேல் மற்றும் இராஜாக்களின் புத்தகங்களில் உள்ளதில் இருந்து மாறுபட்ட வலியுறுத்தம் இருந்தாலும், இவைகள் இஸ்ரவேல் மற்றும் யூதா ஆகிய நாடுகளின் வரலாற்றை மறுபடியும் கூறுகின்றன. 1 நாளாகமம் புத்தகம் ஆதாம் வரை சென்றடையும் வம்சவழிகளின் அட்டவணையுடன் தொடங்குகிறது. பின்பு சவுலின் காலத்தில் இருந்து பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்தின் காலம் வரையிலும் தேவனுடைய மக்களின் வரலாறு வருகிறது. 2 நாளாகமம் புத்தகம், யூதர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்புவதற்கு அனுமதிக்கும் ஆணைபற்றிய விபரத்துடன் முடிகிறது.

எஸ்றா - இந்தப், புத்தகம், பாபிலோனிய அடிமைத் தளையில் இருந்து யூதர்களின் முதல் குழு திரும்பியது பற்றியும், தேவாலயம் கட்டப்பட்டது பற்றியும் எஸ்றாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் விவரிக்கிறது.

நெகேமியா - மக்கள் பாபிலோனில் இருந்து திரும்பிய பின்பு, அவர்கள் எருசலேமின் மதில்களை திரும்பவும் கட்டினர். நெகேமியாவின் புத்தகம், எரேமியாவினால் செயல்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் உடன்படிக்கை புதுப்பிக்கப்படுதல் பற்றியும் கூட விவரிக்கிறது.

எஸ்தர் - கி.மு. 480ம் ஆண்டுவாக்கில், காட்சியமைவு பெற்ற இந்தப் புத்தகம், ஒரு யூதப்பெண் எவ்வாறு அரசியானாள் மற்றும் பிற்பாடு அழிவிலிருந்து யூதர்களை அவள் எவ்வாறு காப்பாற்ற முடிந்தது என்பவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

ஜோடிப்புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றும் - 1 மற்றும் 2 சாமுவேல், 1 மற்றும் 2 இராஜாக்கள் மற்றும் 1 மற்றும் 2 நாளாகமம் - தொடக்கத்தில் ஒரே புத்தகமாக அமைந்திருந்தன. இன்றைக்கும் எபிரெய வேதாகமத்தில் ஒரு சாமுவேல் புத்தகம், ஒரு இராஜாக்களின் புத்தகம் மற்றும் ஒரு நாளாகமத்தின் புத்தகம் மாத்திரமே உள்ளன. மேலும் எபிரெய வேதாகமத்தில், யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், சாமுவேல் மற்றும் இராஜாக்கள் ஆகிய புத்தகங்கள், தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்கள் மத்தியில், “முந்திய தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்கள்” என்று வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. “வரலாறு” என்று நாம் வகைப்படுத்தும் புத்தகங்களில் எஞ்சியவை, எபிரெய வேத எழுத்துக்களில் “எழுத்துகள்” (Kethubim) என்பவற்றின் மத்தியில் காணப்படுகின்றன.

வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் உண்மையில், ஒருபகுதி மேற்கவிந்துள்ள இரு வரலாறுகளைக் கொண்டுள்ளன. அவற்றில் ஒன்று முந்திய தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்களில் காணப்படுகிறது, இது கானான் நாட்டைக் கைப்பற்றுதலில் தொடங்கி பாபிலோன் அடிமைத்தளையினுள் யூதாவின் நுழைவுடன் முடிகிறது. மற்றொன்று, நாளாகமங்கள், எஸ்றா மற்றும் நெகேமியா புத்தகங்களில் காணப்படுகிறது, இது (வம்சாவழி அட்டவணைக்குப் பின்பு) தாவிது மற்றும் சாலொமோன் ஆகியோரின் கீழ் ஒன்றிணைந்த இராஜ்யத்தில் தொடங்கி யூதர்கள் பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்தில் இருந்து திரும்பி வந்ததைக் கொண்டு முடிகிறது. மற்ற இரு புத்தகங்களும், வரலாற்றுப்

புத்தகங்களில் கூறப்பட்ட வரலாற்றைத் தொடர்ந்து கொண்டுசெல்லவில்லை, ஆனால் அவைகளால் கூறப்பட்ட காலகட்டங்களில் நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூறுவதால் அவற்றுடன் இணைக்கப்பட்டவைகளாக உள்ளன: ரூத் புத்தகம் நியாயாதிபதிகளின் காலத்தில் நடந்த நிகழ்வுகள் பற்றியதாக உள்ளது, மற்றும் எஸ்தரின் புத்தகத்தில் உள்ள நிகழ்வுகள் எஸ்றா மற்றும் நெகேமியா ஆகிய புத்தகங்களில் விவரிக்கப்பட்ட காலத்தின்போது நடந்தன.

பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றுப் புத்தகங்களின் பண்புகள்

பழைய ஏற்பாட்டு வரலாறு எதைப்போன்றதாக உள்ளது?

முதலாவது, பழைய ஏற்பாட்டு வரலாறு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வரலாறாக உள்ளது. அது ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் உள்ளடக்குவதில்லை, ஆனால் எழுத்தாளர்களின் நோக்கங்களை நிறைவேற்ற அவசியமான தகவல்களை மாத்திரம் உள்ளடக்குகிறது. பல்வேறு புத்தகங்கள் வேறுபட்ட நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், பொதுவில் இந்த வரலாற்றின் மொத்த நோக்கம் மதரீதியானது அல்லது இறையியல் ரீதியானது என்று கூறப்படலாம். இது, தேவனைப் பற்றியும், அவரது நோக்கம் பற்றியும் அவரது திட்டம் பற்றியும் போதிக்கிறது. ஆகவே அரசியல் அல்லது உலக வரலாற்றில் முக்கியமானவைகளாகக் காணப்படும் விபரங்கள் சேர்க்காமல் விட்டுவிடப்பட்டுள்ளன, அதே வேளையில், தேவனுடைய மக்களுக்கு அதிகம் பொருத்தமானவைகளாக உள்ளவை உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த மனப்பாங்கிற்கான உதாரணம், கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வடக்கு இராஜ்யத்தின் அரசராக இருந்த ஒம்ரி என்பவரின் தொடர்பாகக் காணப்படுகிறது. உம்ரி என்பவர் ஒரு வல்லமை நிறைந்த மற்றும் முக்கியமான அரசராக இருந்தார் என்பதை நாம் அருகில் இருந்த நாடுகளின் வரலாற்றில் இருந்து அறிகிறோம். அவரது மரணத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பின்புகூட, அசீரியா நாடு, இஸ்ரவேல் மக்களை “உம்ரியின் வீட்டார்” என்று குறிப்பிட்டது. இருப்பினும் அவரது ஆட்சிக்கு வேதாகம எழுத்தாளர் ஒரு சில வசனங்களையே அர்ப்பணித்தார் (1 இராஜாக்கள் 16:16-28). ஏன்? அவர் ஒரு பொல்லாத அரசராக இருந்து, எழுத்தாளரின் நிலைப்பாட்டில், தேவனுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதில் மதிப்பிற்குரிய எதையும் பங்களிக்கவில்லை என்று நாம் முடிவு செய்தாக வேண்டும். அவர் உலகப்பிரகாரமான நிலைப்பாட்டில் முக்கியமானவராக இருந்தார், ஆனால் 1 மற்றும் 2 இராஜாக்கள் புத்தகங்களின் எழுத்தாளர் மதரீதியான கவனக் குவிப்பைக் கொண்டிருந்த காரணத்தினால், அவருடைய நிலைப்பாட்டில், இந்த அரசர் சார்பளவில் முக்கியமற்றவராக இருந்தார்.

வேதாகம வரலாறு (நடந்த நிகழ்வுகளில் இருந்து தேவையானவற்றைத்) தேர்ந்தெடுத்து எழுதப்பட்டதாக இருக்கிறது என்றால், அது ஏதோ ஒருவகையில் குறைபாடு உடையதாக உள்ளதா? அது வரலாற்று ரீதியாக இருப்பதற்கு மாறாக, மிகவும் அக உணர்வுக் கோட்பாடு உடையதாக அல்லது பெரிதும் புராணச் சார்பானதாகக்கூட உள்ளதா? இல்லவே இல்லை. உண்மையில் வேதாகம

வரலாற்று எழுத்து (அல்லது வரலாற்று அளவு) பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளதை எந்த ஒரு வரலாற்று எழுத்திற்கும் கூறப்படவும் முடியும்: அது (நடந்த நிகழ்வுகளில் இருந்து தேவையானவற்றைத்) தேர்ந்தெடுத்து எழுதப்பட்டதாக உள்ளது. எந்த ஒரு வரலாற்றுப் பதிவிலும் ஒவ்வொரு உண்மையும் உள்ளடக்கப்பட இயலாது என்பதால் வரலாற்று எழுத்து என்பது (நடந்த நிகழ்வுகளில் இருந்து தேவையானவற்றைத்) தேர்ந்தெடுத்து எழுதப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். வரலாற்றை எழுதுவதில், “தேர்ந்தெடுத்தல்” என்பதன் கொள்கை உள்ளடங்குகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உடனே, எழுத்தாளரின் நோக்கமும் முக்கியமானதாக ஆகிறது; ஏனெனில் அந்த நோக்கம்தான் எப்போதுமே, வரலாற்றில் உள்ளடக்கப்படும்படி தேர்ந்துகொள்ளப்படுவது என்ன என்பதைத் தீர்மானிக்கும். வேதாகமத்தில் காணப்படும் வரலாற்று எழுத்தானது, அதன் தேர்ந்தெடுத்தலுக்குப் பின்னால் உள்ள வேறுபட்ட நோக்கத்தில் மாத்திரமே உலக வரலாற்று எழுத்தில் இருந்து வேறுபடுகிறது.

இரண்டாவது, பழைய ஏற்பாட்டு வரலாறு நம்பகமான வரலாறாக உள்ளது. வேதாகம வரலாற்றாளரின் நோக்கமும் நவீன வரலாற்றாளரின் நோக்கமும் ஒன்றுபடுவதில்லை என்பதால், அறியப்பட்ட வரலாற்று உண்மைகளின்படி வேதாகம வரலாற்றை உண்மையென்று நிரூபித்தல், எப்போதுமே சாத்தியமாக இருப்பதில்லை. சட்டப்படி நாம், பழங்கால வரலாற்றுப் பதிவுகளைக் கொண்டு அற்புதங்களை உண்மையென்று நிரூபிக்கும்படி எதிர்பார்க்கக் கூடாது. இருப்பினும், வேதாகம வரலாறு அறியப்பட்ட உண்மைகளைக் கொண்டு சோதிக்கப்படும் நிலைகளில், வேதாகம வரலாற்று விபரங்கள் மீண்டும் மீண்டும் மிகச்சரியானவைகள் என்று நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது, பழைய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் வரலாறு நன்கு எழுதப்பட்ட வரலாறாக உள்ளது. (அ) மற்ற நாடுகளில் இருந்த சமகாலத்திய அரசர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளுக்கு நேர்மாறான வகையில், இது (வேதாகமம்) நிகழ்வுகளின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகளைக் கையாளுகிறது. (ஆ) பழங்கால அண்மைக் கிழக்கு நாடுகளின் அரசர்கள் பற்றிய தற்பெருமையான விபரங்களுக்கு நேர்மாறாக, இந்த வரலாறு தனது முக்கியப் பாத்திரங்களின் பலவீனங்களை அறிக்கை இடுவதில் மிகவும் நேர்மையானதாக உள்ளது. (இ) இது விபரத்தில் வளம் மிக்கதாகவும் வாழ்விற்கு உண்மையுள்ளதாகவும் இருக்கிறது.

ப.ஏ. வரலாற்றிற்கு விளக்கம் அளித்தல்

பழைய ஏற்பாட்டின் வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் உள்ள பாடக்கருத்தைப் பொறுத்த மட்டில், விளக்கம் அளிப்பவர்கள் நான்கு பணிப்பொறுப்புகளைக் கொண்டுள்ளனர்:

1. *நிகழ்வுகள் அல்லது எடுத்துரைப்புகளை, விசேஷமாக வேதாகமத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட இஸ்ரவேல் மக்களின் வரலாறு என்ற வகையில் அவற்றை, வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பப் பொருளில் அமைத்தல்.* அது எப்போது நடைபெற்றது? அதற்கு முன்பு வந்து அதை வழிநடத்தியது என்ன? அதற்குக் காரணமானது என்ன? அதன்பின்பு வந்தது என்ன? இந்த நிகழ்வின் முடிவுகள் அல்லது விளைவுகள் என்னவாக இருந்தன? நாம் எப்போதுமே, வேதாகம எடுத்துரைப்புகளை ஒரு “வரலாற்று மட்டத்தில்” புரிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாக உள்ளது. நிகழ்வுகள் ஏதோ காரணத்தினால் விளைந்தன மற்றும்

அவை பின் விளைவுகளைக் கொண்டிருந்தன. வேதாகம வரலாற்றை அதன் சொந்த நிபந்தனைகளில் எடுத்துக்கொள்ளும்போது அது கருத்துணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

2. ஒரு நிகழ்வு உண்மையிலேயே நடைபெற்றதா இல்லையா என்று கேட்டல். நம்மில், வேதவசனங்கள் பற்றிய பழைமைவாதக் கண்ணோட்டத்தைப் பற்றிக்கொண்டுள்ளவர்கள், இப்படிப்பட்ட கேள்வி தேவை என்று நினைக்காது இருக்கலாம், ஏனெனில் வேதாகமத்தை ஏவுதல் பெற்ற வரலாற்றுப் பதிவேடு என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஒரு விஷயம் நடந்தது என்று வேதாகமம் கூறுகிறது என்றால், அது நடந்திருந்தது என்று நாம் நம்புகிறோம். இருப்பினும் இரு காரணங்களுக்காக, ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வின் வரலாற்றுரீதியான நம்பகத்தன்மையை நாம் இன்னும் நெருக்கமாகக் கண்ணோக்குதல் அவசியமாக இருக்கலாம். முதலாவது, அதன் வரலாற்றுப் பண்பைச் சிலர் மறுத்திருக்கலாம். அவ்வாறு இருந்தது என்றால், அவர்களின் மறுப்பானது விசுவாசிகளிடம் இருந்து ஒரு பதிவை நிச்சயமாகவே வேண்டுகிறது. இரண்டாவது, வேதாகமத்தினுள் இருக்கும் சிரமங்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வு பற்றிக் கேள்விகளை எழுப்பலாம். விபரமானது தன்னிலேயே நேர்மாறாக இருப்பதாகக் காணப்படலாம் அல்லது அது வேதாகமத்தின் மற்ற வசனப்பகுதிகளுக்கு நேர்மாறானதாக இருப்பதாகக் காணப்படலாம். நேர்மாறு என்று உறுதியாகக் காணப்படும் விஷயம் மேலும் படிப்பதற்கு நம்மை வேண்டுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வை, வேதாகமத்திற்குப் புறம்பே உள்ள அறியப்பட்ட ஆதாரமூலங்களின் உண்மைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அதன் வரலாற்றுத் தன்மையை நிலைநாட்டுதல் உதவுகிறது என்பது ஒரு அணுகுமுறையாக உள்ளது.

3. ஒரு நிகழ்வை அதன் சொந்த வரலாற்று, சமூக மற்றும் கலாச்சாரச் சந்தர்ப்பப் பொருளில் புரிந்துகொள்ளுதல். என்ன நடந்தது. எவ்வாறு நடந்தது, எப்போது, எங்கே மற்றும் ஏன் அது நடந்தது என்பதைச் சாத்தியமான அளவுக்கு - நமது சொந்தக் காலத்தின் வகையில் அல்ல ஆனால், அந்த நிகழ்வின் காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவற்றின் வகையில் - நாம் அறிவது அவசியமாக உள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வுக்கான பகுத்தறிதல் நமக்கு தர்க்கப்பொருத்தமாகக் காணப்படாது இருக்கலாம். ஆனால் அது நடைபெற்ற காலத்தில் இருந்த மக்களின் வரலாற்று மற்றும் கலாச்சாரச் சூழ்நிலைகளில் அது பூரணமாகத் தர்க்கப் பொருத்தமாக இருந்திருக்கலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, கோலியாத்துடன் தாவீது செய்த யுத்தம் (1 சாமுவேல் 17:2-51) இன்றைய நாட்களின் உலகத்தில் அதிகக் கருத்துணர்வை ஏற்படுத்தாது இருக்கலாம். இரு தனிநபர்களுக்கு இடையிலான யுத்தத்தில் வெற்றிபெறுபவர் அவர்களுக்கு இடையிலான போராட்டத்தின் விளைவைத் தீர்மானிப்பார் என்று நவீனகாலப் படைகள் ஒப்புக்கொள்வதை நாம் கற்பனை செய்ய இயலாது. இருப்பினும் அந்த எதிர்கொள்ளுதல் கிரேக்க வரலாற்றின் இணைநிகழ்வுகளைக் கொண்டுள்ளது.² இரு படைகளின் முதன்மை வீரர்கள் ஒருவர் மற்றவருடன் போரிடுவார்கள்; வெற்றியாளரின் வெற்றி அவருடையதாக மாத்திரம் இராமல், அவரது படை மற்றும் அவரது நாட்டிற்கு உரியதாக இருக்கும். தோல்வியுற்றவரின் சகவீரர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு சரணடைய வேண்டியவர்களாக இருப்பார்கள். கோலியாத் பெலிஸ்தர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார், அந்த கோலியாத் கிரேக்கத்தில் (அல்லது அதற்கு

அருகாமையில் இருந்த ஏதோ ஒரு பகுதியில்) இருந்து பெலிஸ்தரின் நாட்டிற்குள் வந்தவராக இருந்தார்.

தேவனுடைய வார்த்தைக்கு விளக்கம் அளிப்பவர்கள் என்ற வகையில் நாம், எச்சரிக்கை நிறைந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். வேதாகமத்தில் பேசப்பட்டுள்ள ஒரு வரலாற்று நிகழ்வைப் பற்றி நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, அறியப்படக் கூடியவைகள் யாவை மற்றும் அறியப்பட இயலாதவைகள் யாவை என்பதை நாம் வித்தியாசப்படுத்த வேண்டும். ஒரு நிகழ்வைப் பற்றி சாத்தியமான அல்லது நிகழ்தகவான வகையில் உண்மை எது மற்றும் அதைப் பற்றிய நிச்சயமானது எது என்பவற்றிற்கு இடையில் நாம் எச்சரிக்கை நிறைந்தவகையில் வித்தியாசப்படுத்த வேண்டும்.

4. எழுதப்பட்டவைகளின் அர்த்தம், தனிச்சிறப்பு ஆகியவற்றை நாடுதல். வேதாகம வரலாற்றாளர்கள் தங்கள் வரலாற்றை அதன் சொந்த நோக்கத்திற்காக எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கவில்லை; அவர்கள் பதிவு செய்த வரலாற்றின் வழியாகச் சில விஷயங்களைப் போதிப்பதில் அவர்கள் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். விளக்கம் அளிப்பவர்கள் என்ற வகையில், “இந்த நிகழ்வின் வழியாக, எழுத்தாளர் போதிக்க முயன்றது என்ன?”; “அவர் தமது வரலாற்றில் இந்தக் குறிப்பிட்ட நிகழ்வை உள்ளடக்கியது ஏன்?” என்று கேட்பது நமது பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது.

ஒரு சுருக்கமான உதாரணம் என்ற வகையில் நாம், தாவீது மற்றும் கோலியாத் ஆகியோரின் வரலாற்றிற்குத் திரும்புவோமாக. இந்த வரலாறு வரலாற்றுப் பூர்வமானது, வேதாகமம் கூறுவது உண்மையாகவே நடைபெற்றிருந்தது என்று யூகிப்பதன் மூலம் நாம் இதைத் தொடங்குகிறோம். இந்த வசனப்பகுதிக்கு விளக்கம் அளிக்கத் தொடங்குகையில் நாம் பதில் அளிக்க வேண்டிய கேள்விகள் யாவை?

1. நடந்தது என்ன? தாவீது - இஸ்ரவேல் மக்களை ஆளவிருக்கும் அடுத்த அரசராக சாமுவேல் தீர்க்கதரிசியால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவரான, ஆடுமேய்த்த ஒரு இளைஞர், ஆனால் இவர் யுத்தத்தில் அனுபவமற்றவராக இருந்தார் - பெலிஸ்த இராட்சதரான கோலியாதத்தைத் தோல்வியடைய செய்தார். இதன் விளைவாக, (அ) பெலிஸ்தர்கள் மேல் இஸ்ரவேல் மக்கள் வெற்றி பெற்றனர் மற்றும் (ஆ) தாவீது மக்களால் மிக உயர்வாகப் புகழப்பட்டார்.

2. இந்த வரலாற்றின் வரலாற்றுரீதியான தனிச்சிறப்பு என்ன? கோலியாத்தின் மீது தாவீதின் வெற்றியானது, தாவீதைக் குறித்துப் பொறாமை கொள்ளும்படி சவுலை வழிநடத்திற்று, அது சவுல் மற்றும் தாவீது ஆகியோரின் வரலாற்றில் பின்தொடர்ந்த செயல்களில் பெரும்பான்மையானவற்றைத் தூண்டிவிட்டது. இருப்பினும், இந்த மாபெரும் வெற்றியும் விசுவாசத்தின் செயல்விளக்கமும், பின்தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் மக்கள் தாவிதைத் தங்கள் அரசராக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்களை ஆயத்தம் செய்தது.

3. இதிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது என்ன? எழுத்தாளர் எதை வலியுறுத்தினார்? ஒரு கவண் கொண்டு தாவீது தன்னை ஆயத்தப்படுத்தியது மற்றும் அவரது வீரம் மற்றும் திறன் ஆகியவற்றிற்காக நாம் அவரைப் புகழும் அதே வேளையில், எழுத்தாளர் இந்த வரலாற்றில் தேவனுடைய பங்கை வலியுறுத்தினார். தாவீது தேவன்மீது நம்பிக்கை வைத்ததால் மற்றும் தேவன் அவருடன் இருந்ததால் வெற்றிபெற்றார்! இந்த எடுத்துரைப்பில் தேவனே

ப.ஏ. வரலாற்று எடுத்துரைப்புகளின் அர்த்தத்தைக் கண்டறிதல்

நிறைவாக, வேதவாக்கியங்களுக்கு நாம் விளக்கம் அளிக்கையில், வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் ஒன்றிலோ அல்லது பழைய ஏற்பாட்டின் வேறு இடங்களிலோ காணப்படும் ஒரு எடுத்துரைப்பின் அர்த்தத்தை நாம் எவ்வாறு கண்டறிய முடியும்? நாம் பின்பற்றக் கூடிய சில ஆலோசனைகள் இங்கு வழங்கப்படுகின்றன.

1. எடுத்துரைப்புகள் யாவை என்று அடையாளம் காணுங்கள்

எடுத்துரைப்புகள் உள்ளபடியே விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும். எடுத்துரைப்புகள் அல்லது வரலாறுகள் என்பவை பழைய ஏற்பாட்டில் மிகப்பொதுவாகக் காணப்படும் இலக்கிய வகையாக உள்ளன. எடுத்துரைப்புகள் வேதாகமம் முழுவதிலும் காணப்படுகின்றன என்றாலும், பழைய ஏற்பாட்டில் வரலாற்றுப் புத்தகங்கள், எடுத்துரைப்பின் மாபெரும் களஞ்சியமாக உள்ளன.

எடுத்துரைப்பு என்பது ஒரு வரலாறாக இருப்பதால், நாம் அந்த வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள நாட வேண்டும். முதன்மைப் பாத்திரங்கள் - நாயகன் மற்றும் நாயகனுக்குப் பகைஞன் - யார்? வரலாற்றின் உயிர்நாடிப்பகுதி, அதன் வடிவமைப்பு என்ன? ஒரு வரலாறு என்பது ஒரு தொடக்கம், ஒரு நடுப்பகுதி மற்றும் ஒரு முடிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. தொடக்கத்தில் பாத்திரங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றனர் மற்றும் ஒரு பிரச்சனை முன்வைக்கப்படுகிறது; நடுப்பகுதியில், சிக்கல்கள் எழுகின்றன மற்றும் அவை, நாயகரால் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன, முடிவில் பிரச்சனை தீர்த்து வைக்கப்படுகிறது.

எடுத்துரைப்பின் அர்த்தம் அல்லது தனிச்சிறப்பு என்பது வரலாற்றில் வலியுறுத்தப்படும் விஷயத்தின் மூலம் தெளிவாகிறது. சிலவேளைகளில், வரலாற்றிற்கு முந்திய ஒரு முகவுரையிலோ அல்லது அதை முடித்துவைக்கும் ஒரு தொகுப்புரையிலோ, எடுத்துரைப்பாளரால் தரப்படும் ஒரு விளக்கமானது வலியுறுத்தத்தைக் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. சிலவேளைகளில் எடுத்துரைப்பு எதைப் பற்றியது என்பதை, திரும்பத் திரும்பக் கூறப்படும் வார்த்தைகள் முக்கியத்துவப் படுத்துகின்றன. பொதுவாக, எழுத்தாளர் தமது வாசகர்கள் எதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார் என்பதை கவனம் நிறைந்த வகையில் வாசிப்பதன் மூலம் நாம் காண முடியும்.

எடுத்துக்காட்டாக, ரூத்தின் சரித்திரம் என்ற புத்தகமானது, அழகிய காதல் வரலாறு ஒன்றைக் கூறுகிறது - ஆனால் அதன் தனிச்சிறப்பு என்ன? ரூத்தின் சரித்திரம் வேதாகமத்தில் உள்ளடக்கப்படும் அளவுக்கு முக்கியமாக இருப்பது ஏன்? முதலாவது இது, மோவாபியப் பெண் ஒருத்தி, தாவீது அரசரின் முன்னோர்களில் ஒருத்தியாக (இதனால் மேசியாவின் முன்னோர்களில் ஒருத்தியாகவும் ஆனார்; மத்தேயு 1:5ல், கிறிஸ்துவின் வம்சவழியில் ரூத் பட்டியல் இடப்பட்டு இருக்கிறார்) ஆனது எவ்வாறு என்று கூறுகிறது. இந்தப் புத்தகம், இஸ்ரவேல் மக்களுடன் புறஜாதியாரின் உறவு பற்றிய

சிலவிஷயங்களையும் வெளிப்படுத்துகிறது, இது புறஜாதியில் இருந்த எல்லாரும் யூதர்களுக்குப் பகைஞர்களாக இருக்கவில்லை என்று காண்பிக்கிறது. சில வேளைகளில் புற ஜாதியார் யூதர்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டனர் மற்றும் அவர்கள் யூதமார்க்கத்தைத் தழுவிடும் இருந்தனர். இத்துடன் கூடுதலாக, இந்த எடுத்துரைப்பைக் கவனநிறைவுடன் வாசித்தல், ரூத்தின் மாமியாரான நகோமி, மோவாபிய நாட்டில் - தனது இல்லம், தனது கணவர், தனது வாழ்வாதாரம் மற்றும் தனது மகன்கள் ஆகிய - எல்லாவற்றையும் இழந்துபோனான், ஆனால் அவள் இஸ்ரவேல் நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்தபோது எல்லாவற்றையும் (மற்றும் அதிகமானவற்றையும்) திரும்பவும் ஆதாயமாக்கிக் கொண்டாள் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. எனவே இதன் ஆய்வுக்கருத்து பின்வருவது போன்று சொல்லாக்கப்பட முடியும்: “தேவன் எடுத்துக் கொண்டதை [ரூத் 1:21], தேவன் வட்டியுடன் திரும்ப ஒப்படைக்கிறார்.”

2. எடுத்துரைப்புகள் என்னவாக இருப்பதில்லை என்று அடையாளம் காணுங்கள்

எடுத்துரைப்புகள் தவறான யூதங்களுடன் அணுகப்படக் கூடாது. நாம் எச்சரிக்கை அற்றவர்களாக இருந்தால், விளக்கம் அளிப்பதில் நாம் தீவிரமான தவறுகளைச் செய்துவிடக்கூடும்.

எடுத்துரைப்பு என்பது சொந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ள விபரங்களின் தொகுப்பாக இருப்பதில்லை. வேதாகம வரலாறு ஒன்றில் உள்ள விபரங்கள் முக்கியமானவையாக இல்லாதிருக்கலாம்; அவைகள் எதையும் “அர்த்தப்படுத்தாமல்” இருக்கலாம். கோலியாத்துடன் சண்டையிடச் சென்ற தாவீது வழுவழுப்பான ஐந்து கூழாங்கற்களைத் தேர்ந்து எடுத்துக்கொண்டார் என்ற உண்மை போன்ற குறிப்புகளை வேதவசனங்களில் உள்ளடக்குதல் மூலம் நமக்கு எதையாவது போதிக்கத் தேவன் விருப்புநோக்கக் கொண்டிருக்க அவசியமில்லை.

பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துரைப்பு ஒரு பிரமாணமாக இருப்பதில்லை, அல்லது அது கிறிஸ்தவர்களால் இன்றைய நாட்களில் பின்பற்றப்பட வேண்டிய ஒரு முன்னுதாரணத்தை எப்போதுமே அமைப்பதில்லை. கிதியோன் மயிருள்ள ஒரு தோலைக் களத்திலே விரித்தார் என்ற உண்மையானது (நியாயாதிபதிகள் 6:36-40), இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டறிய, அதைப்போன்ற எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதில்லை அல்லது அவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று அதிகாரம் அளிப்பதில்லை.

பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துரைப்பு நல்லதொரு ஒழுக்க நெறியை அல்லது ஒழுக்கநெறி வழிகாட்டியை அளிக்காதிருக்கலாம். எடுத்துரைப்புகள், ஒழுக்க நெறிகளைச் செயல்விளக்கப்படுத்துவதைவிட, மற்ற நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. வழக்கமாக வேதாகம வசனப்பகுதிகள் அதன் வரலாறுகளில் உள்ள பாத்திரங்களின் செயல்பாடுகள் மீது முடிவு கூறுவதில்லை. கூறப்படும் வரலாறுகளில் உள்ள மக்களின் செயல்பாடுகள் ஒழுக்கரீதியானவைகளாக இருந்தனவா இல்லையா என்பதை, வாசகர் - சட்டத்தின் கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி - முடிவு செய்யக் கூடியவராக இருக்க வேண்டும். இஸ்ரவேல் மக்களின் வரலாற்றைக் கூறுதல், மற்றும் விசேஷமாகத் தேவன் தமது

நோக்கங்களை நிறைவேற்ற, மனிதர்களின் வாழ்வில் அவர் எவ்வாறு செயல்பட்டார் என்பதை வெளிப்படுத்துவதே, எடுத்துரைப்புப் பகுதிகளின் இலக்காக உள்ளது. இதன் விளைவாக நாம், வேதாகமப் பாத்திரங்களின் செயல்பாடுகள் - வேதாகம “நாயகர்களின்” செயல்பாடுகள் கூட - அந்தச் செயல்பாடுகளை வேதாகமம் கண்டனம்பண்ணவில்லை என்பதால் அவைகள் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவைகளாக உள்ளன என்று யூகிக்க முடியாது.

வேதாகம எடுத்துரைப்பு என்பது “மிகவும் ஆழமான அர்த்தம்” கொண்ட வரலாறாக இருப்பதில்லை. பழங்காலத்தில் இருந்தே, விளக்கம் அளிப்பவர்கள், வேதாகமம் பொதுவானது என்றும் குறிப்பாக வேதாகம வரலாறுகள் மேல்மட்டத்தில் உள்ளவற்றைக் காட்டிலும் அதிக ஆழமான ஆவிக்குரிய அர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளன என்றும் யூகித்துள்ளனர். பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துரைப்புகளை இந்த அணுகுமுறையுடன் வாசித்தலில் இரண்டு பிரச்சனைகள் உள்ளன. (1) ஒரு வரலாற்றின் “ஆவிக்குரிய” அர்த்தத்தைத் தேடுதல் என்பது, அவ்வசனத்தில் காணப்படும் தனிச்சிறப்பை, தெளிவான அர்த்தத்தை வாசகர்கள் தவறவிடச்செய்ய வாய்ப்பளிக்கிறது. (2) “மிகவும் ஆழமான” அர்த்தத்தை நாடுபவர்கள் வழக்கமாகத் தாங்கள் எதைக் காணவிரும்புகிறார்களோ அதைக் கண்டறிவார்கள்; உண்மையில் மக்கள், இந்த அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தி, வேதாகமத்தில் உள்ள எந்த ஒரு வசனமும் எதை அர்த்தப்படுத்த வேண்டும் என்று தாங்கள் விரும்புகின்றனரோ, அதை அர்த்தப்படுத்தச் செய்ய முடியும்.

வேதாகம எடுத்துரைப்பு ஒரு உருவகத்தை அல்ல. பழைய ஏற்பாட்டு வரலாறுகளில் இருந்து கற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய “பாடங்களில்” திருப்தி அடையாத விளக்கவுரையாளர்கள், சில வேளைகளில் அந்த வரலாறுகளை உருவகக் கதைகளாகத் திருப்புகின்றனர். இருப்பினும் வேதாகமம் தானே உருவகக்கதைகளை³ புணையாதவரையில், வேதாகம எடுத்துரைப்புகளை உருவகக்கதைகளாக நடத்துதல் என்பதில் நியாயம் எதுவும் இருப்பதில்லை.

3. “நிரூபணம்” மற்றும் “விவரணம்” ஆகியவற்றிற்கு இடையில் வித்தியாசம் ஏற்படுத்துதல்

வேதாகமத்தில் உள்ள சில வரலாறுகள் முக்கியமான சத்தியங்களை நிரூபிக்கையில், மற்றவைகள் விவரணங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட முடியும். கோலியாத்துடன் போரிடத் தாவிது கொண்டிருந்த விருப்பம், இளைஞர்கள் ஆயத்தமாக இருப்பதன் அவசியத்தை விவரிக்கலாம் - ஆனால் அது, தேவனுடைய உதவியுடன், தாவிது இராட்சதனை எதிர்த்துப் போரிடக்கூடியவராக இருந்து வெற்றிபெற்றார் என்பதைத் தவிர வேறு எதையும் நிரூபிப்பதில்லை. பொதுவாகக் கூறுவதென்றால், புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களால் ஒரு நிரூபணம் என்ற வகையில் பயன்படுத்தப்படாத வரையில், எடுத்துரைப்புகள் எந்த ஒரு விஷயத்தையும் நிரூபிக்க முயற்சிசெய்வதில் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது.

ஆகவே, வேதாகம எடுத்துரைப்புகள் மீது பிரசங்கிக்கும் ஒருவர், “தாவிதின் அனுபவம், நீங்கள் உங்கள் வாழ்வில் ‘இராட்சதர்களை’ தோல்வியடையச் செய்ய முடியும் என்று நிரூபிக்கிறது” என்பது போன்ற கூற்றுக்களை ஏற்படுத்தாதபடி எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். அதற்குப்பதிலாக அவர், “தாவிதின் அனுபவம்,

தேவனுடைய உதவியுடன் நீங்கள், தேவனுடைய மக்களை எதிர்க்கும் 'இராட்சதர்களை' மேற்கொள்ள முடியும் என்று விவரிக்கிறது (அல்லது "கருத்துத் தெரிவிக்கிறது")" என்று கூறலாம். புதிய ஏற்பாட்டில் கண்டறிதல் என்பதைச் செய்ய வேண்டும் என்றே கிறிஸ்தவர்கள் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர். பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்வுகள், நமது பொறுப்புகளையும் சிலாக்கியங்களையும் தெளிவாக்கி இருக்கலாம் என்றிருக்கையில், அவைகள் - புதிய ஏற்பாட்டில் இருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் - நாம் செய்ய வேண்டியவற்றைத் தாங்களே நிலைநாட்டுவதில்லை.

வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கானான் நாடு "மலைகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும்" கொண்டிருக்கும் என்று தேவன் கூறினார் என்று ஒரு பிரசங்கியார் குறிப்பிட்டார். தொடர்ந்து அவர், "அவ்வாறே நமது வாழ்வும் 'மலைகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும்' உயர்வுகளையும் தாழ்வுகளையும், நல்ல நேரங்களையும் மோசமான நேரங்களையும் கொண்டிருக்கும்" என்று கூறினார். கிறிஸ்தவர்கள் உயர்வுகளையும் தாழ்வுகளையும் அனுபவிக்கின்றனர்; இருப்பினும் இந்த உண்மையை (உபாகமம் 8:7) நிரூபிப்பதில்லை. அது எதையும் நிரூபிப்பதில்லை; அது இஸ்ரவேல் மக்கள் சுதந்தரித்துக் கொள்ளவிருந்த நாட்டின் தன்மையை விவரித்தல் என்பதை மாத்திரம் செய்தது. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நாடு "மலைகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும்" கொண்டிருந்தது என்ற உண்மையில் இருந்து, ஆவிக்குரிய சத்தியம் எதையேனும் நாம் நமக்காகத் திரட்ட வேண்டும் என்று கர்த்தர் அர்த்தப்படுத்தினாரா என்பது சந்தேகமாகவே உள்ளது.

இன்னொரு வசனப் பகுதியில் யோசவாவுக்கு, வலது இடதுபுறம் விலகாதிருப்பாயாக என்று கூறப்பட்டது (யோசவா 1:7). வேதாகமத்திற்கு நாம் விளக்கம் அளிக்கையில், நாம் வலது ("தீவிரபழைமை வாதம்") இடது ("தாராளவாதம்") புறம் திரும்பக்கூடாது என்று அறிவிப்பதற்குப் பிரசங்கியார்கள் இவ்வசனப்பகுதியை அடிக்கடி பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவர்கள் மதிப்புமிக்க பின்வரும் கருத்தை ஏற்படுத்துகின்றனர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை: கிறிஸ்தவர்கள் சட்டவியம் மற்றும் தாராளவியம் என்ற இரு மிகைமுனைகளையும் தவிர்க்க வேண்டும். இருப்பினும், யோசவா 1ம் அதிகாரம் அந்தக் கருத்தை விவரிப்பதாக இருக்கையில் அதை *நிரூபிப்பதாக* இருப்பதில்லை.

நிறைவாக நாம், பேழையில் இருந்த நோவா மற்றும் பிறரைப் பற்றிய விபரத்தைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம் (ஆதியாகமம் 7:23; 1 பேதுரு 3:20). பிரசங்கியார்கள் இந்த வரலாற்றை, சபையைப் பற்றிய போதனைகளை "நிரூபிக்க" பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவர்கள், "ஒரே ஒரு பேழை இருந்தது போலவே, பேழைக்குள் இருந்தவர்கள் காக்கப்பட்டது போலவே, இன்றைய நாட்களில் ஒரே ஒரு சபை இருக்கிறது மற்றும் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் அந்த சபையில் உள்ளனர்" என்று கூறியிருக்கின்றனர். இயேசு ஒரே ஒரு சபையை நிலைநாட்டினார் மற்றும் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் அந்த சபையில் உள்ளனர் என்பது உண்மையே, ஆனால் பேழை பற்றிய வரலாறு அந்த உண்மைகளை *நிரூபிப்பதில்லை!* ஒரே பேழை இருந்தது என்பதால் அல்ல, ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் போதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அந்த உறுதிப்பாடுகள் உண்மைகளாக இருக்கின்றன. பேழையானது உண்மைகளை விவரிக்கலாம், ஆனால் அது அவற்றை நிரூபிப்பதில்லை.

முடிவுரை

பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள வரலாற்று எடுத்துரைப்புகள் இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எவ்விதத்தில் பயனுள்ளவையாக இருக்கின்றன? முதலாவது அவைகள், புதிய ஏற்பாட்டு யுகத்திற்கு வரலாற்றுப் பின்னணியை அளிக்கின்றன. நமது இரட்சிப்பு, யூதராகப் பிறந்த ஒரு மீட்பரைச் சார்ந்துள்ளதால், மற்றும் நாமே ஆவிக்குரிய இஸ்ரவேல் மக்களாக இருப்பதால், இஸ்ரவேல் மக்களின் வரலாறு நமது வரலாறாக உள்ளது. இரண்டாவது, பழைய ஏற்பாட்டில் புதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள வரலாறு மற்றும் நடைமுறைகள் ஆகியவற்றைப் படிக்காமல், புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள நிகழ்வுகள் மற்றும் போதனைகளைப் புரிந்துணர்ந்து கொள்ளுதல் என்பது கடினமானதாக அல்லது சாத்தியமற்றதாக இருக்கும். மூன்றாவது, வேதாகம எழுத்தாளர்கள் தங்கள் போதனைகளை நிரூபிக்க அல்லது விவரிக்க, பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்வுகளையும் பாத்திரங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ள இடங்களில் நாம், அந்த நிகழ்வுகளையும் பாத்திரங்களையும் அவ்வாறே பயன்படுத்த முடியும். பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்வுகள் நடுநிலையாகப் பயன்படுத்தப்படும் போது அவைகள், புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனைகளை மக்கள் புரிந்துகொள்ள உதவக்கூடும். இருப்பினும், புதிய ஏற்பாட்டு சத்தியங்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் இருந்தே வருகின்றன என்பதைப் பிரசங்கியார்களும் போதகர்களும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதி யொன்று புதிய ஏற்பாட்டு சத்தியத்தை விவரிக்கக் கூடும், ஆனால் அது (பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதி) அதை (புதிய ஏற்பாட்டு சத்தியத்தை) நிரூபிக்க முடியாது.

உருவகமும் உவமையும் நடைமுறைப் பயன்பாட்டில் அபாயகரமானவைகளாக இருக்கலாம் என்பதை நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும். அவைகள், வரலாற்று வசனப்பகுதியை அதன் சொந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவுவது இல்லை. நிகழ்கால விஷயங்களுக்குப் பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துரைப்புகளைத் தொடர்பு படுத்துவதில் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். நாம் வேதவசனங்களைத் திரித்துக்கூறும் குற்றம் உள்ளவர்களாகி விடக்கூடாது (2 பேதுரு 3:16), ஆனால் அவை எந்த அர்த்தம் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறாரோ, அந்த அர்த்தத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்புகள்

¹Jack. P. Lewis, *Historical Backgrounds of Bible History* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1971), 94. ²அஜாக்ஸ் என்ற கிரேக்கப் போர்வீரர், ட்ரோஜன் நாட்டைச் சேர்ந்த ஹெக்டர் என்பவரை ஒரு தனிப்போட்டியில் எதிர்கொண்டார் (Homer *The Iliad* 7). ³பவுல், பிரமாணத்துடன் கிறிஸ்தவர்களுடைய உறவைப் பற்றிக் கலந்துரையாடியதில், சாராளையும் ஆகாரையும் ஒரு உருவகமாகப் பயன்படுத்தினார் (கலாத்தியர் 4:21-31).

பாடல் புத்தகங்கள்

தொடங்குவதற்கு: பாடல் புத்தகங்கள் பல மக்களுக்கு நன்கு அறியப்பட்டவைகளாக உள்ளன. பாடல் புத்தகங்கள் ஐந்தில் நான்கு புத்தகங்கள் “ஞான இலக்கியம்” என்றும் பெயரிடப்பட்டுள்ளன. யோபு புத்தகத்தின் கவித்துவ உரையாடல், நீதிமொழிகள் புத்தகத்தின் அன்றாட மொழிநடை, பிரசங்கி புத்தகத்தின் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளும் மொழிநடை மற்றும் சாலொமோனுடைய உன்னதப்பாட்டின் மொழிநடை ஆகிய யாவும், நமக்கு ஞானத்தை அளிக்கின்றன.

ஒரு அறிமுகம்

ஆங்கில (மற்றும் தமிழ்) பழைய ஏற்பாட்டில் ஐந்து புத்தகங்கள் பாடல் புத்தகங்கள் என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளன.¹ இங்கு இந்தப் புத்தகங்கள் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான மேல்கண்ணோட்டம் தரப்படுகிறது.

- யோபு புத்தகம் நீதிமானாகிய ஒரு மனிதரின் துன்புறுதல் பற்றியதாக உள்ளது.
- சங்கீதங்கள் என்பது தேவனைத் துதிப்பதில் பயன்படுத்தப்படும்படி வடிவமைக்கப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாக உள்ளது. “இஸ்ரவேலின் இனிமையான பாடகரான” தாவீது, இந்தப் பாடல்களின் முதன்மை எழுத்தாளராக இருந்தார்.
- நீதிமொழிகள் புத்தகம், வெற்றிகரமாக வாழ்வது எப்படி என்று மக்களுக்குப் போதிப்பதை நோக்கம் கொண்ட, ஞானக்கூற்றுகளின் தொகுப்பாக உள்ளது. இந்தக்கூற்றுகளில் பல சாலொமோன் அரசரால் எழுதப்பட்டன.
- பிரசங்கி புத்தகம் வாழ்வின் அர்த்தத்தைக் கையாளுகிறது. இந்தப் புத்தகம் சாலொமோனின் அரசரால் எழுதப்பட்டது என்று பாரம்பரியமாகக் கருதப்படுகிறது.
- சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு என்பது நேசமிக்க காதலைக் கொண்டாடும் காதல் பாடல்களின் புத்தகமாக உள்ளது. இதுவும் சாலொமோன் அரசரால் எழுதப்பட்டது என்பது உறுதி.

“பாடல்” என்ற வகையில் இந்தப் புத்தகங்களின் குறிப்புப் பெயர் சில சீர்பொருத்தமற்ற தன்மைகளை உள்ளடக்கி இருக்கிறது. யோபு, சங்கீதங்கள் மற்றும் நீதிமொழிகள் ஆகிய புத்தகங்கள் பாடல் புத்தகங்களாக இருந்தன என்று மாசோரெட்டுகள்² ஒப்புக்கொண்டனர். இது, அவர்கள் வசனப்பகுதியில் (கூடுதலாக எழுதப்பட்ட உயிரெழுத்து ஓசைகளை) காண்பிக்க இந்தப் புத்தகங்கள் இலக்கியத்தின் மாறுபட்ட தொனி (வகை)யிலானவை என்று சுட்டிக்காண்பித்த உண்மையில் இருந்து தெளிவாகிறது. இருப்பினும்,

பிரசங்கியின் புத்தகம் அதன் பெரும்பான்மையான பகுதியில், பாடலாக எழுதப்படவில்லை. மற்றும் சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு வழக்கமாக, பெரும் பாடல் என்று நினைக்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் மாசோரெட்டுகள் இதை யோபு, சங்கீதங்கள், நீதிமொழிகள் ஆகிய புத்தகங்களின் வகையில் வைக்கவில்லை. இத்துடன் கூடுதலாக, பாடல் என்பது பழைய ஏற்பாட்டின் எஞ்சிய பகுதி முழுவதிலும் - பஞ்சாகமம், வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் மற்றும் விசேஷமாக தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் ஆகியவற்றில் - காணப்படுகிறது.

பாடல் புத்தகங்களுக்கு (மற்றும் பழைய ஏற்பாட்டின் மற்ற புத்தகங்களில் உள்ள பாடல்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல் என்ற வகையில் அவற்றிற்கு) விளக்கம் அளித்தல் என்பது வேதாகம மாணவருக்குச் சிறப்பு அறைகூவல் களை முன்வைக்கிறது. இந்தப் புத்தகங்கள் புரிந்துகொள்ளப்படுவது எவ்வாறு? முதலாவது நாம், எபிரெய் பாடலின் சில பண்புகளை, விசேஷமாக சங்கீதங்களின் புத்தகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள பாடல்களின் பண்புகளைப் பற்றிப் படிப்போம், பின்பு சங்கீதங்களைப் பயன்படுத்தி விளக்கம் அளிக்கும் செயல்முறையைத் தொடங்குவோம். அடுத்து நாம், “ஞான இலக்கியம்” என்று பெயரிடப்பட்டுள்ள பாடல் புத்தகங்களையும் கண்ணோக்குவோம்.

பழைய ஏற்பாட்டுப் பாடலுக்கு ஒரு பின்னணி

பொதுவாகப் பாடலின் பண்புகள்

பழைய ஏற்பாட்டின் பெரும்பான்மையான புத்தகங்களில் பாடல் காணப்படுகிறது. ஏன்? இஸ்ரவேல் மக்கள் தங்கள் பரிசுத்த இலக்கியத்தில் ஏன் இவ்வளவு அதிகமாகப் பாடலைப் பயன்படுத்தினர்? - மற்றும் தேவன் ஏன் இதை ஏவினார்? பழங்காலங்களில் மக்கள் ஒரு வாய்மொழிக் கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பது சாத்தியமான ஒரு பதிலாக உள்ளது. சட்டப்படி அவர்கள் வேத வசனங்களை வாசிக்கவில்லை; மாறாக அவை வாசிக்கப்பட்டதை அவர்கள் கேட்டனர். அப்படிப்பட்ட ஒரு கலாச்சாரத்தில், பாடல் என்பது நினைவில் வைத்துக்கொள்ள சலபமானதாக உள்ளது என்பதால் அது அனுகூலம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளது.

பொதுவாக, பாடலின் பண்புகள் யாவை? நாம் பாடலைப் பற்றி நினைக்கும்போது, மோனைகள் கொண்ட இலக்கியத்தைப் பற்றி நினைக்க வாய்ப்புள்ளது (“I think that I shall never see/A poem lovely as a tree ...”). இருப்பினும், மோனைகள் பாடலை விளக்கப்படுத்துவதில்லை. ஆங்கில மொழியில்கூட, கவிஞர்கள் புதுக்கவிதைகளை அடிக்கடி எழுதுகின்றனர், இதற்கு முறையான மோனை அமைப்பு தேவைப்படுவதில்லை. பாடல் என்பது அதன் சாராரம்சத்தில் மிகவும் அடிப்படையான மற்ற பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றில் பின்வருபவையும் அடங்குகின்றன:

- பாடல் என்பது வழக்கமாக உணர்வுப் பூர்வமானதாக உள்ளது. இது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அறிவுறுத்துதல் களை எழுதவோ அல்லது கட்டளைகளைக் கொடுக்கவோ அல்ல ஆனால் கவிஞர் எவ்வாறு உணருகிறாரோ அதை விவரிக்கவே பாடல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

- பாடல், சந்தம் அல்லது இசை அளவைக் கொண்டுள்ளது. புதுக்கவிதையில் கூட பாடலின் சந்தம் மறைவானதாக இருந்தாலும், அது பொதுவாக ஒரு “தாளையம்” கொண்டுள்ளது.
- சட்டப்படி, பாடல் என்பது அதிகமாக உருவகநடை மொழியைப் பயன்படுத்துகிறது. உரைநடையை எழுதுவதிலும் உருவகநடை மொழி பயன்படுத்தப்படலாம் என்றிருக்கையில், இது பாடலைப் பண்பிப்படுத்தவே அதிகம் வாய்ப்புள்ளது.
- பாடல் என்பது பொதுவாக, கவிஞர் எவ்வாறு உணருகிறார் என்பதைக் கூறும் செறிவுமிக்க வழியாக உள்ளது. அதன் அர்த்தம் நேரடியாக உணர்த்தப்படுவதற்கு மாறாக கருத்தாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது, அது வெளிப்படையாக இருப்பதற்கு மாறாக மறைவானதாக உள்ளது.
- பாடல் என்பது வழக்கமாக மாறுபட்ட ஒரு வடிவத்தைப் பயன்படுத்துகிறது. அது வேறுபட்ட வகையில், பத்திகளுக்கு மாறாக செய்யுள் அடிகளாக எழுதப்படுகிறது, அது, பாடலின் வெவ்வேறு பகுதிகளுக்கு இடையில் உள்ள உறவுகளைக் காண்பிக்க இடைவெளிக் குறிப்புகளைப் பயன்படுத்துகிறது.

எபிரெயப் பாடலின் பண்புகள்

பழைய ஏற்பாட்டுப் பாடல், மற்ற மொழிகளில் உள்ள பாடல்களின் மேற்கண்ட பண்புகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது, இதில் விதிவிலக்காக, எபிரெயப் பாடல் மோனைகளைக் கொண்டிருப்பதில்லை என்பது மாத்திரம் உள்ளது.⁴ இத்துடன் கூடுதலாக, எபிரெயப் பாடல் சில விசேஷித்த வடிவமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு சில புதிர்க்கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன: இவற்றில் பாடலின் முதல் வரியானது எபிரெய அகரவரிசையின் முதல் எழுத்தைக் கொண்டு தொடங்குகிறது, இரண்டாவது வரியானது இரண்டாவது எழுத்தைக் கொண்டு தொடங்குகிறது, மற்றும் இதுபோன்று தொடர்ந்து சென்று, கடைசி வரியானது கடைசி (இருபத்து இரண்டாம்) எழுத்தைக் கொண்டு தொடங்குகிறது.⁵

இருப்பினும், இணைக் கருத்தியம் என்பதே எபிரெயப் பாடலின் முதன்மைப் பண்பாக உள்ளது. இணைக் கருத்தியத்தின் மிகவும் அடிப்படையான வடிவம், பாடலின் இரு வரிகளில் உள்ளடங்குகிறது, இவற்றில் இரண்டாவது வரி முதல் வரியுடன் சிறப்பு உறவு கொண்டுள்ளது. இணைக் கருத்தியத்தின் மிகப் பொதுவான வகைகள் கீழே தரப்படுகின்றன:

1. ஒரு பொருளியம், இதில் இரண்டாவது வரியானது முதல் வரியில் உள்ள அதே கருத்தை அல்லது அதற்கு சமானமான ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

பூமியும் அதின் நிறைவும், உலகமும் அதிலுள்ள குடிகளும் கர்த்தருடையது
(சங்கீதம் 24:1).

2. எதிர்க்கருத்தியம், இதில் இரண்டாவது வரி முதல் வரியில் இருந்து நேர்மாறுபடுகிறது.

கர்த்தர் நீதிமாண்களின் வழியை அறிந்திருக்கிறார்; துன்மார்க்கரின் வழியோ
அழியும் (சங்கீதம் 1:6).

3. *தொகுப்பியம்*, இதில் இரண்டாவது வரியானது முதல் வரியின் சிந்தனையை நிறைவு செய்கிறது அல்லது ஏதாவது ஒரு வகையில் முதல் வரியின் கருத்திற்குத் துணைக்கருத்தை அளிக்கிறது.

“தேவன் இல்லை” என்று மதிக்கெட்டவன் தன் இருதயத்தில் சொல்லிக் கொள்ளுகிறான்.

அவர்கள் தங்களைக் கெடுத்து, அருவருப்பான கிரியைகளைச் செய்துவருகிறார்கள் (பிரசங்கி 14:1அ, ஆ).

4. *ஏறியம் அல்லது படிக்கட்டுப் போன்றது*, இதில் இரண்டாவது மற்றும் அதைக் தொடர்ந்து வரும் வரிகள், முதல் வரியில் பயன்படுத்தப்பட்ட வார்த்தைகளில் சிலவற்றை மீண்டும் உரைக்கின்றன. அடுத்தடுத்து வரும் இவ்வரிகள், முதல் வரியின் கருத்திற்கு அதிக தகவல் அளிக்கின்றன அல்லது அந்தக் கருத்தை நிறைவுசெய்கின்றன.

பலவான்களின் புத்திரரே, கர்த்தருக்கு மகிமையையும் வல்லமையையும் செலுத்துங்கள்;

கர்த்தருக்கே அதைச் செல்லுங்கள் (சங்கீதம் 29:1).

5. *உருமாதிரியியம்*, இதில் முதல் வரியானது “போல” அல்லது “போன்று” என்ற வார்த்தையைக் கொண்டு தொடங்குகிறது மற்றும் இரண்டாவது வரியானது முதல்வரியில் தொடங்கிய ஒப்பீட்டை நிறைவு செய்கிறது.

மானானது நீரோடைகளை வாஞ்சித்துக் கதறுவதுபோல,

தேவனே, என் ஆத்துமா உம்மை வாஞ்சித்துக் கதறுகிறது (சங்கீதம் 42:1).

இணைகருத்தியம், எபிரெயப் பாடலின் சந்த ஒலியை அளிக்கிறது, சந்த ஒலி என்பது, முறையான தசம அளவின் மீது என்பதைக் காட்டிலும், கருத்துக்களின் ஒட்டத்தின்மீது அதிகமாகச் சார்ந்துள்ளது. இணைகருத்தியத்தைப் புரிந்துகொள்ளுதல் விளக்கம் அளித்தலில் உதவியாக இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, இரு வரிகள் ஒருபொருள் இணைக் கருத்தியத்தைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன என்றால், ஒரு வரியானது இன்னொரு வரியை விளக்கப்படுத்த உதவலாம். சங்கீதம் 8:4ம் வசனம் “மனுஷனை நீர் நினைக்கிறதற்கும், மனுஷுகுமாரனை நீர் விசாரிக்கிறதற்கும் அவன் எம்மாத்திரம் என்கிறேன்” என்று கூறுகிறது. இவ்வசனத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் உள்ள “மனுஷுகுமாரனை” என்பது என்ன (அல்லது) யார்? இவ்விரு வரிகளும் ஒருபொருள் இணைகருத்தியத்தைக் காட்சிப்படுத்துவதால், இரண்டாவது வரியில் உள்ள “மனுஷுகுமாரனை” என்பது முதல் வரியில் உள்ள “மனுஷனை” என்பதற்குச் சமமாக இருக்க வேண்டும். இவ்வசனத்தில் “மனுஷுகுமாரனை” என்பது மனிதகுலத்தைக் குறிப்பிடும் இன்னொரு வழியாக மாத்திரம் உள்ளது.

பழைய ஏற்பாட்டுப் பாடலுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

பழைய ஏற்பாட்டுப் பாடல் எவ்வாறு விளக்கப்பட வேண்டும்? குறிப்பாக, சங்கீதங்களின் புத்தகம் எவ்வாறு விளக்கப்பட வேண்டும்? நாம் பின்பற்றக்கூடிய சில வழிகாட்டுக் குறிப்புகள் இங்கே தரப்படுகின்றன:

1. சங்கீதங்கள் புத்தகத்தின் இயல்பை மனதில் காத்துக்கொள்ளுங்கள். (அ) சங்கீதங்களின் புத்தகம் தேவனைத் துதிக்கப் பயன்படுத்தப்படுதலை நோக்கம் கொண்டிருந்தது. (ஆ) சங்கீதங்களின் புத்தகம் இஸ்ரவேல் மக்களின் வரலாறு முழுவதிலும் இருந்து பெறப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாக உள்ளது. தொகுப்பில் சங்கீதங்களை வைத்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதல்ல. (இ) சங்கீதங்களின் புத்தகத்தில் பெரும்பான்மையான பகுதி ஆராதனையில் பயன்படுத்தப்படுதலை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. (ஈ) மற்ற பாடல்களைப் போன்றே சங்கீதங்களும் கவிஞரின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவே எழுதப்பட்டன. எந்த சங்கீதத்திற்கும் அல்லது சங்கீதங்களின் புத்தகத்தில் உள்ள எந்த ஒரு வசனப்பகுதிக்கும் கூறப்படும் விளக்கவுரை இந்த உண்மைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

2. சங்கீதத்தின் வரலாற்றுக் காட்சி அமைவைக் கவனியுங்கள். சங்கீதத்தின் வரலாற்றுக் காட்சி அமைவு, அந்த சங்கீதத்தின் தொடக்கத்தில் காணப்படும் தலைப்பினால் அடிக்கடி சுட்டிக்காண்பிக்கப்படுகிறது. இந்தத் தலைப்புகள் ஏவுதல் பெற்றவையாக இல்லை என்றாலும், இவைகள் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகவும் அனேகமாக அந்த சங்கீதத்தின் தோற்றம் பற்றி நம்பத் தகுந்த தகவல்களை அளிப்பவையாகவும் உள்ளன.⁷ சங்கீதக்காரர் ஒரு சங்கீதத்தை எழுதிய வேளையில் அவரது வரலாற்றுச் சூழ்நிலையை அறிதல் என்பது, அந்த சங்கீதத்தை நாம் உணரவும் அதை மதிக்கவும் நமக்கு உதவக்கூடும்.

3. சங்கீதம் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடிய காட்சியமைவைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். பாரம்பரியத்தின்படி, சில சங்கீதங்கள், எருசலேமுக்கு இஸ்ரவேல் மக்கள் புனிதப்பயணங்கள் மேற்கொண்டபோது பயன்படுத்தப்பட்டன. தோற்றகாலத்தில் ஒரு சங்கீதம் ஆராதனையில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை அறிதல் - இஸ்ரவேல் மக்கள் பயணம் மேற்கொண்டபோது, தேவாலயத்தில், அவர்களின் இல்லங்களில் அல்லது ஜெப ஆலயத்தில் அது பாடப்படுவதைக் கேள்விப்படுவதாகக் கற்பனை செய்தல் - அந்த சங்கீதத்தின் முதல் வாசகர்கள் அதைப் புரிந்துகொண்ட வகையில் நாம் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவக்கூடும்.

4. ஒரு குறிப்பிட்ட சங்கீதம் எந்த வகையைச் சேர்ந்ததாக உள்ளது என்பதைத் தீர்மானம் செய்யுங்கள். சங்கீதங்களின் வகைகள் பற்றிக் கல்வியாளர்கள் பல்வேறு பட்டியல்களை உண்டாக்கி இருக்கின்றன. ஜான் வில்லிஸ் அவர்கள், சங்கீதங்களின் பின்வரும் வகைகளைப் பட்டியல் இட்டுள்ளார்: “துதிப்பாடல்கள்,” “தேவனை ஒரு அரசர் என்று அறிவிக்கும் சங்கீதங்கள்,” “நன்றி செலுத்துதலுக்கான தேசிய சங்கீதங்கள்,” “நன்றி செலுத்துதலுக்கான தனிப்பட்ட சங்கீதங்கள்,” “தேசிய புலம்பல்கள்,” “தனிப்பட்ட புலம்பல்கள்,” “மனஸ்தாப சங்கீதங்கள்” மற்றும் “இராஜரீக சங்கீதங்கள்.”⁸

இப்படிப்பட்ட பட்டியல்கள் விளக்கம் அளிப்பவருக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட மதிப்பையே கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு சங்கீதமும் எந்த வகையைச் சேர்ந்ததாக இருந்தாலும், அது தனிப்பட்ட வகையிலேயே கையாளப்பட வேண்டும். இருந்தபோதிலும், ஒரு சங்கீதத்தின் வகைப்பாடு ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தகுதியானதாகவே உள்ளது.

5. சங்கீதத்தின் வடிவமைப்பைப் பகுத்தறியுங்கள். ஒவ்வொரு சங்கீதமும்

ஒரு வடிவமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு சங்கீதமும் பாடல் பத்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, அப்படி பிரிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பத்தியும் அந்த சங்கீதத்தின் மொத்தமான ஆய்வுக்கருத்துடன் ஏதோ ஒரு வகையில் உறவுபட்டுள்ளது. சங்கீதத்தின் ஆய்வுக்கருத்தை அடையாளம் கண்டு அதன் பின்பு அந்த ஆய்வுக்கருத்து அப்பாடலின் வெவ்வேறு பாடல் பத்திகளில் எவ்வாறு வெளிக்கொண்டு வரப்படுகிறது என்பதைத் தீர்மானியுங்கள். எடி குளோர் அவர்கள், சங்கீதம் 1-50 வரைக்குமான தமது விளக்கவுரையில், “தேவனுடைய மாட்சிமைமிக்க நாமம்” என்பதே சங்கீதம் 8ன் ஆய்வுக்கருத்தாக உள்ளது என்று சுட்டிக்காண்பித்து அதன் பின்பு அந்த சங்கீதத்திற்குப் பின்வரும் வடிவமைப்பைக் கொடுத்தார்:

8:1: தேவன் உன்னதமானவராக இருக்கிறார்

8:2: தேவனும் படைப்பும்

8:3-5: தேவனும் மனிதர் மீதான அவரது அக்கறையும்

8:6-8: தேவனும் மனிதரின் ஆட்சியும்

8:9 மீண்டும் ஒருமுறை: தேவன் உன்னதமானவராக இருக்கிறார்⁹

6. சங்கீதங்கள் பாடல்களாக உள்ளன என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். லூயிஸ் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதினார்:

சங்கீதங்கள் பாடல்களாக உள்ளன, மற்றும் பாடல்கள் பாடப்படுதலை நோக்கம் கொண்டிருந்தன: அவைகள் உபதேச ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அல்ல, அவைகள் பிரசங்கங்கள் கூட அல்ல. ... அவைகள் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்றால் அவைகள் பாடல்களாகப் பாடப்பட வேண்டும். ... இல்லை என்றால் நாம் அவற்றில் உள்ளவற்றைத் தவறவிடுவோம் மற்றும் அது என்னவாக இல்லையோ அதை நாம் காண்பதாக நினைப்போம்.¹⁰

சங்கீதங்கள் பிரமாணங்கள் அல்ல, அல்லது அவைகள் ஒன்றிணைந்து பிரமாணங்களின் ஒரு முக்கிய பகுதியையோ அல்லது இறையியலின் ஒழுங்குமுறைப் படுத்தப்பட்ட ஒரு திட்டத்தையோ ஏற்படுத்துவது இல்லை. சங்கீதங்களில் இருந்து நாம் இறையியலை - தேவனைப் பற்றிய சத்தியங்களை - கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்றிருக்கையில், இந்த சங்கீதங்கள் இவற்றின் வாசகர்களுக்கு தேவனைப் பற்றிய ஒழுங்குமுறைப் படுத்தப்பட்ட உபதேசத்தை அளிப்பதற்காக எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாக உள்ளது.

7. சங்கீதங்களில் கவித்துவ மொழியைக் கண்டறிய எதிர்பாருங்கள். கவிஞர்கள் உருவகநடை பேச்சைப் பயன்படுத்துவதில் “கவித்துவ இசைவை” பயன்படுத்தினர். கோர்டன் ஃபீ அவர்களும் டக்ளஸ் ஸ்ரீவர்ட் அவர்களும், சங்கீதங்களில் உருவகநடை மொழியை உணர்ந்து அறிவதன் அவசியம் பற்றி ஒரு நல்ல விவரிப்பை அளித்தனர்:

உதாரணமாக நம்மில், (சங்கீதம் 46:1ஐ அடிப்படையாகக் கொண்ட) “நமது தேவன் பலமுள்ள கோட்டையாக இருக்கிறார்” என்ற மார்ட்டின் லுத்தருடைய கீதத்தைப் பயன்படுத்துபவர்கள், உண்மையில் தேவன் பாதுகாப்பான அரண் வகையாக அல்லது ஊடுருவ இயலாத கட்டிடம்

அல்லது சுவராக இருக்கிறார் என்று யூகிப்போமா? “பலமுள்ள கோட்டை” என்பது தேவனைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு ஒரு உருவக நடையாக உள்ளது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். அவ்வாறே, சங்கீதக்காரர், “என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள்” என்று கூறும்போது (சங்கீதம் 51:5), கருத்தரித்தல் பாவம் நிறைந்தது என்ற அல்லது கருத்தரித்தல்கள் யாவையும் பாவம் நிறைந்தவை என்ற அல்லது அவரது தாய் கர்ப்பம் தரித்தலின் மூலம் பாவியாக இருந்தாள் என்ற அல்லது பிறந்திராத குழந்தைக்கு ஜென்மம் பாவம் உள்ளது என்ற அல்லது இதைப்போன்ற வேறு எந்த உபதேசத்தையும் நிலைநாட்ட அவர் முயற்சித்தார் என்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. சங்கீதக்காரர், இப்படிப்பட்ட நீண்ட வரலாற்றுடன் தாம் ஒரு பாவியாக இருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்த உயர்வுநெறிசி அணியை நோக்கம் நிறைந்த மிகைப்படுத்துதலை - பயன்படுத்தியுள்ளார். நீங்கள் ஒரு சங்கீதத்தை வாசிக்கும்போது, அதன் கருத்துக்களில் இருந்து, அதை எழுதும்படி ஏவப்பட்ட இசைத்துவக் கவிஞர் ஒருக்காலும் நோக்கங் கொண்டிராதவற்றைத் தரவழைக்காதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்.¹¹

8. “சங்கீதங்களின் சாபமிடுதல்” பற்றி எச்சரிக்கை நிறைந்த வகையில் சிந்தியுங்கள். “சாபமிடும் சங்கீதம்” ஒன்றில், சங்கீதக்காரர் மற்றவர்களை சபிக்கும்படி அல்லது அழிக்கும்படி தேவனைக் கேட்டுக் கொண்டார். 83ம் சங்கீதம் இப்படிப்பட்ட ஒரு வசனப்பகுதியாக உள்ளது; இது இஸ்ரவேல் மக்களின் விரோதிகளைப் பெயரிடுகிறது மற்றும் அதன் பின்பு, மற்றவற்றின் மத்தியில் “அவர்கள் என்றைக்கும் வெட்கிக்கலங்கி, நாணமடைந்து அழிந்து போவார்களாக” என்று அது கூறுகிறது (சங்கீதம் 83:17). மீண்டுமாக, பாபிலோனுக்கு நாடுகடத்தப் பட்டிருந்தபோது எழுதப்பட்ட 137ம் சங்கீதம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

பாபிலோன் குமாரத்தியே, பாழாய்ப்போகிறவளே,
நீ எங்களுக்குச் செய்தபடி உனக்குப் பதில் செய்கிறவன் பாக்கியவான்.
உன் குழந்தைகளைப் பிடித்து,
கல்லின்மேல் மோதியடிக்கிறவன் பாக்கியவான் (சங்கீதம் 137:8, 9).

சாபமிடும் சங்கீதங்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சனையை உருவாக்குகின்றன. ஏவுதல் பெற்ற எழுத்துக்களில் இப்படிப்பட்ட உணர்வுகள் எவ்வாறு உள்ளடக்கப்பட முடியும்? தேவபக்தியுள்ள மனிதர்கள் இப்படிப்பட்ட கூற்றுக்களை ஏற்படுத்தியது ஏன்? அவைகள் ஏற்படுத்தப்படுவதில் தேவன் தாம் செய்தார் என்ற வகையில் அவர் ஏன் இதை அனுமதித்தார்?

சாபமிடும் சங்கீதங்களினால் முன்வைக்கப்படும் பிரச்சனைகளுக்குச் சாத்தியமான வகையில் பல தீர்வுகள் தரப்படலாம். அவற்றில் இரு தீர்வுகள் மிகவும் உதவிநிறைந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. முதலாவது, சங்கீதங்கள் மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளன. சாபமிடும் சங்கீதங்கள், சங்கீதக்காரர் அல்லது மற்றவர்கள் எவ்வாறு உணர்ந்தனர் என்பதைப் பற்றிய மிகச்சரியான விவரிப்பை அளிக்கின்றன, அந்த உணர்வுகளுக்குத் தேவனுடைய அங்கீகாரம் உண்டு என்பதை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடாமல் அவை இவ்வாறு செய்கின்றன. (மோசமான உணர்வுகள் பாவம் நிறைந்தவையாக இருக்க வேண்டும் என்று

அவசியம் இல்லை.) இரண்டாவது, இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனுடைய மக்களாக இருந்தனர்; அவர்களின் விரோதிகள் தேவனுடைய விரோதிகளாக இருந்தனர். ஆகவே, சங்கீதக்காரரின் வார்த்தைகள், செய்யப்பட வேண்டிய நீதிக்கான ஒரு வேண்டுகோள் என்ற வகையிலும் புறஜாதியார் தேவனுடைய மக்களைத் துன்புறுத்துவதினால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அனுபவிக்காமல் தேவனுக்கு எதிராகப் போரிட இயலாது என்பதைக் காட்சிப்படுத்தவும் எழுதப்பட்டவை என்ற வகையில் வாசிக்கப்பட வேண்டும். இஸ்ரவேலின் விரோதிகள் “வெட்கிக்கலங்கி, நாணமடைந்து அழிந்து போவார்களாக” என்று ஐயப்படுத்தப்போது, சங்கீதக்காரர் தமது மனதில் கொண்டிருந்த குறிக்கோள் இதுவாகவே இருந்தது என்பதை (சுபித்தலுக்கு உதாரணமாகத் தரப்பட்ட மேற்கோளை உடனடியாகப் பின்தொடரும்) சங்கீதம் 83:18ம் வசனம், சுட்டிக்காண்பிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. சங்கீதக்காரர், “யேகோவா என்னும் நாமத்தையுடைய தேவரீர் ஒருவரே பூமியனைத்தின் மேலும் உன்னதமானவர் என்று மனுஷர் உணரும்படி” என்றும் கூடுதலாகக் கூறினார்.

9. இன்றைய நாட்களில் மக்களுக்கு சங்கீதம் கொண்டுள்ள மதிப்பை நாடுங்கள்: இன்றைய நாட்களில் நமக்கு, சங்கீதங்கள் பின்வரும் மதிப்பைக் கொண்டுள்ளன, (அ) அவைகள் சிலவேளைகளில் கிறிஸ்துவைப் பற்றித் தீர்க்கதரிசனமாகப் பேசுகின்றன¹², (ஆ) அவைகள் தேவனைப் பற்றிய சத்தியங்களையும் அவர் மனிதருடன் எவ்வாறு செயல்படுகிறார் என்பதையும் நமக்குப் போதிக்கலாம், (இ) அவைகள் ஆராதனையில் பயன்படுத்தப்பட முடியும் மற்றும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் (காண்க எபேசியர் 5:19; கொலோசெயர் 3:16) மற்றும் (ஈ) அவைகள் நமது இருதயங்களுக்குப் பேசுகின்றன. அவைகள் வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகளில் பல, காலங்கள்தோறும் மனித இனத்திற்குப் பொதுவானவைகளாக உள்ளன. நாம் ஒரு சங்கீதத்தை வாசிக்கும்போது, “ஆம் அவ்வாறே நான் உணருகிறேன்!” என்று நினைக்க வாய்ப்புள்ளது. நமது உணர்வுகள் தேவனுடைய மக்களால் ஒவ்வொரு காலத்திலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்று அறிவதில் இருந்து நாம் ஆறுதலை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்கிறோம். நமது உணர்வுகளைத் தேவனுக்கு வெளிப்படுத்தும் வழிகளையும் அவரிடத்தில் இருந்து ஆறுதலைக் கண்டறியும் வழிகளையும் சங்கீதங்கள் கருத்தாகத் தெரிவிக்கின்றன.

பழைய ஏற்பாட்டு ஞான இலக்கியம்

பழைய ஏற்பாட்டுப் பாடல் புத்தகங்களில் நான்கு, “ஞான இலக்கியம்” என்றும் நினைக்கப் பட்டுள்ளன: யோபு, நீதிமொழிகள், பிரசங்கி மற்றும் சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு.¹³ “ஞான இலக்கியம்” என்பது பின்வரும் இரு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: “எதிலும் நலமே காணும் வகை,” இது நீதிமான் எப்பிராதுமே செழித்தோங்குவான் என்று போதிப்பதாகக் காணப்படுகிறது (நீதிமொழிகள்) மற்றும் “எதிலும் கெடுதலையே காணும் வகை,” இது அந்தக் கண்ணோட்டத்தைச் சந்தேகிப்பதாகக் காணப்படுகிறது (யோபு மற்றும் பிரசங்கி). இலக்கியத்தின் இவ்விரு வகைகளும், “பழமொழியிலான ஞானம்” மற்றும் “யூகித்தறியும் ஞானம்” எனப்படும் என்று ஒரு ஆதாரமூலம் இவற்றைப் பற்றிப் பேசுகிறது.¹⁴ சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு, ஞான இலக்கித்திற்குள் உள்ள பின்வரும் மூன்றாவது வகை என்று கருதப்படலாம்:

“பாடல்வழியே ஞானம்.”

“ஞானம்” என்பதற்குரிய எபிரேய வார்த்தை *hokmah* என்பது ஆகும். சில வடிவங்களில் இது, பழைய ஏற்பாட்டில் 300க்கும் அதிகமான முறைகள் தோன்றுகிறது, இவற்றில் பாதிக்கும் மேற்பட்டவை யோபு, நீதிமொழிகள் மற்றும் பிரசங்கி ஆகிய புத்தகங்களில் உள்ளன.¹⁵ மற்ற வார்த்தைகள் பலவும் ஒருபொருள் பலசொல்லாகப் பயன்படுகின்றன.

“ஞானம்” என்பது எவ்வாறு விளக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும்? எழுத்தாளர்கள் பல்வேறு பதில்களைக் கொடுத்துள்ளனர். *Hokmah* என்ற வார்த்தை உண்மையில், “ஞானம்,” “அனுபவம்” அல்லது “மதிநுட்பம்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.¹⁶ D. A. ஹப்பார்டு அவர்கள், இது அடிப்படையில் “வெற்றிநிறைந்தவர்களாக இருக்கும் கலை” என்பதாக உள்ளது என்று கூறினார்.¹⁷ கிளீசன் L. ஆர்ச்செர் அவர்கள், “சிக்கலான சூழ்நிலைகளில் சரியான பதிலுடன் வரக்கூடியவர்களாக இருந்த நபர்கள் என்பது பற்றிப் பேசினார். [காண்க ஆதியாகமம் 41:39 மற்றும் 2 சாமுவேல் 14:2-24.]”¹⁸ லீ அவர்களும் ஸ்டுவர்ட் அவர்களும், “ஞானம் என்பது வாழ்வில் தேவபக்தியுள்ள தெரிவுகளை ஏற்படுத்தும் திறன் என்பதாக உள்ளது” என்று கூறினார்.¹⁹ வேதவசனங்களில் பின்வரும் பண்புகள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன:

1. தேவனிடத்தில் இருந்து வந்த ஞானம். (காண்க 1 இராஜாக்கள் 4:29-34; யோபு 12:13-25; ஏசாயா 31:2; நீதிமொழிகள் 1:7; 2:6; 9:10.)
2. இஸ்ரவேல் மக்களுடன் கூடுதலாக மற்ற மக்களும் ஞானவாண்களைக் கொண்டுள்ளனர் மற்றும் அவர்களும் ஞான இலக்கியங்கள் எழுதியுள்ளனர். (காண்க 1 இராஜாக்கள் 5:7; 10:1-9, 23-25; யோபு 34:2.)
3. “உலகப்பிரகாரமான” பாடக்கருத்துக்கள் பற்றிய அறிவு என்பது ஞானத்தின் பகுதியாக இருந்தது. (காண்க 1 இராஜாக்கள் 4:32, 33.) நடைமுறை அறிவு அல்லது ஞானம் மற்றும் “தேவபக்தியான” உள்கண்ணோக்கு, தேவனிடமிருந்து வந்தது.
4. எனவே ஞானம் என்பது அப்பொழுதும் இப்பொழுதும், அனுபவம் உற்றுநோக்குதல் மற்றும் மனித இயல்பின் அறிவு ஆகியவற்றினால் விளைந்ததாக உள்ளது, எனவே இதில் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அறியும் திறன் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. (காண்க 1 இராஜாக்கள் 3:16-28.) “ஞானமுள்ள” என்பது ஏறக்குறைய “முதிய” என்ற பொருள் கொண்டுள்ளது. (காண்க யோபு 12:12; 15:10; நேரேதிராக ஒப்பிடுங்கள் யோபு 32:9; பிரசங்கி 4:13.)
5. ஞானம் என்பது நடைமுறையாக இருத்தல் அவசியமாயிருந்தது, இது வெற்றிநிறைந்து இருப்பதற்குத் தேவையான திறனாக அல்லது திறமையாக இருந்தது. எனவே “ஞானம்” என்பதற்கான வார்த்தை, நுட்பத்திறமைகளுக்கு (யாத்திராகமம் 31:2-5) அல்லது இராணுவத் திறனுக்கு (ஏசாயா 10:13), இராஜாக்களுக்கு அறிவுரை கூறியவர்களுக்கு (2 சாமுவேல் 15:31-17:23) மற்றும் தவறு செய்வதில்கூட மதிநுட்பத்தைச் செயல்படுத்தியவர்களுக்கு (2 சாமுவேல் 13:3; 1 இராஜாக்கள் 2:9) நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டது.

6. “ஞானமுள்ள மனிதர்” நிறைவில் யூதாவில் அலுவலகப் பதவிக்கு வந்தார் என்பது தெளிவாகிறது (காண்க எரேமியா 18:18). “ஞானமுள்ள மனிதர்” மற்ற நாடுகளிலும் காணப்பட்டனர். (காண்க ஆதியாகமம் 41:8; தானியேல் 2:12-14, 21-27.) இஸ்ரவேல் நாடு “ஞானமுள்ள பெண்களையும்” கொண்டிருந்தது (2 சாமுவேல் 14:2; 20:16).
7. தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதற்கு ஞானம் மாத்திரமே தேவையான எல்லாமுமாக இருக்கவில்லை, ஞானமுள்ள நபர் பாவத்தில் இருந்து விலகியிருப்பார் என்பது நிச்சயமல்ல (1 இராஜாக்கள் 11:1-8).
8. உயர்கடுத்து நோக்கில், ஞானம் என்பது நீதியுடன் நெருங்கி தொடர்புடையதாக இருந்தது. (காண்க நீதிமொழிகள் 1:7; 1:29; 2:1-15.)
9. ஞானம் நடைமுறைக்குரியதாக இருக்கையில், இது காலங்கள் தோறும் மாபெரும் கேள்விகள் - வாழ்வின் அர்த்தம் மற்றும் துன்புறுதலுக்குக் காரணம் போன்ற தத்துவார்த்தப் பிரச்சனைகள் - பற்றிய கலந்துரையாடலிலும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

பழைய ஏற்பாட்டு ஞான இலக்கியங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

நாம், ஞான இலக்கியங்களின் வசனப் பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிக்கையில் நமக்கு உதவக் கூடிய சில வழிகாட்டு கீழே தரப்படுகின்றன:

(1) ஞானப் புத்தகங்கள் பெரும்பான்மையான பகுதி, பாடல் வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதை நினைவில் வைப்புகள் மற்றும் அவற்றிற்குப் பாடல் என்ற வகையிலேயே விளக்கம் அளியுங்கள். அவைகள் பாடல் வடிவில் எழுதப்பட்டுள்ளதால், அவற்றில் அதிகமான உருவகநடை மொழியைக் காணும்படி நாம் எதிர்பார்க்க முடியும். இவற்றைத் தொடக்க காலத்தில் படித்த வாசகர்கள் (மற்றும் நிச்சயமாகவே இன்றைய நாட்களில் இவற்றின் வாசகர்கள்) இவற்றில் கீழ்ப்படிய வேண்டிய பிரமாணங்களைக் கண்டனர் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

(2) மற்ற புத்தகங்களைக் காட்டிலும் இந்தப் புத்தகங்களில் தனித்தனி வசனப்பகுதிகளுக்கு வரலாற்றுக் காட்சி அமைவு, மிகவும் குறைவான முக்கியத்துவம் கொண்டுள்ளது என்பதை உணர்ந்து அறியுங்கள். நீதிமொழிகள் என்பது நூற்றாண்டுகளின் கால அளவுகளில் ஏற்பட்ட ஒரு தொகுப்பாக உள்ளது. ஆகவே ஒரு குறிப்பிட்ட நீதிமொழியை அல்லது நீதிமொழிகளின் குழுவை, ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழ்நிலைக்குப் பிணைத்தல் என்பது சாத்தியமற்றதாக உள்ளது. மேலும் இந்தப் புத்தகங்களுக்குச் சரியாக விளக்கம் அளிக்கப்போது, இவைகள் ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்புடையவைகளாக இருக்கக் செய்யும் வகையில், இந்தப் புத்தகங்கள் எல்லாவற்றின் செய்திக்கும் ஒரு உலகளாவிய தன்மை உள்ளது.

(3) இந்தப் புத்தகங்கள் ஒன்றில் உள்ள எந்த ஒரு வசனப்பகுதியையும் முழுமையான வகையில் இந்தப் புத்தகம் தரும் செய்தியின் வெளிச்சத்தில் விளக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்பதை நினைவில் வைப்புகள். இந்த நான்கு புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்த மேலோங்கும் நோக்கம் அல்லது ஆய்வுக்

கருத்து ஒன்றைக் கொண்டுள்ளன. இந்த நான்கு புத்தகங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் உள்ள ஒரு வசனப்பகுதிக்கு, இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கத்திற்கு நேர்மாறான வகையில் (அல்லது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற உதவாத வகையில்) விளக்கம் அளித்தல் என்பது, இந்தப் புத்தகத்தைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளுதலாக உள்ளது.

ஒவ்வொரு புத்தகத்தையும் தனித்தனியே நாம் கண்ணோக்குவோமாக.

யோபு புத்தகம் மிகவும் துன்புற்ற ஒரு நீதிமானின் வரலாற்றைக் கூறுகிறது; அவர் தமது உடமைகள் யாவற்றையும், தமது குடும்பத்தையும் தமது உடல்நலத்தையும் இழந்தார். அவர் புலம்புகையில், அவரது நண்பர்களும் ஞானவான்களுமான முன்றுபேர் அவரை ஆறுதல்படுத்தக் கிழக்கில் இருந்து வந்தனர். இந்த நான்கு பேர்களும் பின்பு ஒரு கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டனர், இதுதான் இந்தப் புத்தகத்தின் பெரும்பகுதியாக உள்ளது. அவர்களின் கலந்துரையாடல், யோபு ஏன் உபத்திரவப்பட்டார் என்ற கேள்வியை மையங்கொண்டிருந்தது. யோபு தமது பாவங்களின் மூலமாகத் தமக்குத் தாமே உபத்திரவத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார் என்ற கருத்தில் யோபுவின் நண்பர்கள் வாதம் செய்தனர். பிற்பாடு அவர்களுடன் ஒரு இளைஞர் சேர்ந்துகொண்டார், அவரும் யோபு பாவம் செய்திருந்ததாகக் குற்றம் சாட்டினார். இருப்பினும் யோபு, இப்படிப்பட்ட தண்டனைக்குப் பாத்திரராகும்படிக்கு தாம் பாவம் செய்திருந்ததில்லை என்று வலியுறுத்தினார். அவர் ஒன்றும் அறியாத துன்புறுபவராக இருந்தார் - இது அவரது நண்பர்கள் புறக்கணித்த ஒரு கருத்தாக இருந்தது. இந்த வரலாற்றின் முடிவில், தேவன் யோபுவுக்குத் தரிசனமாகி அவரைக் கேள்விகள் கேட்டார் - அந்தக் கேள்விகளுக்கு யோபுவினால் பதில் கூற இயலவில்லை. கலந்துரையாடலில் மற்றவர்கள் தேவனைப் பற்றி உண்மை கூறாதிருக்கையில், யோபு தேவனைப் பற்றி உண்மை கூறியிருந்தார் என்று தேவன் கூறினார், மற்றும் யோபு திரும்பவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார்.

இந்த வரலாறு நீதிமான் துன்புறுவது ஏன் என்பதைப் பற்றியது என்பது தெளிவாகிறது. துன்புறுதல் என்பது எப்போதுமே பாவத்தின் விளைவாக இருப்பதில்லை என்ற ஒரு பதில் தெளிவாகப் போதிக்கப்பட்டுள்ளது; குற்றம் செய்தவர் போன்றே நீதிமானும் துன்புறக்கூடும் மற்றும் அவ்வாறே துன்புறுகின்றனர். ஏன்? துன்புறுதல் நடப்பதைத் தேவன் அனுமதிக்கிறார், மற்றும் மனிதர்கள் எப்போதுமே தேவனுடைய சிந்தையை அறிய இயலாது என்பதே இந்தப் புத்தகத்தில் தரப்படும் ஒரே பதிலாக உள்ளது.

தேவனைப் பற்றியும் உபத்திரவங்கள் பற்றியும் முக்கியமான சத்தியங்கள் யோபுவின் புத்தகத்தில் இருந்து கற்றுக்கொள்ளப்பட முடியும் என்றிருக்கையில், இந்தப் புத்தகத்தின் எந்த வசனப்பகுதிக்கும் விளக்கம் அளிப்பதில் நாம் மிகவும் கவனம் நிறைந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். *யோபுவின் நண்பர்கள் கூறியவற்றில் பெரும்பான்மையானவை உண்மையாக இருப்பதில்லை - மற்றும் யோபு தாம் கூறியவற்றில் குறைந்தபட்சம் சிலவற்றிற்காகவாவது பிற்பாடு வருந்தினார்!* யோபுவின் புத்தகத்தில் உள்ள கலந்துரையாடல், அடிக்கடி தவறு செய்பவர்களாக இருந்த ஏவுதல் பெற்றிராத மனிதர்களுக்கு இடையில் நடைபெற்ற உரையாடல் பற்றிய ஏவுதல் பெற்ற பதிவாக உள்ளது. ஆகவே நாம், இந்தப் புத்தகத்தில் எங்கிருந்தாவது ஒரு வசனப்பகுதியை எடுத்து அது அதிகாரத்துவம் உள்ளதாகவும் கட்டுப் படுத்துவதாகவும் உள்ளது என்றோ

அல்லது அது சத்தியத்தைக் கூறுகிறது என்றோ யூகித்தல் நியாயமானதாக இருக்காது. ஒவ்வொரு வசனப்பகுதியும் புத்தகம் முழுமைக்கான நோக்கத்தின் வெளிச்சத்தில் விளக்கப்படுத்தப் படவேண்டும்.

நீதிமொழிகள் என்பது ஞானக் கூற்றுகளின் புத்தகமாக உள்ளது, இது மக்கள் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் - தனிப்பட்ட வகையில், சமூக அளவில், பொருளாதார ரீதியில் மற்றும் மார்க்க ரீதியில் - மக்கள் வெற்றிபெற உதவுவதை நோக்கக்கொண்டது. இருப்பினும் நீதிமொழிகள் உண்மையில் அதுவாகவே உள்ளன: ஒரு நீதிமொழி பொதுவில் (ஆனால் எப்போதும் அல்ல) உண்மையாக இருப்பதைக் கூறுகிறது, நீதிமொழிகள் புத்தகத்தின் கூற்றுகள் நல்ல அறிவுரையை தருகின்றன, ஆனால் அது 100 சதவிகிதம் வெற்றிகரமான விளைவுகளை நிச்சயப்படுத்துகிற அறிவுரையாக இருப்பதில்லை. அந்த உண்மையைச் செயல்விளக்கப் படுத்துவதற்கு நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் ஏதேனும் வழி உள்ளதா? நீதிமொழிகள் 26:4, 5 வசனங்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள்:

முடனுக்கு அவன் மதியீனத்தின்படி மறுஉத்தரவு கொடாதே;
கொடுத்தால் நீயும் அவனைப்போலாவாய்.
முடனுக்கு அவன் மதியீனத்தின்படி மறுஉத்தரவு கொடு; கொடாவிட்டால்
அவன் தன் பார்வைக்கு ஞானியாயிருப்பான்.

இவ்வசனப் பகுதியில் வேதாகமம் தனக்குத்தானே முரண்படுகிறதா? அது “முடனுக்கு மறு உத்தரவு கொடு” என்றும் “முடனுக்கு மறு உத்தரவு கொடாதே” என்றும் கூறுகிறது. இது என்னவாக உள்ளது? இது சூழ்நிலைகளைச் சார்ந்ததாக உள்ளது. சிலவேளைகளில், முடனுக்கு மறு உத்தரவு கொடுத்தல் மேன்மையானதாக உள்ளது; மற்ற வேளைகளில் மறு உத்தரவு கொடாதிருத்தல் மேன்மையானதாக உள்ளது. இரு கூற்றுகளும், நேர்மாறான அறிவுரையைத் தருகின்றன என்பது தெளிவு, இது நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் உள்ள கூற்றுகள் முற்றானவையாக, தெய்வீகத்தினால் ஏவப்பட்ட பிரமானங்களாக இருப்பதில்லை என்ற உண்மையை விவரிக்கிறது.

ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோரின் “பிரசங்க வழிகாட்டு குறிப்புகள்” என்ற புத்தகத்தில் இருந்து தழுவப்பட்ட பின்வரும் கருத்துக்கள், நீதிமொழிகள் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிப்பதில் உதவிநிறைந்தவையாக இருக்கலாம்.

1. *நீதிமொழிகள் தேவனிடத்தில் இருந்து வந்த சட்டரீதியான உத்தரவாதங்கள் அல்ல.* நீதிமொழிகள், குறிப்பிட்ட தேர்வுசெய்யப்பட்ட நடைமுறை இலக்கு அணுகுமுறைக்கான ஞானமுள்ள வழியை உரைக்கின்றன, ஆனால் அதை அவைகள், வெற்றிக்கான தெய்வீக உத்தரவாதம் போல நடத்தப்பட இயலாது என்ற நிபந்தனையில் உரைக்கின்றன ... நீதிமொழிகளில் குறிப்பிடப்படுபவை, வரைக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செயல்பாட்டின் ஞானமான ஒட்டத்தைப் பின்பற்ற ஒருவர் தேர்ந்து கொள்ள வாய்ப்புள்ளது என்ற வகையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ... ஆனால் நீதிமொழிகளில் எந்த இடத்திலும் அது வெற்றி தானாகவே வரும் என்று போதிப்பதில்லை.

2. *நீதிமொழிகள் ஒரு தொகுப்பு என்ற வகையில் வாசிக்கப்பட*

வேண்டும். ஒவ்வொரு நீதிமொழியும் மற்றவைகளுடன் சமானப்படுத்தப்பட வேண்டும் மற்றும் அவைகள் வேதவசனத்தில் எஞ்சியுள்ள பகுதியுடன் ஒப்பிடப்பட்டுப் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்.

3. நீதிமொழிகள், கோட்பாட்டளவில் மிகச்சரியாக இருக்க வேண்டும் என்றல்ல ஆனால் நினைவுகூரத் தக்கவையாக இருக்க வேண்டும் என்ற அளவில் வார்த்தைகளாக்கப்பட்டுள்ளன. எந்த நீதிமொழியும் சக்தியம் பற்றிய முழுமையான கூற்றாக இருப்பதில்லை. எந்த நீதிமொழியும், ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் காரண அறிவற்ற வேண்டுகோளுக்கு எழுந்து நிற்கக் கூடும்படிக்கு பூரணமாக வார்த்தை அமைவைக் கொண்டிருப்பதில்லை.

4. சில நீதிமொழிகள் ஏற்புடையவையாக இருக்கும்படி “மொழிபெயர்க்கப்பட” வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டு இஸ்ரவேல் மக்களுக்குப் பொதுவானவையாக இருந்தும், இப்போது நிலவாத நடைமுறைகள் மற்றும் நிறுவன அமைப்புகளின்படி, பல நல்ல நீதிமொழிகள் தங்கள் உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த நீதிமொழிகளை அவற்றின் உண்மையான நவீன காலத்துச் சம கூற்றுகளின் நிபந்தனைகளின்படி (அதாவது அவற்றை இன்றைய நாட்களில் நிலவும் நடைமுறைகள் மற்றும் நிறுவன அமைப்புகளின்படி) நீங்கள் நினைத்துப் பாராதவரையில், அவற்றின் அர்த்தம், பொருத்தமற்றதாக அல்லது உங்களால் முற்றிலும் இழக்கப்பட்டதாக இருக்கும்.²⁰

பிரசங்கியின் புத்தகம் என்பது வாழ்வின் அர்த்தம் பற்றியதாக உள்ளது. மக்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்வில் மக்கள் எதற்காக வேலைசெய்து எதற்காகக் கவலைப்படுக்கின்றனரோ அந்த ஒவ்வொரு விஷயத்தின் மாயை பற்றி - மாயை அல்லது அர்த்தமற்றதன்மை பற்றி - காண்பித்தலே அதன் நோக்கமாக உள்ளது. இது மிகவும் எதிர்மறையான, எதிலும் கெடுதலே உள்ளது என்ற நோக்கம் கொண்ட புத்தகமாக உள்ளது, இதை வாசிப்பவர், “வாழ்வினால் என்ன பயன்? வாழ்வில் கருத்து ஒன்றும் இல்லையே” என்று கூற இது காரணமாகிறது. பின்பு இந்த முழுப் புத்தகமும் வழிநடத்திக் கொண்டுள்ள முடிவு வருகிறது:

காரியத்தின் கடைத்தொகையைக் கேட்போமாக, தேவனுக்குப் பயந்து, அவர் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்; எல்லா மனுஷர்மேலும் விழுந்த கடமை இதுவே. ஒவ்வொரு கிரியையையும், அந்தரங்கமான ஒவ்வொரு காரியத்தையும், நன்மையானாலும் தீமையானாலும், தேவன் நியாயத்திலே கொண்டு வருவார் (பிரசங்கி 12:13, 14).

இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வசனப்பகுதிக்கும், இதன் முழுநோக்கத்தின் வெளிச்சத்தில் விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு வசனப்பகுதியை இந்தப் புத்தகத்தில் இருந்து வெளியே எடுத்து, எந்த ஒரு பாடல்கருத்தின் மீதாவது அது தேவனுடைய நிறைவு வார்த்தையைக் கொண்டுள்ளது என்று நடைமுறைப்படுத்துவது, இதற்குத் தவறாக விளக்கம் அளித்தலாக இருக்கிறது.

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு என்பது காதலும் சிற்றின்பமும்

கொண்ட அன்பைப் பற்றிய அழகிய பாடலைக் கொண்டுள்ள. இது ஒரு ஆணுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையிலான அன்பைப் பற்றி மிகவும் எதார்த்தமாகப் பேசுவதால், மார்க்கரீதியான மக்கள் - முதலில் யூதர்கள் மற்றும் பின்பு கிறிஸ்தவர்கள் இதற்கு விளக்கம் அளிப்பதில் சிரமம் கண்டனர். ஏவுதல் பெற்ற ஒரு புத்தகம் இப்படிப்பட்ட பாடக்கருத்தைக் கையாளும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள மனவிருப்பம் அற்ற நிலையில் அவர்கள் இதை ஆவிக்குரியதாக ஆக்கச் சாய்ந்தனர், இது யூத்தவச் சந்தர்ப்பப்பொருளில் இஸ்ரவேல் மக்கள் மீது தேவனுடைய அன்பைப் பற்றி அல்லது இது கிறிஸ்தவ சந்தர்ப்பப்பொருளில் கிறிஸ்து தமது சபையின் மீது கொண்டுள்ள அன்பைப் பற்றிப் பேசுகிறது என்று விளக்கச் சாய்ந்தனர். வேதாகமம், சபையுடன் கிறிஸ்து கொண்டுள்ள உறவை, கணவன் மற்றும் மனைவிக்கு இடையிலான உறவுடன் ஒப்பிடும் வேளையில், சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு ஒப்புமை என்ற வகையில் விளக்கம் அளிக்க விருப்பநோக்கம் கொண்டுள்ளதாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கும் எந்த விஷயமும் இந்தப் புத்தகத்தில் இருப்பதில்லை. மற்ற விளக்கம் அளித்தல்கள் சாத்தியமானவையாக உள்ளன. இந்தப் புத்தகம் அடிப்படை மதிப்பீடாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, மிகவும் நேரடியான மற்றும் தெளிவான அர்த்தம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது மிகவும் நியாயமான விளக்கம் அளித்தலாக உள்ளது: “மனிதகுலத்திற்காகத் தேவன் ஆணையிட்டுள்ள திருமண அன்பு உறவின் அழகு மற்றும் பரிசுத்தத்தை” போதித்தல் என்பதே இதன் நோக்கமாக உள்ளது.²¹ இந்தப் புத்தகத்தின் இந்த நோக்கத்திற்கு நேரெதிராக இதன் வசனங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல் என்பது இவ்வசனங்களைத் தவறாகப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துதலாக உள்ளது.

முடிவுரை

நீதிமொழிகள் தெய்வீக ஏவுதல் கொண்ட பிரமாணங்களாகக் காணப்பட இயலாது என்றால், மற்றும் யோபு புத்தகமும் பிரசங்கியின் புத்தகமும் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் தெய்வீக சத்தியமாக யூதிக்கப்பட இயலாது என்றால், மற்றும் சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு காதல் நிறைந்த அன்பைப் பற்றியதாக மாத்திரமே உள்ளது என்றால், இந்தப் புத்தகங்கள் இன்றைய நாட்களில் நமக்கு ஏதாவது அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்க முடிவது எவ்வாறு? இந்தப் புத்தகங்களில் ஒன்றிலிருந்து நாம் ஏதாவது வசனப்பகுதியை எடுத்து அதை, ஒரு வழக்கைத் தீர்த்துவைக்கும் “தேவனுடைய வார்த்தை” என்று மேற்கோள் காண்பிக்க இயலாது என்பதால், இந்தப் புத்தகம் மதிப்பு எதையாவது கொண்டிருப்பது எவ்வாறு? ஏவுதல் பெற்றுள்ள இந்த ஞானப்புத்தகங்களில் இருந்து தேவன் நமக்காக நோக்கங்கொண்டுள்ள அர்த்தத்தை நாம் பெறுகிறவரையிலும், நாம் இவற்றில் இருந்து பெரிதும் பயனடைவோம். (இந்தப் புத்தகங்களில் இருந்து) நாம் பின்வருவனவற்றைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்:

- *யோபு புத்தகத்தில் இருந்து*, நீதிமானாக மக்கள் துன்புறலாம் மற்றும் அவர்கள் துன்புறும்போது தேவனைத் துதிப்பதும் அவருக்கு உண்மையுள்ளவர்களாக நிலைத்திருப்பதுமே அவர்களின் பொறுப்பாக உள்ளது (யோபு 1:21, 22) என்பதைக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.
- *நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் இருந்து*, தேவனுடனும் மனிதருடனுமான

நமது உறவுகளில் நாம் வெற்றியடைய நமக்கு உதவும் நடைமுறை அறிவுறுத்துதல்களைக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

- பிரசங்கியின் புத்தகத்தில் இருந்து, “தேவனுக்குப் பயந்து, அவர் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்” என்பதே வாழ்வின் உண்மையான அர்த்தமாக உள்ளது என்பதைக் கற்றுக்கொள்கிறோம் (பிரசங்கி 12:13).
- சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டில் இருந்து, ஒரு ஆணுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையிலான பால்ரீதியான உறவுமுறை என்பது தேவனிடத்தில் இருந்து வந்த ஒரு கொடையாகவும் அவரது அங்கீகாரத்தைப் பெற்றதாகவும் உள்ளது என்பதைக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

இந்த மதிப்புமிக்க பாடங்களை நாம் கற்றுக்கொள்ளும்போது, நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிற ஞானத்தை, நாம் தேவனுடைய வார்த்தையில் இருந்து ஆதாயப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

ஒருவேளை, இந்த நான்கு ஞானப் புத்தகங்களின் மதிப்பு, இவைகள் இன்றைய நாட்களில் மக்கள் மிகவும் பொருட்படுத்தக் கூடிய விஷயங்களில் நான்கைக் கையாளுகின்றன என்ற உண்மையில் இருந்து காணப்பட முடியும்: துன்புறுதல் (யோபு), வெற்றி (நீதிமொழிகள்), தனிச்சிறப்பு அல்லது அர்த்தம் (பிரசங்கி) மற்றும் பாலுறவு (சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு).

குறிப்புகள்

¹எபிரெய வேதாகமத்தில் இந்தப் புத்தகங்கள் யாவும் “எழுத்துக்கள்” என்பவற்றில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. ²மாசோரெட்டுகள் என்பவர்கள், எபிரெய வேதாகமத்தில் தோற்றகாலத்தில் மெய்யெழுத்துக்கள் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்ட வசனப்பகுதிகளின் இடங்களில் உயிரெழுத்துக்களைச் சேர்த்த யூத வேதபாடகர்கள் ஆவர். அவர்களின் பணியினிமித்தம், இன்றைய நாட்களில் பயன்படுத்தப்படும் எபிரெய வேதாகமம் மாசோரேட்டிய வசனம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ³Joyce Kilmer, “Trees,” *Trees and Other Poems* (Garden City N.Y.: Doubleday and Co., 1914), 19. ⁴எபிரெய வேதாகமத்தில் எப்போதாவது, பாடலில் அடுத்தடுத்து வரும் இரு வரிகள் ஒரேவித ஒலியுடன் முடிவது உண்டு, ஆனால் இதன் விளைவாக வரும் மோனை ஒலியானது பாடலின் வடிவமைப்புக்கு அத்தியாவசியமானது என்பதற்கு மாறாக தற்செயலாக என்றே நினைக்கப்பட வேண்டும். ⁵சங்கீதங்கள் 9; 10; 25; 34; 37; 111; 112; 145 ஆகியவை புதிர் சங்கீதங்களாக உள்ளன. 119ம் சங்கீதமும் ஒரு கருத்தில் புதிர்சங்கீதமாகவே உள்ளது. இந்த சங்கீதத்தில் 176 வசனங்கள் உள்ளன: முதல் எட்டு வசனங்கள் கொண்ட பகுதி, எபிரெய அகரவரிசையின் முதல் எழுத்தைக் கொண்டு தொடங்குகிறது, அடுத்த எட்டு வசனங்கள் கொண்ட பகுதி இரண்டாவது எழுத்தைக் கொண்டு தொடங்குகிறது, மற்றும் இதுபோன்று அகரவரிசையின் இருபத்தி இரண்டாம் எழுத்து வரை இது செல்லுகிறது. புலம்பல் மற்றும் நீதிமொழிகள் புத்தகங்களில் மற்ற புதிர்சங்கீதங்கள் காணப்படுகின்றன. ⁶சங்கீதங்களின் புத்தகம் ஐந்து புத்தகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருப்பதால், உண்மையில் அது ஒரு தொகுப்புகளின் தொகுப்பாக உள்ளது: சங்கீதங்கள் 1-41; 42-72; 73-89; 90-106; 107-150. ஒவ்வொரு (உள்) புத்தகமும் ஒரு துதியுடன் (துதியின் வார்த்தையுடன்)

முடிகிறது, மற்றும் இந்த முழுமையான புத்தகமும் ஒரு துதியுடன் முடிகிறது (சங்கீதம் 150). 'எடுத்துக்காட்டாக, 51ம் சங்கீதத்தின் தலைப்பு "பத்சேபாளிடத்தில் தாவீது பாவத்திற்குட்பட்ட பின்பு நாத்தான் தீர்க்கதரிசி அவனிடத்தில் வந்து, ... தாவீதின் சங்கீதம்" என்ற வார்த்தைகளை உள்ளடக்குகிறது. ⁸John T. Willis, *Insights from the Psalms*, vol. 1 (Abilene, Tex.: Biblical Research Press, 1974), 33-39. இதே போன்ற ஒரு பட்டியல் Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2003), 212-15 என்ற புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. சங்கீதங்களின் இரு வகைகள் பற்றி Eddie Cloer, *Psalms 1-50*, Truth for Today Commentary series (Searcy, Ark.: Resource Publications, 2004), 23-24 என்ற புத்தகத்திலும் கலந்துரையாடப்படுகிறது. ⁹Cloer, 109-15. ¹⁰C. S. Lewis, *Reflections on the Psalms* (New York: HarcourtBooks, 1986), 2-3.

¹¹Fee and Stuart, 208. ¹²பல சங்கீதங்கள், கிறிஸ்துவுக்குள் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்ததாகப் புதிய ஏற்பாட்டில் மேற்கோள் காண்பிக்க அல்லது குறிப்பிடப் படுகின்றன. சங்கீதங்களில் இருந்து வரும் ஒரு வசனப்பகுதியானது கிறிஸ்துவுக்குள் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்ததா என்று நாம் நிச்சயமாக அறியும் வழி, புதிய ஏற்பாடு அவ்வாறு கூறுகிறது என்பதே ஆகும். ¹³சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு எப்போதும் இந்த வகையில் உள்ளடக்கப் பட்டிருப்பதில்லை. மேலே பட்டியலிடப்பட்டுள்ள நான்கு புத்தகங்களுடன் கூடுதலாக, சங்கீதங்களில் சிலவும் - சங்கீதங்கள் 1; 32; 34; 37; 49; 73; 112; 127; 128; 133 - "ஞான சங்கீதங்கள்" என்ற வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. (மேலும் தள்ளுபடி ஆகமங்களில் சங்கப்பிரசங்கி [அல்லது சீராக்] மற்றும் சாலொமோனின் ஞானம் [அல்லது ஞானத்தின் புத்தகம்] ஆகியவையும் இந்த வகைப்பாட்டில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.] ¹⁴William Sanford LaSor, David Allan Hubbard, and Frederic William Bush, *Old Testament Survey* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1982), 533-34. ¹⁵James L. Crenshaw, *Old Testament Wisdom: An Introduction* (Atlanta: John Knox Press, 1981), 245. ¹⁶W. E. Vine, Merrill F. Unger, and William White, Jr., *Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1996), 290. ¹⁷D. A. Hubbard, "Wisdom," *New Bible Dictionary* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1975), 1333. ¹⁸Gleason L. Archer, Jr., *A Survey of Old Testament Introduction*, rev. and exp. (Chicago: Moody Press, 1994), 485-86. ¹⁹Fee and Stuart, 225. ²⁰Ibid., 235-40.

²¹R. K. Harrison, *Introduction to the Old Testament* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1969), 1057.

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள்

தொடங்குவதற்கு: ப. ஏ. தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களில், தகவல்கள் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் பரந்த எல்லையளவுடன் கூடிய பதினேழு புத்தகங்கள் உள்ளடங்கி இருக்கின்றன. எந்தத் தீர்க்கதரிசி எப்போது மற்றும் யாருக்குத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார் என்பதைக் காட்டுவதற்கு வரைபடங்கள் உள்ளன. சுருக்கமான தொகுப்புரைகள், நாம் விளக்கம் அளிக்க முயற்சி செய்யும் தீர்க்கதரிசனம் புத்தகங்களுக்கு ஒரு பின்னணித் திரையைத் தருகின்றன. ஒரு செய்தியைத் தேவன் தீர்க்கதரிசி மூலமாக கொடுத்து ஏன் என்பதை அறிதலானது ஒரு வசனப் பகுதியைப் புரிந்துகொள்வதற்கான திறவுகோலாக உள்ளது.

ஒரு அறிமுகம்

ஆங்கில மற்றும் தமிழ் பழைய ஏற்பாட்டில், ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனம் முதல் மல்கியாவின் தீர்க்கதரிசனம் வரையிலான புத்தகங்கள், தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களாக வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. வேதவசனங்களின் இந்தப் பகுதி, “பெரிய தீர்க்கதரிசனங்களின்” (ஏசாயா, எரேமியா, புலம்பல், எசேக்கியேல் மற்றும் தானியேல் என்ற) ஐந்து புத்தகங்களையும் “சிறிய தீர்க்கதரிசனங்கள்” என்று அழைக்கப்படும் (ஓசியா, யோவேல், ஆமோஸ், ஒபதியா, யோனா, மீகா, நாசூம், ஆபகூக், செப்பனியா, ஆகாய், சகரியா மற்றும் மல்கியா என்ற) பன்னிரெண்டு புத்தகங்களையும் உள்ளடக்குகிறது. “பெரிய” மற்றும் “சிறிய” என்ற பிரிவினையானது இந்தப் புத்தகங்களின் செய்திகளை வைத்து அல்ல, ஆனால் இவற்றின் அளவை வைத்தே ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளது; “பெரிய தீர்க்கதரிசனங்களின்” எழுத்துக்கள் “சிறிய தீர்க்கதரிசனங்களின்” எழுத்துக்களை விட நீளமானவைகளாக உள்ளன.¹

தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியம்

இந்தப் புத்தகங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம், தீர்க்கதரிசிகளின் பணிப்பொறுப்பைப் புரிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாக உள்ளது. தீர்க்கதரிசிகள் பழைய ஏற்பாட்டின் காலம் முழுவதிலும் இஸ்ரவேல் நாட்டில் செயல் துடிப்பு உள்ளவர்களாக இருந்தனர். வரலாற்றுப் புத்தகங்களில், பல்வேறு தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.² தீர்க்கதரிசிகளை அடையாளப்படுத்தப் பல்வேறு வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன: “தீர்க்கதரிசி” (1 சாமுவேல் 3:20), “ஞானதிஷ்டிக்காரன்” (1 சாமுவேல் 9:9), “தேவனுடைய மனுஷன்” (1 சாமுவேல் 2:27) மற்றும் “காவலாளன்” (எசேக்கியேல் 3:17). சிலவேளைகளில் தேவன் “என் ஊழியக்காரராகிய தீர்க்கதரிசிகள்” என்று குறிப்பிட்டார் (2 இராஜாக்கள் 17:13; எரேமியா 26:5, 19; எசேக்கியேல் 38:17; சகரியா 1:6). தேவனிடத்தில் இருந்து செய்தியைப் பெற்று, பின்பு அவருக்காக

மக்களிடம் பேசுதல்தான் தீர்க்கதரிசிகளின் பணிப்பொறுப்பாக இருந்தது என்பதை இந்த விவரிப்புச் சொற்றொடர்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தேவனுடைய பிரதிநிதிகளாகவும் அவருக்காகப் பேசுபவர்களாகவும் இருக்கும்படிக்கு, தீர்க்கதரிசிகள் விசேஷித்த வகையில் தேவனால் அழைக்கப்பட்டு இருந்தனர்.³ செல்விளைவில் ஒரு தீர்க்கதரிசி தேவனுடைய “வாயாக” - தேவன் தமது மக்களுக்குத் தமது செய்தியைக் கொடுப்பதற்கு, அவர் பயன்படுத்திய கருவியாக - இருந்தார் (காண்க யாத்திராகமம் 4:16; 7:1, 2).

ஆகவே, பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனம் எப்போதுமே எதிர்கால நிகழ்வுகளை முன்னுரைத்தது என்றோ அல்லது தீர்க்கதரிசி என்பவர் முதன்மையாக எதிர்காலத்தில் நடப்பவற்றை முன்னுரைப்பவராக இருந்தார் என்றோ நினைப்பது தவறானதாக உள்ளது. அதற்குப் பதிலாக, தீர்க்கதரிசி என்பவர் ஒரு “ஒளிவுமறைவற்று கூறுபவராக,” தேவனுடைய வார்த்தையை மறைவின்றிப் பேசுபவராக இருந்தார். அவர் மக்களுக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையை அளித்தார்; அவர் தமது நாட்களில் ஒரு பிரசங்கியாராக இருந்தார். அவர் முதலாவதாகவும் முக்கியமாகவும், தமது சொந்த நாட்களுக்கு ஒரு செய்தியைக் கொண்டிருந்தார்.

தீர்க்கதரிசிகள் வழக்கமாகத் தேவனுடைய மக்களுக்கு அவர்களின் உடனடி சூழ்நிலைகளைப் பற்றிப் பேசினர். இருப்பினும், தேவனுடைய வசனத்தை அவர்கள் அறிவித்தது, கீழ்ப்படிதல் மற்றும் கீழ்ப்படியாமை ஆகியவற்றின் விளைவுகளை அறிவித்தது என்ற கருத்தில், தீர்க்கதரிசிகள் எதிர் காலத்தையும் முன்னுரைத்தனர். சில வேளைகளில் அவர்கள், தொலைதூர எதிர்காலத்தில் நடக்க இருந்த நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய விபரங்களையும் கூடக் கொடுத்தனர். எடுத்துக் காட்டாகப் புதிய ஏற்பாட்டில் இருந்து நாம், மேசியாவைப் பற்றியும் அவரது இராஜ்யத்தைப் பற்றியும் தீர்க்கதரிசனங்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் அடங்கியுள்ளன என்பதை அறிகிறோம்.

தீர்க்கதரிசிகள் முதன்மையாக இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தனர், இருப்பினும் அவர்களின் புத்தகங்களில் மற்ற நாடுகளைப் பற்றிய செய்திகளும் அடங்கியிருந்தன. அவர்கள் தேவனுடைய மக்களுக்கு அவருடைய செய்தியாளர்களாக இருந்ததால், முழுமையாக தேசம் என்ற வகையில் அவர்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த அக்கறை பற்றி அவர்கள் அடிக்கடி பேசினர். இதன் விளைவாக அவர்கள், அடிக்கடி நாட்டின் விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, இராஜாக்களுக்கு ஆலோசனை கூறினர் மற்றும் அவர்களைக் கடிந்து கொண்டனர்.

இஸ்ரவேல் நாட்டில், மற்ற தேவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய தீர்க்கதரிசிகளும் கர்த்தருக்காகப் பேசுவதாக நேர்மையற்ற முறையில் உரிமை கோரிய தீர்க்கதரிசிகளுமான, கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் எழும்பினர்.⁴ கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளைப் பின்வருமாறு அடையாளம் காண முடிந்திருந்தது:

1. ஒரு கள்ளத்தீர்க்கதரிசியின் செய்தியானது, அவரது உரையைக் கேட்பவர்கள் எதை விரும்பினரோ அவ்வகையானதாக இருந்தது. இதுவே மிகாயா மற்றும் ஆகாப் அரசர் யுத்தத்தில் மரிப்பதற்கு முன்னர் (1 இராஜாக்கள் 22:6-28அ) அவருக்கு முன் நின்று பேசிய நானூறு கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் ஆகியோருக்கு இடையிலான வேறுபாடாக இருந்தது.

2. கள்ளத்தீர்க்கதரிசியின் தீர்க்கதரிசனங்கள் அல்லது “அடையாளங்கள்”

உண்மையானதாக இருக்கவில்லை (உபாகமம் 18:18-22; காண்க யாத்திராகமம் 4:8).

3. சில வேளைகளில், ஒரு கள்ளத்தீர்க்கதரிசியின் செய்தி, புறதெய்வம் ஒன்றின் பெயரால் பேசப்பட்டது. அவரது அடையாளம் நடந்தேறும் பட்சத்தில், அவரது செய்தியானது, தேவனால் முன்பே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்த செய்தியுடன் நேர்மாறானதாக இருந்தது என்றால், அவர் ஒரு கள்ளத்தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார். (காண்க உபாகமம் 13:1-3.)

தீர்க்கதரிசிகளின் செய்தி

தீர்க்கதரிசிகளின் முற்றிலுமான ஐந்து பிரதான ஆய்வுக்கருத்துக்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட முடியும்: (1) வரலாறு முழுவதிலும் கர்த்தரே ஆட்சியாளராக இருக்கிறார், (2) கர்த்தருடன் நேராக இருத்தல் என்பது முதன்மையான தேவையாக உள்ளது, (3) மதம் மற்றும் சமூகத்தின் ஒழுக்கரீதியான அஸ்திபாரம், (4) நியாயத்தீர்ப்பு மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் கலவை மற்றும் (5) மேசியாவின் இராஜ்யம்.⁵ தீர்க்கதரிசிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட முற்றான செய்தியின் அதிக விபரமான வரைகுறிப்பு கீழே தரப்படுகிறது:

I. “எனது செய்தி கர்த்தரிடத்தில் இருந்து வருகிறது.” (காண்க ஏசாயா 1:10; எரேமியா 1:9; எசேக்கியேல் 13:1; ஆமோஸ் 7:14-16; செப்பனியா 1:1.)

II. “அழிவு வரும்” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.”

A. பல அல்லது பெரும்பான்மையான தீர்க்கதரிசிகளால் இந்த உண்மை சுட்டிக்காண்பிக்கப்பட்டது. (காண்க எரேமியா 7:15; ஓசியா 1:4; ஆமோஸ் 7:11.)

B. வரவிருந்த அழிவு சிலவேளைகளில், “கர்த்தருடைய நாள்” என்ற வகையில் பேசப்பட்டது. (காண்க ஏசாயா 13:6, 9; எரேமியா 46:10; செப்பனியா 1:14-16.)

C. பாவத்தின் (விசேஷமாக, சமூக அநீதி மற்றும் விக்ரிகாராதனை என்ற பாவங்களின்) காரணமாக அழிவு வர இருந்தது. (காண்க-எரேமியா 7:9; ஓசியா 4:1-19; மீகா 1:3-5; 2:1, 2.)

D. அழிவிற்கான ஆதாரமூலமாக மற்ற நாடுகள் இருக்கும் என்றாலும், தேவன் தமது மக்களைத் தண்டிக்க அந்த நாடுகளைத் தமது கருவிகளாகப் பயன்படுத்தினார். (காண்க எரேமியா 27:5, 6.)

E. தேவன் நாட்டை தண்டிக்கும்போது, தனி நாட்கள் தங்கள் சொந்தப் பாவங்களுக்கு மாத்திரமே கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியவர்களாய் இருந்தனர். (காண்க எசேக்கியேல் 18:20.)

F. இஸ்ரவேல் நாட்டின் சிலாக்கியமான நிலையானது, கீழ்ப்படியாத மக்களை அழிவில் இருந்து பாதுகாக்காது. (காண்க எரேமியா 7:4.)

III. “மனந்திரும்பி நீதியாக வாழுங்கள்” என்று கர்த்தர் உரைக்கிறார்.”

A. மனந்திரும்புதல் அத்தியாவசியமாக இருந்தது. (காண்க ஏசாயா 1:16-20; எரேமியா 26:13; யோவேல் 2:12-14; ஆமோஸ் 5:4-7; யோனா; செப்பனியா 2:3.)

- B. வெறும் சடங்காச்சாரமான வாழ்வு அல்ல, ஆனால் நீதியின்படி வாழ்தல் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. (காண்க ஏசாயா 1:13; ஆமோஸ் 4: 1-5; 5:21-24; மீகா 6:6-8; சகரியா 7:8-10).
- IV. “எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை உள்ளது” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.”
- A. எஞ்சியவர்கள் மீட்கப்படுவார்கள். (காண்க ஆமோஸ் 3:12; மீகா 2:12; 4:6, 7; செப்பனியா 3:12, 13.)
- B. மக்கள் அடிமைத்தனையில் இருந்து திரும்பும்போது இஸ்ரவேல் நாட்டிற்கு ஆசீர்வாதங்கள் காத்திருந்தன. (காண்க ஓசியா 14:4-7; யோவேல் 3:17; ஆமோஸ் 9:14, 15; மீகா 7:18-20.)
- V. தீர்க்கதரிசிகள் மேசியாவின் யுகத்தைப் பற்றியும் பேசினர். (காண்க ஏசாயா 2:2-4; 53; ஏரேமியா 31:31-34; யோவேல் 2:28-32; ஆமோஸ் 9:11, 12; மீகா 4:1-56.)
- VI. தீர்க்கதரிசிகள் தங்கள் சொந்த மக்களுக்கே அடிக்கடி செய்திகளைக் கொண்டிருந்தனர். (காண்க ஆகாய் 1:8; சகரியா 1:16; மல்கியா 3:10.)
- VII. தீர்க்கதரிசிகள் மற்ற நாடுகளைப் பொறுத்த மட்டிலும் செய்திகளைக் கொண்டிருந்தனர். (காண்க ஏசாயா 13-23; ஏரேமியா 46-51; எசேக்கியேல் 25-32; ஓபதியா; நாகூம்; ஆமோஸ் 1; 2; யோனா.)

அவர்கள் எப்போது தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தனர் ?

கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டுத் தீர்க்கதரிசிகள்

யோவேல்	கி.மு. 800(?) ⁸
யோனா	கி.மு. 780
ஓசியா	கி.மு. 745
ஆமோஸ்	கி.மு. 760
ஏசாயா	கி.மு. 740-680
மீகா	கி.மு. 735

கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டுத் தீர்க்கதரிசிகள்

நாகூம்	கி.மு. 625-612
செப்பனியா	கி.மு. 630-622
ஏரேமியா	கி.மு. 627-584
ஆபகூக்	கி.மு. 608

நாடுகடத்தப்பட்ட வேளையில் இருந்த தீர்க்கதரிசிகள்

தானியேல்	கி.மு. 605-530
எசேக்கியேல்	கி.மு. 593-570
ஓபதியா	கி.மு. 586/585°

நாடுகடத்தப்பட்ட நிலைக்குப் பின்பு இருந்த தீர்க்கதரிசிகள்

ஆகாய்	கி.மு. 520
சுகரியா	கி.மு. 520-518
மல்கியா	கி.மு. 435

அவர்கள் யாருக்குத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தனர்?

வரலாற்றின் காலகட்டம் தீர்க்கதரிசி யாருக்கு?

இராஜ்யம் பிரிவுபட்டிருந்த காலம்	யோவேல்	யூதா
	யோனா	
	ஓசியா	இஸ்ரவேல்
	ஆமோ	இரண்டிற்கும்
	ஏசாயா	யூதா
	மீகா	இரண்டிற்கும்
யூதாவின் காலம் மாத்திரம்	நாகூம்	
	செப்பனியா	யூதா
	எரேமியா	யூதா
	ஆபகூக்	யூதா
நாடுகடத்தப்பட்ட காலம்	தானியேல்	
	எசேக்கியேல்	
	ஓபதியா (புலம்பல்)	
மீளக்கட்டுவித்தலின் காலம்	ஆகாய்	
(நாடுகடத்தப்பட்ட நிகழ்வுக்குப்	சுகரியா	
பிந்திய காலம்)	மல்கியா	

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களின் சுருக்கத் தொகுப்புரைகள்

பெரிய தீர்க்கதரிசனங்கள்

பெரிய தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் சுருக்கமான அறிமுகம் பின்தொடருகிறது:

ஏசாயா, மேசியாத்துவத் தீர்க்கதரிசி. “யெகோவாவின் இரட்சிப்பு” என்ற அர்த்தம் கொண்ட பெயருடைய ஏசாயா தீர்க்கதரிசி, யூதாவின் நான்கு இராஜாக்களின் ஆட்சிகாலங்களின் போது எருசலேமில்

தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார்: உசியா (கி.மு. 783-742), யோதாம் (கி.மு. 742-735), ஆகால் (கி.மு. 735-715), எசேக்கியா (கி.மு. 715-687). அவர் மனாசே இராஜாவின் ஆட்சிக்காலத்தின் போது (கி.மு. 697-642) மரித்தார் என்று நினைக்கப்பட்டது. அவர் ஏறக்குறைய அறுபது ஆண்டுகள் காலம் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்திருக்கலாம். அவர் யூதாவின் அரசர்களோடு, விசேஷமாக, ஆகால் (ஏசாயா 7) மற்றும் எசேக்கியா (ஏசாயா 36; 37) ஆகியோரோடு நெருக்கமான இணைவு கொண்டிருந்தார். அவரது புத்தகம் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட முடியும்: ஏசாயா 1-39 அதிகாரங்கள் (யூதாவுக்கும் மற்ற நாடுகளுக்கும்) ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கையில், ஏசாயா 40-66 அதிகாரங்கள் தேவனுடைய மக்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் வேறு எதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இதில், மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள் அடங்கி உள்ளன. (விசேஷமாக ஏசாயா 53ஐக் காணவும்.)

எரேமியா, அழும் தீர்க்கதரிசி. ஆனதோத் ஊரின் ஆசாரியர்களில் ஒருவரான இலக்கியாவின் மகன் எரேமியா, கி.மு. 627 முதல் 587 வரையில் ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகளாக, யூதாவின் கடைசி ஐந்து அரசர்களின் ஆட்சிக்காலங்களின் போது தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார்: யோசியா (கி.மு. 640-609). யோவகால் (கி.மு. 609), யோயாக்கீம் (கி.மு. 609-598), யோயாக்கீன் (கி.மு. 598) மற்றும் சிதேக்கியா (கி.மு. 598-587). அவர் தமது மக்கள் பாபிலோனாவில் அச்சுறுத்தப்பட்டு, தாக்கப்பட்டு, அழிக்கப்பட்ட போது அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்தார். பாபிலோனாவில் யூதா கடைசி முறையாக அழிக்கப்பட்ட பின்பு, அவர் கலகம் செய்து யூதர்களால் எகிப்திற்குக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டார். அவர் ஒரு இளைஞராக இருந்த போதே தீர்க்கதரிசியாக இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருந்தார், அவர் தமது சொந்த மக்களாலேயே அடிக்கடி அவதூறு பேசப்பட்டார். நாட்டின் அழிவுபற்றி அவர் கண்ணீர் சிந்தியதால், “அழும் தீர்க்கதரிசி” (எரேமியா 9:1) என்று அறியப்பட்ட அவர், ஐந்து முதன்மை வலியுறுத்தங்களுடன் செய்தியை அளித்தார். (1) பாபிலோனியர்கள் யூதாவை அழிப்பார்கள் என்பதால் நியாயத்தீர்ப்பு வந்து கொண்டிருந்தது, ஆனால் பாபிலோன் பிற்பாடு அழிக்கப்படும். (2) யூதாவின் பாவங்கள் அதன் அழிவிற்குக் காரணமாயின. (3) மக்கள் மனந்திரும்ப வேண்டும். (4) அழிவு வந்து கொண்டிருந்ததால், யூதா பாபிலோனிடம் சரணடைய வேண்டும். (5) எழுபது ஆண்டுகளில் மக்கள் அடிமைத் தனத்தை விட்டுத் திரும்பி வருவார்கள் என்பதால், யூதா இன்னமும் எதிர்காலத்திற்கு நம்பிக்கை கொண்டிருக்க முடியும். எரேமியா தீர்க்கதரிசனப் புத்தகம், ஒரு முன்னுரை (எரேமியா 1), இல்ல நிகழ்வுகள் தொடர்பான தீர்க்கதரிசனங்கள் (எரேமியா 2-45), மற்ற நாடுகள் தொடர்பான தீர்க்கதரிசனங்கள் (எரேமியா 46-51) மற்றும் ஒரு பிற்சேர்க்கை (எரேமியா 52) ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

புலம்பல், எருசலேமுக்கு அடக்கப் பாடல்கள். எபிரெய வேதாகமத்தில், புலம்பல்களின் புத்தகம், எழுத்துக்களின் (Kethubim) மத்தியில் இருந்த தோல் சுருள்களில் (Megilloth) அடங்கிய ஐந்து சிறுபுத்தகங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது. எரேமியாவின்னால் எழுதப்பட்டது என்று பாரம்பரியமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்தப் புத்தகம், ஒப்பாரிகளின் அல்லது அடக்கப் பாடல்களின் வரிசையாக உள்ளது. இந்தப் புத்தகம், எருசலேமின் அழிவு குறித்து புலம்ப அல்லது மாபெரும் வருத்தத்தை வெளிப்படுத்த எழுதப்பட்டது. ஆகவே கி.மு. 587/586ல்

பாபிலோனியர்களால் எருசலேம் அழிந்த நிகழ்வுதான் இந்தப் புத்தகத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியாக உள்ளது. இந்தப் புத்தகத்தின் ஐந்து அதிகாரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனிப்பாடலாக உள்ளது. இவற்றில் முதல் நான்கு பாடல்கள் கரந்துரைப் பாடல்களாக (வரிகளின் முதல் அல்லது கடை எழுத்துக்களைக் கூட்டுவதால் சொல் உண்டாகும் வகையிலான பாடல்களாக) உள்ளன; இந்தப் புத்தகத்தின் கடைசிப் பாடல் கரந்துரைப் பாடலாக இல்லாவிட்டாலும், அதுவும் கூட, எபிரேய அகரவரிசையின் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையான இருபத்தி இருண்டு வசனங்களைக் கொண்டுள்ளது.

எசேக்கியேல், தரிசனத் தீர்க்கதரிசி. “தேவன் பெலப்படுத்துவார்” என்ற அர்த்தம் கொண்ட பெயரைக் கொண்டிருந்த எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசி, ஒரு ஆசாரியரும் “பூசி என்பவரின் குமாரனுமாக” இருந்தார் (எசேக்கியேல் 1:3). அவர் கி.மு. 597ல் யோயாக்கீன் அரசருடன் அடிமையாகப் பிடித்துச் செல்லப்பட்டார் (எசேக்கியேல் 33:21; 40:1) மற்றும் நாடுகடத்தப் பட்டிருந்தவர்களுடன், அவர் பாபிலோனில் வாழ்ந்தார். அங்கிருந்து அவர், நாடுகடத்தப்பட்டு பாபிலோனில் இருந்தவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஆனால் இன்னமும் யூதாவில் இருந்த யூதர்களுக்கும் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். அவரது தீர்க்கதரிசனங்கள் கி.மு. 593 முதல் 570 வரையில் உரைக்கப்பட்டன. எசேக்கியேலின் புத்தகம் மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட முடியும்: (1) எருசலேமின் அழிவிற்குப் முன்பு; யூதாவின் மீது நியாயத்தீர்ப்பு (எசேக்கியேல் 1-24); (2) முற்றுகை மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றின்போது; நாடுகளுக்கு எதிரான தீர்க்கதரிசனங்கள் (எசேக்கியேல் 25-32); மற்றும் (3) அழிவிற்குப் பின்பு; யூதாவுக்கு ஆறுதல் (எசேக்கியேல் 33-48). அவரை அழிவின் பிரசங்கியாராக்கும் வகையில் நல்லதே நடக்கும் என்ற கொள்கையை வரம்புக்கு மீறிக் கொண்டிருப்பதற்கு எதிராகக் காத்துக்கொள்ளுதல் என்பதே அவரது முதல் இலக்காக இருந்தது. எருசலேமின் அழிவுக்கு பின்பு, கெட்டதே நடக்கும் என்ற கொள்கையை வரம்புக்கு மீறிக் கொண்டிருந்தலுக்கு எதிராகக் காத்துக்கொள்ளுதல் என்பது அவரது இரண்டாவது இலக்காக இருந்தது; பின்பு அவர் ஒரு ஆறுதலின் பிரசங்கியார் ஆனார். எசேக்கியேலின் தீர்க்கதரிசனங்கள் தரிசனங்களினாலும் (காண்க எசேக்கியேல் 1; 37-39) “காட்சி உதவிகளை,” விரிவான கற்பனைகளை மற்றும் பேச்சின் உருவகங்களை அவர் பயன்படுத்திய வகையினாலும் பண்புப்படுத்தப் பட்டிருந்தன.

தானியேல், அடிமைத்தனையின் தீர்க்கதரிசி. தானியேல் பழைய ஏற்பாட்டின் தீர்க்கதரிசியாகச் சித்திரிக்கப்படுவதில்லை, ஆனால் அவர் புதிய ஏற்பாட்டின் தீர்க்கதரிசி என்று அழைக்கப்படுகிறார் (மத்தேயு 24:15). தானியேல், கி.மு. 600க்கு முன்பு, நேபுகாத்நேச்சார் அரசாரால், யூதாவில் இருந்து பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பிடித்துக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டார், மற்றும் அங்கு அவர் தமது நீண்ட வாழ்நாளை வாழ்ந்தார். தானியேல் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகம் எபிரேய வேதாகமத்தில் எழுத்துக்களில் (Kethubim) காணப்படுகிறது. இது, தானியேல் தேவன் மீது கொண்டிருந்த தமது விசுவாச நிறைவினால், அடிமைத்தனையிலும் அவர் எவ்வாறு வளம்பெற்றார், பாபிலோனிய அரசில் அவர் எவ்வாறு முக்கியமான பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார் மற்றும் பிற்பாடு அதைத் தொடர்ந்து வந்த பெர்சிய அரசாட்சியிலும் அவர் எவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டார் என்பதைக் கூறுகிறது. ஒழுக்கீர்தியான புத்திமதிகளின் வழியில் மிகவும் கொஞ்சமே

அடங்கப் பெற்றுள்ள இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் இரு பாகங்களைக் கொண்டுள்ளது: ஒரு வரலாற்றுரீதியான பகுதி (தானியேல் 1-6) மற்றும் ஒரு தரிசனப் பகுதி (தானியேல் 7-12), இது இறைவெளிப்பாட்டுத் தரிசனங்களைச் சித்தரிக்கிறது.¹⁰ பூமியின் அரசுகள் யாவும் ஒன்றுமற்றுப்போய், ஆனால் தேவனுடைய இராஜ்யம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கும் ஒரு காலம் வந்து கொண்டிருந்தது என்று யூதர்களுக்கு உறுதிப்படுத்துதலே இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. இது, துன்புறுத்தப்படும் காலத்தில் அவர்கள் தேவன்மீது விசுவாச நிறைவுடன் இருந்தால், தேவன் அவர்களுடன் இருப்பார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவும் அவர்களுக்கு உதவும் புத்தகமாக இருந்தது.

சிறிய தீர்க்கதரிசிகள்

பன்னிரெண்டு சிறிய தீர்க்கதரிசிகள் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியதுமான தொகுப்புரை பின்வருமாறு:

ஓசியா, இந்தப் பெயர் “இரட்சிப்பு” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இவர் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வடக்கு இராஜ்யமான இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார், அவர்களின் பாவங்களுக்காக அவர்களைக் கண்டனம் செய்தார். இருப்பினும் அவர், தேவனுடைய கட்டளையின்படி, விபசாரியாக இருந்த கோமேர் என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார், பின்பு அவள் அவரை விட்டுப் பிரிந்து சென்றபின்பு அவளைத் திரும்பவும் சேர்த்துக் கொண்டார், இது விசுவாசமற்ற இஸ்ரவேல் மக்கள் மீது தேவனுடைய அன்பிற்கான ஒரு விவரிப்பாக இருந்தது.

யோவேல், தேவனுடைய மக்களின் விசுவாச விலக்கம் காரணமாக அவர்களைத் துன்புறுத்திய, வெட்டுக்கிளியினால் உண்டான வாதையை விவரித்தார். மேலும் அவர், நடபடிகள் 2ல் பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பரிசுத்த ஆவியானவர் வர இருந்ததைப் பற்றியும் முன்னுரைத்தார் (2:28-32). யோவேல் புத்தகம் அடிக்கடி கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகத் தேதியிடப்படுகிறது, ஆனால் அந்தத் தேதியைப் பற்றிக் கல்வியாளர்கள் நிச்சயமற்றவர்களாக உள்ளனர். “யோவேல்” என்றால் “யெகோவாவே தேவன்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.

ஆமோஸ், என்ற பெயர் “பாரம் சுமப்பவர்” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இவர் யூதா என்ற தெற்கு இராஜ்யத்தில் ஒரு மேய்ப்பராகவும் மந்தையாளராகவும் இருந்தார். அவர் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் ஏறக்குறைய மையகாலத்தில் வடக்கு இராஜ்யத்தில் இருந்த மக்களுக்குத் தீர்க்கதரிசனம் உரைப்பதற்காக தேவனால் அனுப்பப்பட்டார். அவர் இஸ்ரவேலுக்கு அழிவின் செய்தியைக் கொண்டுவந்தார், அவர்களின் பாவங்களுக்காக வரவிருந்த அழிவை அவர் முன்னுரைத்து மக்களை அவர் கண்டனம் செய்தார்.

ஓபதியா, ஏதோமியர்கள் தேவனுடைய மக்களைத் தவறாக நடத்தியதற்காக அவர்களை (ஏதோமியரை) கண்டனம் செய்தார். அவரது தீர்க்கதரிசனம் ஒரே ஒரு அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புத்தகம், பாபிலோன் அரசினால் யூதா முற்றுகை இடப்பட்ட வேளையான கி.மு. 587/86ல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால் இதன் தேதி பற்றிய கருத்து ஒருமைப்பாடு எதுவும் இல்லை. “ஓபதியா” என்றால் “யெகோவாவின் ஊழியக்காரர்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.

யோனா, என்ற பெயர் “புறா” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இவர் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கு அண்மையில் வாழ்ந்தார். நினைவேக்குச் சென்று தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கும்படி யோனாவினிடத்தில் தேவனால் கூறப்பட்டது, ஆனால் அவர் ஒரு கப்பலில் தர்சீஷ் அல்லது ஸ்பெயின் என்ற இடத்தை நோக்கிச் சென்றார். புயலில் அகப்பட்ட அந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்களால், அவர் கடலில் தூக்கி எறியப்பட்டு ஒரு பெரிய மீனினால் விழுங்கப்பட்டார். அவர் ஜெபம் செய்த பின்பு, கடற்கரையில் அவர் துப்பப்பட்டார். பின்பு அவர் நினைவே நகருக்குச் சென்று அதன் அழிவை முன்னுரைத்தார். மக்கள் மனந்திரும்பினர்; ஆகவே தேவன் தமது மனதை மாற்றிக்கொண்டு அந்த நகரத்தை அழிக்காமல் விட்டார். இந்த முடிவு பற்றி யோனா வருத்தம் அடைந்தார். நினைவே நகரத்தார் மனந்திரும்பியபோது யோனா அகம் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதே இந்த வரலாற்றின் கருத்தாக உள்ளது.

மீகா, இவர் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார். இவர் தெற்கு இராஜ்யத்தில் வாழ்ந்து வந்தார், ஆனால் பல்வேறு பாவங்களுக்காக இவர் யூதா மற்றும் இஸ்ரவேல் ஆகிய இரு இராஜ்யங்களையும் கண்டனம் செய்தார். மீகா 4:1-3 வசனங்கள், வரவிருந்த இராஜ்யம் பற்றிய வசனப்பகுதியாக உள்ளது, இது ஏசாயா 2:2-4ஐப் போன்றதாக உள்ளது. மீகா என்ற பெயர் “யெகோவாவைப் போன்றவர் யார்?” என்று அர்த்தப்படுகிறது.

நாகூம், இவரது பெயர் “ஆறுதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இவர் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முடிவுக்கு அண்மையில் எழுதினார். இவர் நினைவே நகரின் அழிவு பற்றி முன்னுரைத்தார். முன்னதாகத் தேவன் நினைவேயை அழிக்காமல் விட்டார்; ஆனால் அந்த மக்கள் பாவத்தில் நிலைத்திருந்தனர், எனவே கடைசியில் தேவன் நகரத்தை (மற்றும் அது பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய மக்களினத்தை) அழிக்கத் தீர்மானித்தார்.

ஆபகூச் தீர்க்கதரிசி, பாபிலோன் அரசால் யூதா அழிக்கப்படுவதற்கு சற்று முன்னால் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். அவரது புத்தகம், தீர்க்கதரிசியை (மற்றும் மக்களை) கவலைக்குள்ளாக்கிய கேள்விகளை - “துன்மார்க்கரை அழிப்பதன் மூலம் தேவன் விஷயங்களைச் சரிப்படுத்துவதற்காக நாங்கள் இன்னும் எவ்வளவு காலம் காத்திருக்க வேண்டும்?” மற்றும் “துன்மார்க்கமான ஒரு மக்களினத்தை (யூதாவை) அழிக்க இன்னும் அதிக துன்மார்க்கமான ஒரு மக்களினத்தை (பாபிலோனை) தேவன் ஏன் அனுமதிக்க வேண்டும்?” என்பது போன்ற கேள்விகளை - கையாளுகிறது.

செப்பனியா, இவர் யூதாவின் அழிவிற்கு முன் சற்றுகாலத்திலேயே தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார், இவர் “கர்த்தருடைய நாளை” - மக்களினங்கள் அழிய வருதல் - வலியுறுத்தினார், ஆனால் ஒரு சிறுபகுதி மக்கள் காக்கப்படுவார்கள் என்றும் போதித்தார். “செப்பனியா” என்றால் “யெகோவா தேவனுக்குள் ஒளித்துவைக்கப்பட்டவர்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.

ஆகாய், இந்தப் பெயர் “பண்டிகை” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இவர் அடிமைத்தனளையில் இருந்து திரும்பி வந்ததற்குப் பின் இருந்த மூன்று தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவராக இருந்தார். கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டின் முடிவுப்பகுதியில், சகரியாவுடன் சேர்ந்து இவர், பாபிலோனியா அடிமைத்தனளையில் இருந்து திரும்பி வந்திருந்த மக்களிடத்தில், தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுதலை முடிக்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார். இவரது செய்தி மிகவும்

நடைமுறையானதாக இருந்தது: மக்கள் தங்கள் சொந்த வீடுகளைப் பற்றி அக்கறை எடுத்துக் கொண்டனர், அவர்கள் தேவனுடைய வீட்டை மறுபடியும் கட்டி எழுப்புவது அவசியம்.

சுகரியா, இவர் மேற்கூறப்பட்ட - தேவாலயம் மறுபடியும் கட்டப்படுதல் என்ற - அதே இலக்கிற்காக, ஆகாயுடன் சேர்ந்து தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். இருப்பினும் இவர் மாறுபட்ட ஒரு முறையைப் பயன்படுத்தினார், மக்கள் பணியை முடிக்கும்படி அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காகத் தேவன் இவர்களுக்குக் கொடுத்த தரிசனங்களை இவர் விவரித்தார். “சுகரியா” என்றால் “யெகோவா தேவனால் நினைவுகூரப்பட்டவர்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.

மல்கியா, இந்தப் பெயர், “எனது தூதர்” என்று அர்த்தப்படுகிறது, இவர் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், யூதாவின் மக்களுக்குத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார், பல பாவங்களுக்காக அவர்களை இவர் கடிந்துகொண்டார்: பலிகளைத் தீட்டுப்படுத்துதல், மோசமாக்கப்பட்ட ஆசாரியத்துவம், அவர்கள் தங்கள் திருமண வாக்குறுதிகளைக் கைவிடுதல் மற்றும் தாங்கள் கொடுக்க வேண்டிய பிரகாரம் கொடுக்காமல் தேவனை “வஞ்சித்தல்.” மல்கியாவின் அக்கறைகள் என்றா மற்றும் நெகேமியா ஆகியோரின் அக்கறைகளைப் போன்றவையாக இருந்தன.

தீர்க்கதரிசன இலக்கியத்திற்கு விளக்கம் அளித்தல்

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் மிகச்சரியாக விளக்கம் அளிக்கும் அளவுக்குச் சுவபமானவைகள் அல்ல. பின்வரும் பல காரணங்களினால் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களைப் புரிந்துகொள்வதில் சிரமங்கள் எழலாம்: (1) இன்னமும் நமக்கு எதிர்காலமாக இருக்க அவசியமற்ற எதிர்கால நிகழ்வுகளைத் தீர்க்கதரிசிகள் முன்னுரைத்தனர் என்பதைக் காண மக்கள் தவறுகின்றனர். (2) பேசுபவர்கள் என்ற வகையில் தீர்க்கதரிசிகளின் பணிப்பொறுப்பை வாசகர்கள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம், தீர்க்கதரிசிகள் முன்னுரைப்பவர்களாகவும் “இவ்வாறு கூறுகிறேன்” என்பவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறலாம். (3) தீர்க்கதரிசிகள் பேசிய வரலாற்றரீதியான சூழ்நிலைகளை அறிவதில் உள்ள சிரமங்களின் காரணமாக, தனித்தனித் தீர்க்கதரிசிகளின் தீர்க்கதரிசனங்களைப் புரிந்து கொள்ளுதல் கடினமானதாக இருக்கலாம். (4) தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களின் வடிவமைப்பு - பல விஷயங்களில் அவைகள் பேசப்பட்ட உரைகள் பாடலாக எழுதப்பட்டதன் தொகுப்பாக உள்ள என்ற உண்மையில் - அவற்றிற்கு விளக்கம் அளித்தல் சிரமமானது ஆகலாம்.

தீர்க்கதரிசிகள் கூறியது என்ன என்பதைப் படிப்பதிலும் புரிந்துகொள்வதிலும் மதிப்பு உள்ளது. அவர்களின் செய்தி தேவனிடத்தில் இருந்தே வந்தது (எபிரெயர் 1:1, 2). தேவன் ஏவியுள்ள எதுவும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தகுதியுள்ளதாகவே உள்ளது. அவர்கள் மேசியாவைப் பற்றியும் மேசியாவின் யுகத்தைப் பற்றியும் பேசியதால், தேவன் அனுப்பிய கிறிஸ்துவை இன்னும் முழுமையாக அறியவும் மதிக்கவும், அவற்றை நாம் படிக்க முடியும்.

தீர்க்கதரிசிகள் கூறியவற்றில் அதிகமானவை தேவனுடைய மக்களுக்கு நடைமுறைப்படுத்தப் படக்கூடும் என்பது இந்தப் புத்தகங்களைப் படிப்பதற்கான ஒரு காரணமாக உள்ளது. ஏன்? (1) பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் இஸ்ரவேல் மக்கள் கொண்டிருந்து போன்றே, கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடன் ஒரு

உறவுமுறையைக் கொண்டுள்ளனர் (யாத்திராகமம் 19:5, 6 மற்றும் 1 பேதுரு 2:9, 10 ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்). (2) தேவன் மாறாதவராக இருக்கிறார், மற்றும் அவர் மனிதகுலத்தைக் கையாள்வதற்குக் கொண்டுள்ள கொள்கைகளும் மாறாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. (3) பழைய உடன்படிக்கையின் ஒழுக்கரீதியான மற்றும் நீதிநெறிரீதியான தர அளவைகள், புதிய ஏற்பாட்டின் ஒழுக்கரீதியான மற்றும் நீதிநெறிரீதியான தர அளவைகளில் இருந்து பெரிதாக மாறுபடுவதில்லை. இஸ்ரவேல் மக்கள் பழைய உடன்படிக்கையின் ஒழுக்கரீதியான மற்றும் நீதிநெறிரீதியான தர அளவைகளின்படி வாழவேண்டும் என்று அவர்களைத் தீர்க்கதரிசிகள் ஊக்குவித்ததால், அவர்கள் கூறியவற்றில் அதிகமானவை இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் நடைமுறைப்பட முடியும்.

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களுக்கு நாம் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்கப் போகிறோம்? பின்வரும் ஆலோசனைகள் உதவிநிறைந்தவையாக இருக்கலாம்:¹¹

1. தீர்க்கதரிசிகளின் பணிப்பொறுப்பைப் புரிந்து கொள்ளுதல்

தீர்க்கதரிசிகள் எழுதியவற்றைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம், பல உண்மைகளை மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். (1) தீர்க்கதரிசிகள் தேவனிடத்தில் இருந்து பேசினர் (எபிரெயர் 1:1, 2; 2 பேதுரு 1:20, 21). (2) மக்கள், தேவனுடன் தாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உடன்படிக்கையைக் காத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொள்வதும் அதன் நிபந்தனைகளை அவர்கள் மதிக்காதபோது ஏற்படும் விளைவுகளைக் குறித்து எச்சரிப்பதும் தீர்க்கதரிசிகளின் பணிப்பொறுப்பாக இருந்தது.¹² (3) தீர்க்கதரிசிகள் தங்கள் சொந்த நாட்களுக்கான செய்திகளைக் கொண்டிருந்தனர். தோற்றகாலத்தில் தீர்க்கதரிசன உரைப்புகளைக் கேள்விப்பட்டவர்களுக்கு *அர்த்தப்படாத வகையில்*, அவற்றிற்குத் தரப்படும் எந்த விளக்கமும் அனேகமாகத் தவறானதாகவே இருக்கிறது எனலாம்.

2. வசனப்பகுதியை அதன் சொந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில்

பகுத்து ஆராய்தல்

தீர்க்கதரிசனத்தின் சந்தர்ப்பப் பொருளைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். தீர்க்கதரிசிகள் யாவரும் ஒரு வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பப் பொருளில் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தனர். எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தீர்க்கதரிசனத்தையும் புரிந்துகொள்வதற்கு, நாம் அந்தத் தீர்க்கதரிசனத்திற்கான சந்தர்ப்பப் பொருளை (நம்மால் முடிந்தது என்றால்) அடையாளப்படுத்தியாக வேண்டும். அந்தத் தீர்க்கதரிசி எப்போது வாழ்ந்தார் மற்றும் அவரது காலத்தில் பொதுவான சூழ்நிலைகள் யாவை என்பவற்றை நாம் அறிதல் அவசியமாகிறது. பின்பு நாம், குறிப்பாக இயன்ற அளவுக்கு, ஒரு குறிப்பிட்ட உரையானது எப்போது மற்றும் என்ன சூழ்நிலைகளில் உரைக்கப்பட்டது என்பதை அறிதல் அவசியமாகிறது.

புத்தகத்தில் அடங்கியிருப்பவை பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். புத்தகத்தை முழுமையான வகையில் அதன் ஆய்வுக்கருத்து அல்லது முதன்மைச் செய்தியைத் தீர்மானித்த பின்பு, புத்தகத்தின் வடிவமைப்பைப் பற்றி நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஆர்வத்திற்குரிய ஒரு குறிப்பிட்ட வசனப் பகுதியைப் பகுத்து ஆராய்தல் என்பது அடுத்த படிநிலையாக உள்ளது, இதில் நாம்,

“இவ்வசனப் பகுதியில் பேசுவது யார்? யாரிடத்தில் பேசுகிறார்? எதைப்பற்றிப் பேசுகிறார்? என்ன நோக்கத்திற்காகப் பேசுகிறார்?” என்று கேட்க வேண்டும். விளக்கம் அளிக்கப்படும் வசனப்பகுதியானது புத்தகம் முழுமைக்குமான ஆய்வுக்கருத்துடன் எவ்வாறு தொடர்புபடுகிறது என்று மதிப்பிடுதல் விசேஷித்த வகையில் முக்கியமானதாக உள்ளது.

செய்தியின் நோக்கத்தைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். இந்த இடத்தில் கேட்கப்பட வேண்டிய சில முக்கியமான கேள்விகள் பின்வருமாறு: “இந்த உரை தரப்பட்டது ஏன்?”; “இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தின் மூலமாகத் தேவன் நிறைவேற்றத் திட்டமிட்ட குறிக்கோள் என்ன?”; மற்றும், “இதை முதலில் கேள்விப்பட்டவர்கள் அல்லது முதலில் வாசித்தவர்கள் எவ்வாறு இதைப் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள்?” நாம், தீர்க்கதரிசனத்தின் நோற்றகால நோக்கத்தைக் காணத் தவறக்கூடாது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆமோஸ், தேவனிடத்தில் இருந்து பின்வரும் செய்தியை உரைத்தார்: “பெத்தேலுக்குப் போய்த் துரோகம் பண்ணுங்கள். ... கானையேதோறும் உங்கள் பலிகளையும், மூன்றாம் வருஷத்திலே உங்கள் தசம்பாகங்களையும் செலுத்தி, ... இஸ்ரவேல் புத்திரரே, இப்படிச் செய்வதே உங்களுக்குப் பிரியம்” (ஆமோஸ் 4:4, 5). இந்த வார்த்தைகள் வஞ்சப்புகழ்ச்சியாக இருந்தன (அவர்களின் பலிகள் பற்றித் தேவனுடைய எண்ணப்போக்கை, 5:21-24ல் காணவும்). ஆமோஸ் 4:4, 5 வசனங்களின் நோக்கத்தைப் பற்றி நாம் சிந்திக்காதிருந்தால், இவ்வசனப் பகுதியில் உள்ள முரண்தொடரை நாம் தவற விட்டு இதற்குத் தவறாக விளக்கம் அளிப்போம்.

வசனப்பகுதிகளின் நோக்கத்தை மனதில் காத்துக்கொள்ளத் தவறுதல், விளக்கம் அளிப்பவர் அந்த வசனப்பகுதிகளை அவற்றின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் இருந்து எடுத்து அவற்றிற்குத் தவறான அர்த்தங்களைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் ஆகலாம், ஆமோஸ் 6:5ம் வசனம், “தம்புரை வாசித்துப் பாடி, தாவீதைப்போல் கீதவாத்தியங்களைத் தங்களுக்கு உண்டுபண்ணி,” என்பது பற்றிச் சிலவற்றைப் பேசுகிறது. KJV வேதாகமம், “... that chant to the sound of the viol, and invent to themselves instruments of music like David” என்று கூறுகிறது. நன்கு அர்த்தப்படுத்தும்படி பேசும் பிரசங்கியார்களின் இவ்வசனப் பகுதியை, ஆராதனையில் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்துவது தவறாக உள்ளது என்று போதிக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.¹³ இருப்பினும் சந்தர்ப்பப் பொருள், ஆராதனையைக் குறித்ததாக அல்ல, ஆனால் இஸ்ரவேல் நாடு அழிக்கப்படுதல் பற்றிக் கவலைப்படாது, பாவத்தில் வாழ்ந்த செல்வந்தர்களான இஸ்ரவேல் மக்களைக் குறிப்பதாக இருந்தது (ஆமோஸ் 6:6). இங்கு விவரிக்கப்பட்ட இசை என்பது ஆராதனையில் பயன்படுத்தப் பட்டதல்ல, ஆனால் செல்வந்தர்களின் மயக்கும், ஆடம்பர வாழ்வில் பொழுதுபோக்கிற்காகப் பயன்படுத்தப் பட்டதாக இருந்தது.

“சார்த்தருடைய வாய் சொல்லும் புது நாமத்தால் நீ அழைக்கப்படுவாய்” என்று கூறும் ஏசாயா 62:2ஆ வசனம், விசேஷித்த கவனம் தேவைப்படுகிற இன்னொரு வசனப்பகுதியாக உள்ளது. இவ்வார்த்தைகள், இயேசுவின் சீஷர்கள் “கிறிஸ்தவர்கள்” என்று அழைக்கப்பட்டபோது நிறைவேற்றம் அடைந்த மேசியாத்துவ தீர்க்கதரிசனம் என்று அடிக்கடி நினைக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், இவ்விடத்தில் தீர்க்கதரிசி, மேசியாவைப் பற்றிய எந்த விஷயத்தையும் முன்னுரைக்கவில்லை. மாறாக அவர், “கைவிடப்பட்டது”

(வசனம் 4) என்று அழைக்கப்பட்டிருந்த எருசலேம் (ஏசாயா 62:1), மகிமைக்கு திருப்பப்படும்போது, அது தேவனால், “கர்த்தர் உன்மேல் பிரியமாயிருக்கிறார்” என்றும் (வசனம் 4) “வாழ்க்கைப்பட்டவன்” என்றும் அழைக்கப்படும் என்பதை விவரித்தார். இவ்வசனம் கிறிஸ்துவின் சீஷர்களில் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதற்குப் புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பு எதுவும் இல்லை, எனவே அனேகமாக, இவ்வசனப்பகுதி மேசியாத்துவத் தீர்க்கதரிசனமாக இருப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை.

உரை மற்றும் பாடல் ஆகியவை தன்னில் கொண்டுள்ள வடிவத்தைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். தீர்க்கதரிசன உரைகள் பல்வேறு விதத்தில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கோர்டன் D. ஃபீ. மற்றும் டக்ளஸ் ஆகியோர் தீர்க்கதரிசன உரையின் ஐந்து வடிவங்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடினர்: பிரமாணவழக்கு, சாபம், வாக்குத்தத்தம், தீர்க்கதரிசனம் சட்டமியற்றப்படுதல் மற்றும் செய்தியாளர் பேச்சு.¹⁴ உரை எடுத்துக்கொள்ளும் வடிவத்தை உணர்ந்தறிதல் என்பது அதைப் புரிந்துகொள்வதைச் சுலபமாக்கலாம். எபிரெய் பாடலுக்கு விளக்கம் அளிக்க நடைமுறைப் படுத்தப்படும் அதே கொள்கைகள், தீர்க்கதரிசனங்களில் உள்ள பாடல்வடிவ வசனப்பகுதிகளுக்கும் நடைமுறைப்படுகின்றன.

செய்தியின் வார்த்தை அமைப்பைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். தீர்க்கதரிசன இலக்கியத்தின் அதிகமான பகுதி பாடல் வடிவில் எழுதப்பட்டிருப்பதால், பாடல்கள் இலக்கியம் பற்றி முன்பு நாம் படித்தவை இதற்கும் நன்கு நடைமுறைப்படுகிறது. தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களில் உள்ள பாடல் பகுதிகளில் நாம், பேச்சு உருவகங்களை ஏராளமாகக் காணுகிறோம். ஏசாயா 11:6-9 வசனப்பகுதி மேசியாத்துவ அரசைப் பற்றிப் பேசுகிறது என்பது தெளிவு, இது “அப்பொழுது ஓனாய் ஆட்டுக்குட்டியோடே தங்கும், ... பால் குடிக்குங்குழந்தை விரியன் பாம்பு வளையின்மேல் விளையாடும், பால் மறந்த பிள்ளை கட்டுவிரியன் பற்றிலே தன் கையை வைக்கும்” என்று கூறுகிறது. இந்தக் கூற்றுகள் நேரடியான அர்த்தத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படக் கூடாதவைகளாக இருந்தன. ஒன்று மற்றொன்றுடன் யுத்தத்தில் இருந்த குழுக்கள், வரவிருந்த மேசியாவின் இராஜ்யத்தில் சமாதானமாக இருக்கும் என்று ஏசாயா மூலமாகத் தேவன் கூறினார். “பாசானின் மாடுகள்” (ஆமோஸ் 4:1) என்பது, ஏழைகளை வலுக்கட்டாயமாக அடக்கி வைத்த, பணக்கார, சோம்பேறித்தனமான, சுய இன்பத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்த மனைவிகளை உருவகிக்கும் வழியாக இருந்தது. தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களை “அக்கினியினின்று பறிக்கப்பட்ட கொள்ளி”க்கு (4:11) ஒப்பிட்டார் என்பது, முற்றிலுமான அழிவில் இருந்து மக்கள் போதும்போதாமல் காக்கப்படுவார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பித்தது. உருவகமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய மொழிநடை எதையும் நாம் நேரடியான அர்த்தத்தில் விளக்கம் அளிக்காதபடிக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

3. தீர்க்கதரிசனத்தின் நிறைவேற்றம் பற்றிய கேள்வியை

ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்

தீர்க்கதரிசிகள் தங்கள் சொந்த நாட்களில் இருந்த மக்களுக்கு, தேவனிடத்தில் இருந்து வந்த செய்தியொன்றைப் பிரசங்கித்ததால், சிலவேளைகளில்

அவர்களின் வார்த்தைகள், அவர்கள், உரைத்துக் கொண்டிருந்த பிரச்சனைகளை மாத்திரம் கையாண்டன. இருப்பினும், தீர்க்கரிசனப் புத்தகங்களில் உள்ள பல வசனப்பகுதிகள் எதிர்காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியவைகளாக இருந்தன. அவற்றிற்கு நாம் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும்?

(1) முன்னுரைப்புத் தீர்க்கதரிசனம் என்பதைப் போன்ற விஷயம் உள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், இது தாராளமயக் கல்வியாளர்கள் சிலரின் கண்ணோட்டத்திற்கு எதிராக நேரெதிரானதாக உள்ளது, அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் நிலவுவது இல்லை என்று மறுக்கின்றனர்.

(2) மேசியாவைப் பற்றியும் வரவிருந்த அவரது இராஜ்யத்தைப் பற்றியும் தீர்க்கதரிசிகள் பேசினர் என்பதை நினைவில் வையுங்கள் (காண்க நடப்புகள் 3:24-26; ரோமர் 1:4). சிலவேளைகளில் அவர்கள் கூறியவற்றை அவர்களே புரிந்துகொள்ளவில்லை (காண்க 1 பேதுரு 1:10-12). ஒரு குறிப்பிட்ட தீர்க்கதரிசனம் கிறிஸ்துவைக் குறிப்பிடுகிறதா அல்லது சபையைக் குறிப்பிடுகிறதா என்பதைப் புதிய ஏற்பாடு அவ்வாறு கூறுகிறதா என்பதைக் கொண்டே நிச்சயமாக நாம் அறிய முடியும்.

(3) தீர்க்கதரிசிகள் முதன்மையாகத் தங்கள் காலத்தைப் பற்றியும் இஸ்ரவேல் மக்களின் சூழ்நிலைகளைப் பற்றியும் பேசினர் என்பதை உணர்ந்து அறியுங்கள். ஜேக் லூயிஸ் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார்:

அசீரியர்கள் மற்றும் பாபிலோனியர்கள் ஆகியோரால் நாடுகடத்தப்படுவதற்கு முன்னதாகவும் சற்றுப் பின்னதாகவும் தீர்க்கதரிசிகள் வாழ்ந்தனர். இந்தப் பெருந்துன்பங்களில் அழிவைப் பற்றிய அச்சுறுத்துதல்கள் நிறைவேற்றப் பட்டுள்ளன. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட திரும்புதல் என்பது பாபிலோனில் இருந்து திரும்புதலாக உள்ளது. நாடுகடத்தலில் இருந்து திரும்பியபின் இருந்த மக்களுக்கு, அவர்களின் பிதாக்களுக்கு எதிராக இருந்து நிறைவேற்றப்பட்ட அச்சுறுத்துதல்களை சகரியா தீர்க்கதரிசி நினைவூட்டினார் (சகரியா 1:5, 6).¹⁵

(4) தீர்க்கதரிசனம் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது என்பதை மனதில் காத்துக்கொள்ளுங்கள். அதாவது, கீழ்ப்படிதலுக்கு ஆசீர்வாதங்களையும் கீழ்ப்படியாமையைக்கு அழிவையும் - தேவனுடைய சார்பில் - தீர்க்கதரிசிகள் வாக்களித்தனர். மக்கள் கலகம் செய்தால், ஆசீர்வாதங்கள் வராதிருந்தன; அவர்கள் மனந்திரும்பினால் அழிவு நடக்காதிருந்தது. மனந்திரும்புதலின் சாத்தியக்கூற்றைக் குறிப்பிடாமல், நினைவே அழிக்கப்படும் என்று யோனா தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார்; ஆனால் மக்கள் மனந்திரும்பியபோது, தேவன் நினைவேயை அழிக்காமல் விட்டார். யோனா நிபந்தனைகளை அறிவிக்காமல் இருந்தாலும்கூட, அழிவின் அச்சுறுத்துதல் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. ஆசீர்வாதங்கள் அல்லது அழிவு என்பற்றின் தீர்க்கதரிசன வாக்குத்தத்தங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டவைகளாகக் காணப்படாவிட்டால், அது - உரைக்கப்பட்ட அல்லது உரைக்கப்படாத - நிபந்தனைகள் சந்திக்கப்பட்டன அல்லது சந்திக்கப்படாதிருந்தன என்பதன் காரணமாக அவ்வாறு இருக்கலாம்.

(5) சில தீர்க்கதரிசனங்கள் “அண்மை” மற்றும் “தூரமான” என்ற இரு நிறைவேற்றங்களையும் கொண்டிருந்தன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

ஏசாயா 7:14ல் தரப்பட்டுள்ள தீர்க்கதரிசனம் - “இதோ, ஒரு கன்னிகை கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள், அவருக்கு இம்மானுவேல் என்று பேரிடுவாள்” - ஆகாஸ் அரசரின் நாட்களில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியது என்பது தெளிவு (ஏசாயா 7ன் சந்தர்ப்பப் பொருளைக் கண்ணோக்கவும்). இது ஒரு “அண்மை” நிறைவேற்றமாக இருந்தது. இருப்பினும், இது இயேசுவின் பிறப்பில் நிறைவேற்றப்பட்டது என்று ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளரான மத்தேயு கூறினார் (மத்தேயு 1:21). இது ஒரு “தூரமான” நிறைவேற்றமாக இருந்தது. பொதுவாக மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனத்தில், புதிய ஏற்பாட்டில் ஒரு தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேற்றப்பட்டதா என்பதை, ஏவுதல் பெற்ற புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர் அல்லது பேச்சாளர் அவ்வாறு கூறியதை வைத்தே நாம் நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள முடியும்.

(6) கிறிஸ்துவைப் பற்றிய பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களில் பல, அவரது முதல் வருகை மற்றும் அவரது இராஜ்யமாகிய சபை நிலைநாட்டப்படுதல் ஆகியவற்றில் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்வது. அவற்றில் ஒரு சில தீர்க்கதரிசனங்கள் மாத்திரமே, கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் முடிவு வேளையில் நிறைவேற்றப்படும்படி விட்டுவிடப் பட்டிருந்தன. இயேசு, “மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும் தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களிலும் சங்கீதங்களிலும் என்னைக்குறித்து எழுதியிருக்கிறவைகளை எல்லாம் நிறைவேற்றவேண்டியதென்று, நான் உங்களோடிருந்தபோது உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த விசேஷங்கள் இவைகளே” என்று கூறினார் (லூக்கா 24:44).

மேலும் இயேசு, “நியாயப்பிரமாணத்தையானாலும் தீர்க்கதரிசனங்களையானாலும் அழிக்கிறதற்கு வந்தேன் என்று எண்ணிக்கொள்ளாதேயுங்கள்; அழிக்கிறதற்கு அல்ல, நிறைவேற்றுகிறதற்கே வந்தேன். வானமும் பூமியும் ஒழிந்துபோனாலும், நியாயப்பிரமாணத்திலுள்ளதெல்லாம் நிறைவேறுமளவும், அதில் ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும், ஒரு எழுத்தின் உறுப்பாகிலும் ஒழிந்துபோகாது என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்றும் கூறினார் (மத்தேயு 5:17, 18). இவை யாவும் நிறைவேற்றப்படாத வரையில், பிரமாணம் முழுவதும் அமுலில் இன்னமும் நிலைத்திருக்கும். இருப்பினும் புதிய ஏற்பாட்டின் வேறொரு இடத்தில் காணப்படும் சாட்சியத்தின்படி, பிரமாணம் இனியும் அமுலில் இருப்பதில்லை என்று நாம் அறிகிறோம்; ஆகையால், பிரமாணத்தின் முழுமைத் தன்மையும் தீர்க்கதரிசனங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன.

4. ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சியைப் பற்றி சீர்பொருத்தமான அணுகுமுறையை மேம்படுத்துங்கள்.

எல்லா விஷயங்களும் முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னர், பூமியின் மீது ஒரு அரசாட்சியை ஏற்படுத்தி ஆயிரம் ஆண்டுக்காலம் ஆட்சிசெலுத்த கிறிஸ்து மறுபடியும் வருவார் என்று ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சிக் கொள்கையாளர்கள், நம்புகின்றனர். ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சிக் கொள்கையாளர்கள் ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சி என்ற கருத்தைப் புதிய ஏற்பாட்டில் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 20 மற்றும் பிற வசனப்பகுதிகளில்) இருந்து பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர் என்றாலும், அவர்கள் பல விபரங்களை அவைகள் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களுடன்

இணைவு கொண்டுள்ள வகையில் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட தீர்க்கதரிசனங்கள் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும்?

மேலே கலந்துரையாடப்பட்டுள்ள கொள்கைகளில் ஒன்று அல்லது அதற்கு அதிகமானவற்றை மீறாமல், பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களை ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சியுடன் இணைவு படுத்துதல் கடினமானது என்பது, ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சிக் கொள்கையில் உள்ள ஒரு பிரச்சனை ஆகும். (1) ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சி விளக்கம் என்பது தோற்றகாலக் கேட்பாளர்களுக்குக் கருத்து எதையும் ஏற்படுத்தியிருக்காது. (2) இப்படிப்பட்ட விளக்கம் அளித்தல், தீர்க்கதரிசனத்தில் செய்தியின் தெளிவான நோக்கத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. (3) பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனம் ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சிக்கு நடைமுறைப்படுத்தப்படும்படி விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் எந்த வசனப்பகுதியும் சுட்டிக்காணப்பிப்பதில்லை. (4) ஒரு வசனத்தை அதன் சந்தர்ப்பப் பொருளில் இருந்து திரித்துக் கூறாமல், ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சிக் கண்ணோட்டத்தில் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்க இயலாது. ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சிக் கொள்கைக்காரர்களின் ஒரு புத்தகத்தில், பழைய ஏற்பாட்டின் ஒரு தீர்க்கதரிசனம் கிறிஸ்துவின் முதல் வருகையைப் பற்றியதாகவும் அடுத்த சொற்றொடர் அவரது இரண்டாவது வருகையை (அவரது கூற்றின்படி, ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சித் தரிசனத்தை) பற்றியதாகவும் உள்ளதாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.¹⁶ அவ்வகையான விளக்கம் அளித்தல், தீவிரமான சீர்ப்பொருத்தமற்ற தன்மையைக் காண்பிக்கிறது. (5) ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சி ரீதியான விளக்கம் அளித்தல், பழைய ஏற்பாட்டின் பெரும்பான்மையான தீர்க்கதரிசனங்கள் கிறிஸ்துவின் முதல் வருகை மற்றும் அவரது சபை நிலைநாட்டப்படுதல் ஆகியவற்றில் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதற்கான சாட்சியத்தைப் புறக்கணிக்கிறது.

பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதிகள், காலங்களின் முடிவு பற்றி அரிதாகவே பேசுகின்றன மற்றும் அவைகள், காலங்களின் முடிவுக்குச் சற்று முன்னதாக பூமிக்குரிய ஒரு இராஜ்யம் நிலைநாட்டப்படும் என்று ஒருக்காலும் முன்னுரைப்பதில்லை என்று முடிவு செய்தல் மிகச்சிறந்ததாகக் காணப்படுகிறது.

முடிவுரை

தீர்க்கதரிசிகளின் போதனைகள் இன்றைய நாட்களில் எவ்வாறு மிகச்சிறப்பாக நடைமுறைப்படுத்தப்படக் கூடும்? தீர்க்கதரிசிகள் இஸ்ரவேல் மக்களுக்குப் பேசினார் என்பதால், அந்தத் தீர்க்கதரிசிகள் இன்றைய நாட்களில் “ஆவிக்குரிய இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு” - சபைக்கு - பேசுவதை நாம் அனுமதிக்க வேண்டும். தீர்க்கதரிசனங்களில் உள்ள சில வசனப்பகுதிகள் புரிந்துகொள்ளக் கடினமானவைகளாக இருக்கையில், தேவனுக்கு கீழ்ப்படிதல் பற்றிய அவர்களின் போதனை எளியதாகவும் இன்றைய நாட்களில் உலகத்தில் உள்ள மக்களால் கேட்கப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது.

குறிப்புகள்

¹பெரிய வேதாகமத்தில் தீர்க்கதரிசனங்கள் என்பவற்றில், முந்திய தீர்க்கதரிசிகள் (நான்கு புத்தகங்கள் - யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், சாமுவேல், இராஜாக்கள்)

மற்றும் பிந்திய தீர்க்கதரிசிகள் (நான்கு புத்தகங்கள் - ஏசாயா, எரேமியா, எசேக்கியேல்) மற்றும் பன்னிருவர் [சிறிய தீர்க்கதரிசிகள்] என்ற புத்தகங்கள் அடங்கியுள்ளன. இரு புத்தகங்கள் புலம்பல் - மற்றும் தானியேல், இவை ஆங்கில மற்றும் தமிழ் வேதாகமத்தில் “தீர்க்கதரிசனங்கள்” என்று வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன - எபிரேய வேதாகமத்தில் எழுத்துக்கள், அதாவது *Kethubim* என்ற பகுதியில் காணப்படுகின்றன. ²வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் பேசப்பட்ட தீர்க்கதரிசிகளுக்கு அப்பால், மோசே, எலியா, எலிசா, சாமுவேல், நாத்தான், மிகாயா மற்றும் செமேயா ஆகியோர் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களை எழுதினர். பெண் தீர்க்கதரிசிகள் என்பதும் பழைய ஏற்பாட்டில் - குறிப்பாக, மிரியாம், தெபோராள் மற்றும் உல்தா ஆகியோர் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்ததாக - குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ³தீர்க்கதரிசிகளுக்கு (தேவனிடத்தில் இருந்து வந்த) அழைப்புப் பற்றிப் பின்வரும் உதாரணங்களைக் காணவும்: ஏசாயாவுக்கு அழைப்பு (ஏசாயா 6), எரேமியாவுக்கு அழைப்பு (எரேமியா 1:4-19) மற்றும் எசேக்கியேலுக்கு அழைப்பு (எசேக்கியேல் 1-3). மேலும் மோசேக்கு அழைப்பு (யாத்திராகமம் 3; 4), சாமுவேலுக்கு அழைப்பு (1 சாமுவேல் 3) மற்றும் ஆமோசுக்கு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பு பற்றிய அவரது மறைமுகக் குறிப்பு (ஆமோஸ் 7:10-17) ஆகியவற்றையும் காணவும். ⁴கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளின் இரு வகைகளைப் பற்றியும் உபாகமம் 18:20ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1 இராஜாக்கள் 18ம் அதிகாரத்தில் வரும் பாலாமின், தீர்க்கதரிசி ஒருவகையான கள்ளத் தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார்; 1 இராஜாக்கள் 22ம் அதிகாரத்தில், மிகாயாவை எதிர்த்துப்பேசிய தீர்க்கதரிசி இன்னொரு வகையைக் குறித்து நின்றார், இவ்விரவருமே கர்த்தரின் நாமத்தில் தீர்க்கதரிசனம் உரைப்பதாக உரிமை கோரியதால், இவ்விரவருமே கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளாக இருந்தனர் (காண்க 1 இராஜாக்கள் 22:11). ⁵David Alexander and Pat Alexander, eds., *Eerdmans' Handbook to the Bible* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1973), 372-73. ⁶சில தீர்க்கதரிசனங்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பாக மேற்கோள் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன அல்லது குறிப்புரைக்கப் பட்டுள்ளன. (காண்க ஏசாயா 7:14 [மத்தேயு 1:23 உடன் ஒப்பிடவும்]; மல்கியா 4:5 [மத்தேயு 11:14ஐ ஒப்பிடவும்]; மீகா 5:2 [மத்தேயு 2:6ஐ ஒப்பிடவும்].) ⁷இந்தத் தேதிகள் பல ஆதாரமூலங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டன மற்றும் இவைகள் தோராயமானவைகள் என்ற வகையிலேயே நோக்கப்பட வேண்டும். ⁸யோவேல் எப்போது தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார் என்பது பற்றிக் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் கருத்து ஒருமைப்பாடு இல்லை. ⁹ஒபதியா எப்போது தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார் என்பது பற்றிக் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் கருத்து ஒருமைப்பாடு இல்லை. ¹⁰தானியேலின் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகமும் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகமும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளன, இவை இரண்டும் “இறைவெளிப்பாட்டு” இலக்கியங்களாக உள்ளன. இவைகள் ஒரேமாதிரியான உருவகங்களைக் கொண்டுள்ளன.

¹¹இந்த ஆலோசனைகள், எழுத்தாளரின் கண்ணோட்டக் கருத்து மற்றும் பின்வரும் ஆதாரமூலங்களில் இருந்து பெற்ற தகவல்கள் ஆகியவற்றின் இணைவாக உள்ளன: John T. Willis, *My Servants the Prophets*, vol. 1 (Abilene, Tex.: Biblical Research Press, 1971), 23-24; Jack P. Lewis, *The Minor Prophets* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1966), 8-9; Samuel Schultz, “Interpreting the Prophets,” in *The Literature and Meaning of Scripture*, ed. Morris Inch and C. Hassell Bullock (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1981), 103-10. ¹²ஃபி மற்றும் ஸ்டுவார்ட் ஆகியோர், தீர்க்கதரிசிகளை “உடன்படிக்கையை அமல்படுத்தும் மத்தியஸ்தர்கள்” என்று விவரித்தனர், தீர்க்கதரிசிகள் “தங்கள் சொந்தத்தில் அல்லாத ஆனால் தேவனுடையதாக இருந்த” செய்தியை எடுத்துரைத்தனர். அவர்களின்

செய்தியானது, அவர்கள் “மோசேயின் தோற்றகால உடன்படிக்கையினுடைய எச்சரிக்கைகள் மற்றும் வாக்குத்தத்தங்கள் ஆகியவற்றில், தங்கள் தலைமுறைக்கு அத்தியாவசியமாக இருந்த பாடப்பொருளை முன்வைத்தல்” என்ற வகையிலும் அவர்களின் செய்தி “அவர்களிடம் தோன்றாததாக” இருந்தது (Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* [Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2003], 184-87).¹³ கிறிஸ்தவ ஆராதனையில் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்துதல் வேதவசனங்களினால் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருப்பதில்லை என்றிருக்கையில், இந்த வசனப்பகுதி அந்தக் கருத்தை நிரூபிப்பதில்லை. ¹⁴Fee and Stuart, 194-97. ¹⁵Lewis, 8-9. ¹⁶Hal Lindsey, *The Late Great Planet Earth* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1970), 171.

சுவிசேஷ விபரங்கள்

தொடங்குவதற்கு: இயேசுவின் வாழ்வு பற்றிய நான்கு (சுவிசேஷ) விபரங்கள், “வாழ்க்கை வரலாறு” என்று அழைக்கப்படும் இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவைகளாக உள்ளன. படிக்கப்படும் வசனப்பகுதியில் உள்ள நிகழ்வுகள் அல்லது மேற்கோள்கள், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட (சுவிசேஷ) விபரத்தில், இணையைக் கொண்டிருக்கலாம். இந்தப் பாடத்தில் இயேசுவின் உவமைகளுக்கு விளக்கம் அளித்தலும் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஒரு அறிமுகம்

மத்தேயு, மாற்கு, லுக்கா மற்றும் யோவான் என்ற நான்கு சுவிசேஷ விபரங்களும், இயேசுவின் வாழ்வு பற்றிய வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. இவைகள் வேதாகமத்தின் இருதயம் போன்ற மையப்பகுதி என்று நினைக்கப் படலாம். பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு விஷயமும், வரவிருந்த மேசியாவை முன்னெதிர் நோக்கின. “இயேசு வருகிறார்!” என்பதே பழைய ஏற்பாட்டின் ஆய்வுக்கருத்தாக இருக்கிறது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பழைய ஏற்பாடு சுட்டிக்காண்பித்த ஒருவரைப் பற்றி சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் கூறுகின்றன; இவைகள், “இயேசு வந்திருக்கிறார்!” என்று அறிவிக்கின்றன. புதிய ஏற்பாட்டின் - நடபடிகள், நிருபங்கள் மற்றும் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் என்ற - எஞ்சிய பகுதி யாவும், அவரது வருகையின் தனிச்சிறப்பு மற்றும் அவரது மறுவருகையின் முன்னுரைத்தல் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன; இவைகள், “இயேசு மீண்டும் வருகிறார்!” என்று அறிவிக்கின்றன.

“சுவிசேஷம்” என்ற வார்த்தை அர்த்தப்படுத்துவது என்ன?

“சுவிசேஷம்” (euangelion) என்ற வார்த்தை “நற்செய்தி” என்று அர்த்தப்படுகிறது. ஒரு கருத்தில், ஒரே ஒரு சுவிசேஷம் - இயேசுவின் ஒரே வரலாறு - தான் உள்ளது. நான்கு சுவிசேஷங்கள் ஒவ்வொன்றும், அந்த வரலாற்றைச் சற்றே மாறுபட்ட கண்ணோட்டக் கருத்தில் கூறுகிறது; ஆகவே, இந்த விபரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தோற்றகால மொழியில், “மத்தேயு [அல்லது மாற்கு அல்லது லுக்கா அல்லது யோவான்] எழுதியபடி சுவிசேஷம்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயேசுவின் வாழ்வு பற்றி நான்கு விபரங்களைத் தேவன் ஏவியது ஏன்? ஏன் ஒரே ஒரு விபரம் மாத்திரம் தரப்படவில்லை? எவரொருவரும் இதை அறிவதில்லை. நாம் “நான்கு காற்றுகள்” மற்றும் “பூமியின் நான்கு மூலைகள்” என்று குறிப்பிடுவது போன்றே, நான்கு சுவிசேஷ விபரங்கள் இருக்க வேண்டியது தவிர்க்க இயலாததும், சரியானதும் ஆகும் என்று பழங்கால எழுத்தாளர்கள் நினைத்தனர். குறைந்தபட்சம் நாம் பின்வருமாறு கூற முடியும்: கிறிஸ்துவின் வாழ்வு மற்றும் போதனைகள் ஆகியவற்றிற்கு நான்கு சாட்சிகள் என்பவை, சுவிசேஷங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்வுகளின் உண்மை நிலைக்கு

மேன்மையான சாட்சியத்தையும் கிறிஸ்துவின் மீது மாபெரும் மதிப்பையும் நமக்கு கொடுக்கின்றன. அவரை ஒரே ஒரு கோணத்தில் இருந்து பார்ப்பதைவிட நான்கு கோணங்களில் இருந்து பார்ப்பது இன்னும் சிறப்பானதாக உள்ளது. இந்த சவிசேஷ நான்கு கோணங்களில் இருந்து பார்ப்பது இன்னும் சிறப்பானதாக உள்ளது. இந்த சவிசேஷ விபரங்களில் ஏதாவது ஒன்றை நாம் இழந்து போனாலும், நாம் வறியவர்களாக இருப்போம்.

சவிசேஷங்கள் எந்த தோரணை அல்லது இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவைகளாக உள்ளன?

சவிசேஷப் புத்தகங்களான நாம் “வாழ்க்கை வரலாறு” என்று அழைக்கலாம், ஆனால் இவைகள் பெரும்பான்மையான மற்ற வரலாற்றுப் புத்தகங்களைப் போல் இருப்பதில்லை. இவைகள் இயேசுவின் குழந்தைப் பருவம், இளமைப் பருவம் மற்றும் முந்திய வயதுப் பருவம் ஆகியவற்றைப் பற்றிச் சிறிதளவு தகவல்களையே தருகின்றன. இவைகள் பெரும்பான்மையாக, அவர் முப்பது வயதானபோது தொடங்கிய, அவரது வெளிப்படையான ஊழியத்தைப் பற்றியே கூறுகின்றன. அப்பொழுதும் கூட அவைகள் தேர்ந்துகொண்ட தகவல்களை மாத்திரமே தருகின்றன; இவைகள் இயேசு வாழ்ந்திருந்த பன்னிரண்டாயிரம் நாட்களில் சுமார் ஐம்பது நாட்களின் விபரங்களை மாத்திரமே தருகின்றன, இவைகள், இயேசுவின் வாழ்வின் கடைசி வாரத்தில் நடந்தவை பற்றிக்கூற அதிகமான காலத்தையும் இடத்தையும் செலவிடுகின்றன.¹ வாழ்க்கை வரலாற்றின் பொதுவான வகையில் இருந்து இவைகள் மாறுபட்டிருப்பதால், சவிசேஷங்களைக் கல்வியாளர்கள் தங்கள் சொந்த இலக்கிய வகையில் வைக்கச் சாய்கின்றனர்.

சவிசேஷப் புத்தகங்கள் வரலாற்றுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு என்ன?

சவிசேஷ எழுத்தாளர்கள், வரலாற்றைப் பதிவுசெய்ய முயற்சி செய்தனர்? அவர்கள், ஆர்வம் கொள்ள இயலாத, புறப்பொருள் சார்ந்த வகையான வரலாற்றை எழுத நோக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை. (முற்றிலும் புறப்பொருள் சார்ந்த ஒரு வரலாற்றாளரால் எழுதப்பட்ட வரலாறு என்பதாக ஒரு விஷயம் உள்ளதா என்பது சந்தேகம் நிறைந்ததாகவே உள்ளது.) மாறாக, சவிசேஷ எழுத்தாளர்கள், ஒரு கருத்தில், *இறையியலை* எழுதவே நோக்கம் கொண்டிருந்தனர். முன்வைப்பதற்கு, மார்க்கரீதியான ஒரு செய்தியை, மனிதகுலத்திற்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டுவர, இயேசு கிறிஸ்து மூலமாகத் தேவன் செய்தது என்ன என்பது பற்றிய செய்தியை அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். ஒரு கருத்தில் சவிசேஷப் புத்தகங்கள் பிரசங்கங்களாகவே உள்ளன.

மத்தேயு, மாற்கு, லுக்கா மற்றும் யோவான் ஆகியோர் எழுதியவை வரலாற்றுரீதியாக மிகச் சரியானவைகளாகவே உள்ளன. *வரலாற்றில் தேவன் செயல்பட்டார்* என்று அவர்கள் உரிமை கோரினர். வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட கணத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு, தேவன் தமது குமாரனைப் பூமிக்கு அனுப்பினார். இயேசு கிறிஸ்து என்ற அந்தக் குமாரர், மாம்சத்தில் வந்து இந்த பூமியின்மீது நடந்து, எருசலேமின் மதில்களுக்கு வெளியே ஒரு சிலுவையில் உண்மையாகவே மரணம் அடைந்தார், மற்றும் அவர் கல்லறையில் இருந்து நேர்ப்பொருளில் வெளியே வந்தபோது, அவர் மரித்தோரில் இருந்து

உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார். கிறிஸ்தவத்தின் வரலாற்றுப் பூர்வமான அம்சமே அதை உலகத்தின் மற்ற மதங்களில் இருந்து பிரிக்கிறது, இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய வரலாற்றுரீதியான உண்மைகளை, சவிசேஷப் புத்தகங்களில் முன்வைக்கப் பட்டிருப்பதைக் கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகின்றனர்.

சவிசேஷங்களில் தெளிவாகத் தெரியும் நேரெதிர்க் கருத்துக்களுக்கு நாம் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்க முடியும்?

சிலவேளைகளில், வெவ்வேறு சவிசேஷ விபரங்களில் இசைவின்மை நிலவுவதாகக் காணப்படுகிறது.² அவற்றைக் குறித்துக் கூறப்பட முடிவது என்ன?

இசைவின்மை என்று அழைக்கப்படும் இவ்விஷயங்கள், அதிகமாக வலியுறுத்தப்பட்டவைகளாக இருக்க முடியும். சவிசேஷப் புத்தகங்கள் யாவும், ஒரே அடிப்படை வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. (1) யோவான் ஸ்நானனின் ஊழியத்தினால் இயேசுவின் ஊழியம் ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. (2) இயேசு தமது வெளிப்படையான ஊழியத்தில், போதித்து அற்புதங்கள் நிகழ்த்தினார். (3) அவர் தமது வெளிப்படையான ஊழியத்தின் முடிவில், ஏறக்குறைய ஒரு வாரத்தை எருசலேமில் செலவிட்டார், அந்தக் காலகட்ட முடிவில் அவர், யூதர்களின் வலியுறுத்தத்தினால் பொந்தியு பிலாத்தின் கட்டளையின் பேரில் சிலுவையில் அறையப்பட்டார். (4) அவர் மரித்தோரில் இருந்து உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு, தமது அப்போஸ்தலர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தம்மை உயிரோடிருப்பவராகக் காண்பித்தார்.

விரிவான, ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இந்த வரலாற்றிற்குள் காணப்படுகிற தெளிவான நேரெதிர்க் கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் அளிக்க வழிகள் உள்ளன.³ சாத்தியமான நேரெதிர்க் கருத்துக்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, உரைக்கப்பட்ட இரு கூற்றுகளும் உண்மையாக இருக்க முடியாது என்றால் மாத்திரமே, அந்தக் கூற்றுகள் உண்மையாகவே நேரெதிராக உள்ளன என்பதை நினைவில் வைத்தல் முக்கியமானதாக உள்ளது. அத்துடன் கூடுதலாக, சவிசேஷப் புத்தகங்களுக்கு இடையில் மெய்ப்பிக்கப் படாத நேரெதிர்க் கருத்துக்கள் பற்றி நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, பின்வரும் கருத்துக்களை நமது சிந்தையில் காத்துக் கொள்ள வேண்டும்:

(1) சவிசேஷ எழுத்தாளர்கள் வெவ்வேறு நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தனர். நேரெதிர்க் கருத்துக்களாகத் தெளிவாகத் தோன்றுபவை அவர்களின் வெவ்வேறு இலக்குகளின் விளைவாக இருக்கலாம்.

(2) சவிசேஷ எழுத்தாளர்கள் வெவ்வேறு ஒழுங்குபடுத்தும் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்தினர். ஒரு சவிசேஷ விபரம் அதிகமாக நாள்வரிசை முறைமையைச் சார்ந்ததாக இருக்கையில், இன்னொன்று அதிகம் தலைப்பு முறையைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம்.

(3) இயேசு, பாடக்கருத்துக்களின் மிகப்பரவலான பல்வேறு வகைகளைப் போதிக்கும் திறன் கொண்டிருந்தார், அவர் தமது உரையைக் கேட்பவர்கள் மற்றும் அவர்களின் தேவைகளைப் பொறுத்து, மாறுபட்ட விஷயங்களை வலியுறுத்தினார். மேலும் அனேகமாக அவர் (இன்றைய நாட்களில் பிரசங்கியார்கள் செய்வது போல) வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே பாடத்தைப் பிரசங்கித்திருக்கலாம்.

“ஒப்பீட்டுப் பிரச்சனை” என்றால் என்ன?

பிரச்சனையை விளக்கப்படுத்துதல். சவிசேஷங்கள் சிலவேளைகளில் ஒன்று மற்றொன்றுடன் முரண்படுகின்றன என்ற உண்மையானது கல்வியாளர்களால் “ஒப்பீட்டுப் பிரச்சனை” என்று அடிக்கடி கலந்துரையாடப்படுகிறது. சவிசேஷங்களில் - மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா என்ற - மூன்று புத்தகங்கள் ஒன்றுபோல் உள்ளன; அவைகள் “ஒப்பீட்டு சவிசேஷங்களாக” உள்ளன. அவைகள் “ஒன்றுபோல காணுகின்றன” “Synoptic” (என்பதன் நேரடியான அர்த்தம் இதுதான்); அதாவது, இவைகள், இயேசுவைப் பற்றி ஒரே மாதிரியான கண்ணோக்கை முன்வைக்கின்றன. யோவான் எழுதிய மற்றொரு சவிசேஷம் மாறுபட்டதாக உள்ளது.

ஒப்பீட்டுப் பிரச்சனை என்பது மூன்று சவிசேஷங்கள் ஒரேமாதிரியாகவும் ஒன்று மாறுபட்டதாகவும் உள்ளது என்பதோடு நின்றுவிடுவதில்லை, ஆனால் ஒப்பீட்டு சவிசேஷங்களுக்கு மத்தியில் உள்ள ஒருமைப்பாட்டின் அளவும் திகைக்கக் செய்வதாக உள்ளது. குறிப்பாக, இவைகள் யாவும், ஒரேவிதமான வரலாறுகளை ஒரேவிதமான வார்த்தைகளைக் கொண்டு கூறுகிற விஷயமானது விளக்கம் தேவைப்படுவதாகக் காணப்படுகிறது.⁴ எவரெட் ஹாரிலன் அவர்கள், “சூழ்நிலையின் மேம்போக்கான கண்ணோக்கு” ஒன்றை அளிப்பதற்கு, “சதவிகித அடிப்படையில் சவிசேஷங்கள் யாவற்றிலும் உள்ள பாடக்கருத்துக்கள் பற்றிய வெவ்வுட்காட் அவர்களின் அட்டவணை” என்பதைத் தரும் ஒரு விபரப்படுத்தை உள்ளடக்கினார்:

	தனித்தன்மைகள்	கருத்துப் பொருத்தங்கள் ⁵
மாற்கு	7	93
மத்தேயு	42	58
லூக்கா	59	41
யோவா	92	8 ⁶

ஒரே விதமான தன்மைகளின் அளவானது, இந்தக் கோட்பாட்டிற்குக் கல்வியாளர்கள் ஒரு விளக்கத்தை நாடக் காரணமாயிற்று.

சாத்தியமான தீர்வுகள். ஒப்பீட்டு சவிசேஷங்களுக்கு இடையில் உள்ள ஒத்ததன்மைகளுக்கு நாம் எவ்வாறு விபரம் அளிக்க முடியும்? குறைந்தபட்சம் நான்கு விளக்கங்கள் சாத்தியமானவைகளாக உள்ளன. (1) ஒப்பீட்டு சவிசேஷ விபரங்கள் யாவும் அசலாக உள்ளன, மற்றும் சவிசேஷ எழுத்தாளர்கள், ஒருவர் மற்றவரின் எழுத்துக்கள் பற்றி எவ்வகையிலும் அறியாது, தங்கள் சொந்தமாகவோ அல்லது ஏவுதலினாலோ, ஒரேவிதமான வார்த்தைகளில் எழுதினர். (2) ஒப்பீட்டு சவிசேஷங்கள் யாவையும், ஒரே வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தில் இருந்து தங்கள் வார்த்தைகளைப் பெற்றனர். (3) ஒப்பீட்டு சவிசேஷங்கள் யாவையும் தங்களில் எதைப்போன்றும் இராத ஒரு பொதுவான ஆதாரமூலத்தைக் கொண்டிருந்தன. (4) ஒப்பீட்டு சவிசேஷப் புத்தகங்களின் எழுத்தாளர்கள் ஒருவர் மற்றவருடன் எழுத்துக்களை ஏதோ ஒருவகையில், அதாவது ஒரு விபரம் இன்னொன்றிற்கு ஆதாரமூலமாக இருக்கும்படி, பயன்படுத்தினர். இவற்றில் நான்காவது கருத்துதான் புதிய ஏற்பாட்டுக் கல்வியாளர்களால் வழக்கமாக விரும்பித் தேர்ந்துகொள்ளக் கூடிய ஒன்றாக உள்ளது.⁷

இரண்டு ஆதாரமூலக் கோட்பாடு நான்காவது கருத்தின் மிகப்பொதுவான பதிப்பாக உள்ளது - இது, மாற்கு சவிசேஷமும் Q (இது “ஆதாரமூலம்” என்று அர்த்தப்படுமும் *Quelle* என்ற ஜெர்மன் மொழி வார்த்தையில் இருந்து வந்ததாகும்) என்று அறியப்பட்ட ஒரு பதிவேடும் ஒப்பீட்டு சவிசேஷங்களுக்கு இரண்டு அடிப்படை ஆதாரமூலங்களாக இருந்தன என்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்தக் கருத்தின்படி, மத்தேயு மற்றும் லூக்கா ஆகியோர் தங்கள் சவிசேஷப் புத்தகங்களை எழுதுவதற்கு, மாற்கு சவிசேஷத்தையும் Q என்பதையும் (இது இயேசுவின் போதனைகளைப் பெரும்பகுதி உள்ளடக்கியதாகும்) பயன்படுத்தினர். இந்த விஷயத்தில் மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகியோர் பொதுவில் கொண்டுள்ளவை, மாற்கு சவிசேஷத்தில் இருந்தே தோன்றின என்றாகிறது; மற்றும் மாற்கு சவிசேஷத்தில் இல்லாது, மத்தேயுவும் லூக்காவும் பொதுவில் கொண்டிருந்தவை Q என்பதில் இருந்து வந்தது என்றாகிறது.

கிறிஸ்தவரின் பதில்செயல்: ஒப்பீட்டுப் பிரச்சனை தொடர்பாக எழுப்பப்படும் கேள்விகளுக்கு, வேதாகமத்தை விசுவாசிப்பவர்கள் எவ்வாறு பதில்செயல் செய்ய வேண்டும்?

முதலாவது நாம், *ஒப்பீட்டுப் பிரச்சனை என்பது உண்மையிலேயே ஒரு பிரச்சனை அல்ல என்பதை உணர்ந்தறிய வேண்டும்* - இது குறைந்தபட்சம், நமது விசுவாசத்தை உலுக்க வேண்டிய பிரச்சனையாகவாவது இருப்பதில்லை. மூன்று சவிசேஷங்களுக்கு இடையில் உள்ள ஒருமைத்தன்மை (மற்றும் யோவான் சவிசேஷத்தின் வேற்றுமைத்தன்மை) என்பது, ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் விளக்கம் எதுவாக இருப்பினும் ஏவுதலை பொய்யாக்குவதில்லை. சவிசேஷங்களின் எழுத்தாளர்கள், ஏவுதல் பெற்ற அல்லது ஏவுதல் பெறாத மற்ற பதிவேடுகளைப் பயன்படுத்துவதில் அவர்களைத் தேவன் ஏவி இருக்கக் கூடும்.⁸

மற்றும் நாம், பிரச்சனையை “தீர்த்துவைக்காமலேயே” சவிசேஷங்களைப் பலன் மிக்க வகையில் படித்துப் பிரசங்கிக்க முடியும். ஒப்பீட்டு சவிசேஷப் புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மதித்துப் புரிந்து கொள்ளுதல் பற்றி, நாம் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டிற்கும் உடன்படத் தேவையில்லை. அவை ஒவ்வொன்றையும் அதனதன் சொந்த நிபந்தனைகளில் வாசித்துப் படித்தல் என்பதே நாம் செய்ய வேண்டிய எல்லாமுமாக உள்ளது; நாம் அவ்வாறு செய்யும்போது, தேவன் விரும்பியவற்றை நாம் அதில் இருந்து பெறக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம்.

சவிசேஷங்களின் நோக்கம் என்ன?

சவிசேஷங்கள் எழுதப்பட்டது ஏன்? சவிசேஷங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனது சொந்தக் குறிக்கோளை (குறிக்கோள்களை) கொண்டிருக்கையில், அவைகள் பொதுவில் சில நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. பல சாத்தியக்கூறுகள் நிலவுகின்றன; அவைகள் பின்வருவனவற்றில் ஏதாவது ஒரு அல்லது எல்லா நோக்கங்களுக்காவும் எழுதப்பட்டிருக்கலாம்:

(1) இயேசுவைப் பற்றிய, அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் சவிசேஷ ஊழியர்களின் போதனைகளை நிரந்தரமான வடிவத்தில் பாதுகாப்பதற்கு.

(2) சபைக்கு ஒரு வழிகாட்டுதலை அளிப்பதற்கு. கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள், எதை விசுவாசிப்பது மற்றும் எவ்வாறு நடந்துகொள்வது என்பதற்கும், தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த சத்தியங்களின் மாபெரும் உறுதிப்பாட்டைக்

கொண்டிருப்பதற்கும், கிறிஸ்துவின் வாழ்வு மற்றும் போதனைகள் பற்றிய பதிவேடு ஒன்று அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டிருந்தது.

(3) சபைக்குள்ளும் சபைக்குப் புறம்பேயும் உள்ள கள்ளப் போதகர்களிடம் இருந்து வந்த கள்ளப் போதனைகளை மறுத்துரைப்பதற்கு.

(4) சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்குச் சவிசேஷ ஊழியம் செய்வதில் உதவுவதற்கு.

சவிசேஷங்களைப் படிக்கத் தொடங்குகையில் அவற்றைப் பற்றி நாம் அறிய வேண்டியது என்ன?

சவிசேஷ விபரம் ஒவ்வொன்றையும் நாம் புரிந்துகொள்வதற்கும், அதன் எழுத்தாளர், எழுதப்பட்ட தேதி, ஆய்வுக்கருத்து அல்லது வலியுறுத்தம் மற்றும் நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றி நாம் விசாரிக்க வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. நான்கு சவிசேஷங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு சுருக்கமான அறிமுகம் பின்வருமாறு.⁹

மத்தேயு சவிசேஷம், வரிவகுலிப்பவராக இருந்து அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவரான மத்தேயுவினால் எழுதப்பட்டது, இது கி.பி. 60களின் மத்தியில் எழுதப்பட்டிருக்க அதிக வாய்ப்புள்ளது. இந்த சவிசேஷ விபரம், இயேசுவை பாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியாவாகவும் மேசியாத்துவ இராஜ்யத்தின் அரசராகவும் முன்வைக்கிறது. யூதர்களுக்கு அல்லது யூதர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதப்பட்டது என்று தெளிவாகக் காணப்படும் இது, இயேசுவின் இராஜ்யம் மற்றும் போதனைகளை வலியுறுத்துகிறது. இது (நாள்வரிசைப்படி என்பதற்கு மாறாக) தலைப்பு ரீதியாக சில சாட்சியங்களைக் கொடுத்து தான் விரும்பிய நோக்கத்தின்படியே குறைந்தபட்சம் ஒரு பகுதியில், கிறிஸ்தவர்கள் எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்று போதிக்கிறது. இது மேன்மையான ஒரு நீதிக்கு அழைப்பு விடுத்தலை அடக்கியுள்ளது (மத்தேயு 5:20).

மாற்கு சவிசேஷம், இது சவிசேஷப் புத்தகங்களிலேயே மிகச் சுருக்கமானதாக உள்ளது, இது ஒருவேளை கி.பி. 57 மற்றும் 60க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம், இது சாத்தியமான வகையில் ரோமாபுரியில் இருந்து தொடக்ககால சீஷரும், முதல் சவிசேஷப் பயணத்தில் பவுல் மற்றும் பர்னபா ஆகியோருடன் துணையாளராகச் சென்றவருமான யோவான் மாற்குவினால் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். பாரம்பரியத்தின்படி, மாற்கு சவிசேஷம் பேதுருவின் சவிசேஷத்தை, அதாவது பேதுரு பிரசங்கித்த செய்தியைப் பதிவுசெய்தது. மாற்கு சவிசேஷம் செயல்பாட்டின் சவிசேஷமாக, இயேசு போதித்தவற்றைக் காட்டிலும் அவர் செய்தவற்றை அதிகமாக வலியுறுத்துவதாக உள்ளது, குறிப்பாக இது இயேசுவின் அற்புதம் செய்யும் வல்லமையை வலியுறுத்துகிறது. புறஜாதி யாருக்கு, விசேஷமாக ரோமாபுரியில் இருந்தவர்களுக்கு எழுதப்பட்டது என்று தெளிவாகக் காணப்படும் நிலையில், இந்த சவிசேஷம் இயேசுவை வல்லமை நிறைந்த தேவகுமாரன் என்ற வகையில் முன்வைக்கிறது மற்றும் அவரது சீஷர்கள் தங்களையே வெறுத்து அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று அழைப்பு விடுக்கிறது.

லூக்கா சவிசேஷம், இது கிறிஸ்தவத்தின் தொடக்கங்கள் பற்றிய இரு - தொகுதி எழுத்துக்களில் முதல் புத்தகமாக உள்ளது. (மற்றொன்று அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் ஆகும்.) இது புறஜாதியாரும்

மருத்துவருமாக இருந்து, பவுலின் பிந்திய பயணங்களில் அவருடன் இணைந்து சென்ற லுக்காவினால் எழுதப்பட்டது (நடபடிகள் புத்தகத்தில் காணவும்). தெயோப்பிலு என்பவருக்கு எழுதப்பட்ட இந்தக் புத்தகம், ஒரு முன்னுரையுடன் தொடங்குகிறது, இது வரலாற்றில் இயேசுவின் பிறப்பைக் கவனமாகக் குறிக்கிறது, மற்றும் இது சவிசேஷங்களிலேயே மிகவும் “இலக்கியத்தரம்” வாய்ந்ததாக உள்ளது. ரோமாபுரியில் இருந்து கி.பி. 62ம் ஆண்டு வாக்கில் ஒரு புறஜாதியாருக்காக எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடிய இந்தச் சவிசேஷ விபரம், இயேசு ஆபிரகாமின் சந்ததியில் இருந்து மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் ஆதாமின் சந்ததியில் இருந்து தோன்றியவர் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. இது, ஏழைகள் மற்றும் நசுக்கப்பட்டவர்கள் மீது இயேசுவின் அக்கறையை வெளிச்சமிட்டுக் காண்பித்து இரட்சிப்பை - குறிப்பாக யூதர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஆனால் மனிதகுலம் எல்லாவற்றிற்கும் இயேசுவே இரட்சகராக இருக்கிறார் என்பதை - வலியுறுத்துகிறது.

யோவான் சவிசேஷம், இது மாறுபட்ட சவிசேஷமாக உள்ளது. இது இயேசுவின் பிறப்பு அல்லது பிள்ளைப் பருவம் பற்றிய எந்தக் குறிப்பிடுதலையும் விட்டுவிடுகிறது, அதற்குப் பதிலாக அவர் தேவனுடன் சகல நித்தியத்திலும் முன்னிருந்த நிலையைக் கொண்டு தொடங்குகிறது. இது “பிரியமான அப்போஸ்தலரான” யோவானால், கி.பி. 85 மற்றும் 95க்கு இடைப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் அனேகமாக எபேசு நகரில் இருந்து எழுதப்பட்டது. இதில் உவமைகள் எதுவும் உள்ளடங்குவதில்லை மற்றும் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் மிகவும் மனதை ஈர்க்கும் ஒரு சில அற்புதங்களே இதில் எழுதப்பட்டுள்ளன, அவற்றை இது “அடையாளங்கள்” என்று அழைக்கிறது. யோவான் சவிசேஷம் இயேசுவின் தெய்வீகத்தை (ஏழு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட முறைகள் “நான் இருக்கிறேன்” என்ற கூற்று உள்ளிட) பல வழிகளில் வலியுறுத்துகிறது. இந்த சவிசேஷத்தின் வலியுறுத்தமும் நோக்கமும் யோவான் 20:30, 31ல் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன:

இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்தியஜீவனை அடையும்படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சவிசேஷங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

சவிசேஷங்களில் இருந்து ஒரு வசனப்பகுதிக்கு நாம் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும்?

1. *இலக்கியத்தின் மற்ற ஒவ்வொரு வகையைப் போன்றே, நாம் சவிசேஷங்களின் எந்த வசனப் பகுதிக்கும்கூட, அதன் நேரடியான சந்தர்ப்பப் பொருளிலிருந்தே விளக்கம் அளிக்க வேண்டும்.* சவிசேஷங்களுக்கு, நேரடி சந்தர்ப்பப் பொருள் என்பது பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகிறது:

இணைவசனங்களுடன் உள்ள உறவு. ஒரு சவிசேஷத்தில் இருந்து எந்த வசனப்பகுதிக்கும் விளக்கம் அளித்தலுக்கு, மற்ற சவிசேஷங்களில் உள்ள இணைவசனப் பகுதிகளை ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் தேவைப்படுகிறது. ஒரு வேளையில்

ஒரு சவிசேஷத்தை மாத்திரம் போதித்தல் அல்லது பிரசங்கித்தல் முற்றிலும் சட்டப்பூர்வமானதாக உள்ளது; ஆனால் அந்த சவிசேஷத்தில் இருந்து ஒரு வசனப்பகுதியை நாம் ஆராயும்போது, அதற்கு இணையான வசனங்கள் என்ன கூறுகின்றன என்பதைப் பற்றியாவது நாம் அறிந்திருப்பது அவசியம். இணை வசனப்பகுதிகளைப் படித்தல் என்பது, சவிசேஷங்களுக்கு இடையில் உள்ள இலக்கிய உறவுகள் பற்றி (ஒப்பீட்டுப் பிரச்சனை பற்றி) ஏதாவது முடிவை நாம் அடைவதை அவசியப்படுத்துவது இல்லை.

சவிசேஷத்தின் நோக்கத்துடன் உள்ள உறவு, சவிசேஷத்தில் உள்ள எந்த ஒரு வசனப்பகுதியும் அந்த சவிசேஷத்தின் நோக்கத்தினுடைய வெளிச்சத்தில் விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு விபரமும் தனது சொந்த வலியுறுத்தங்களையும் இலக்குகளையும் கொண்டுள்ளது; நாம் விளக்கம் அளிக்கும் வசனப்பகுதி, அந்த குறிப்பிட்ட சவிசேஷத்தின் இலக்குடன் எவ்வாறு உறவுபடுகிறது என்பதைப் பற்றி நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். இயேசு செய்தவற்றை வெறும் ஆர்வத்திற்குரிய விஷயம் என்ற வகையில் மாத்திரம் எழுத்தாளர்கள் பதிவுசெய்யவில்லை என்பதை உணர்ந்தறிதல் முக்கியமானதாக உள்ளது. அவர்கள் வரலாற்றை மாத்திரம் எழுதவில்லை. அவர்கள் இயேசுவைப் பற்றித் தாங்கள் பதிவுசெய்ததில் பாடங்களைப் போதித்தனர். ஆகவே, சவிசேஷங்களின் ஒவ்வொரு வசனப்பகுதியையும் பொறுத்தமட்டில், “இது ஏன் உள்ளடக்கப்பட்டது? இதன் நோக்கம் என்ன? என்று கேட்பது நமக்கு அவசியமாகும்.”

2. இத்துடன் கூடுதலாக, சவிசேஷங்களில் இருந்து எந்த ஒரு வசனப்பகுதிக்கும் அதன் வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பப் பொருளின் வெளிச்சத்தில் விளக்கம் அளித்தல் முக்கியமானதாக உள்ளது. வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பப் பொருள் என்பது இயேசு வாழ்ந்த உலகம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்குகிறது. சவிசேஷங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம், பின்வருவன போன்ற வரலாற்றுப் பூர்வமான கேள்விகளுக்கு விடைகளைக் கண்டறிதல் அவசியமாக உள்ளது: “முதல் நூற்றாண்டு யூதத்துவம் எவ்வாறு இருந்தது?”; “பரிசேயர்கள் மற்றும் சதுசேயர்கள் என்பவர்கள் யார்?”; “முதல் நூற்றாண்டு பாலஸ்தீன் நாட்டின் புவியியல் பற்றி நாம் அறிவது என்ன?”; “முதல் நூற்றாண்டில் இருந்த ரோமானிய உலகம் என்பது என்ன?”; “பொந்தியூ பிலாத்து போன்ற ரோம ஆளுநர்களின் பணிப்பொறுப்பு என்னவாக இருந்தது?”

ஒரு குறிப்பிட்ட வசனப்பகுதியின் வரலாற்றுப் பூர்வமான சந்தர்ப்பப் பொருளை அறிதல் என்பது, கண்டுபிடிப்பை, சாத்தியமான அளவுக்கு, இயேசுவின் வாழ்வின் நிகழ்வுகள் நடைபெற்ற இடங்களில் வரிசை அமைவைக் கண்டறிதலையும் உள்ளடக்குகிறது. அது அவரது ஊழியத்தின் முற்பகுதியிலா அல்லது பிற்பகுதியிலா எப்போது நடைபெற்றது அல்லது அதற்குப் சற்று முன்னர் அல்லது பின்னர் நடைபெற்றது என்ன என்பவை, ஒரு நிகழ்வைப் புரிந்துகொள்வதில் குறிப்பிடத்தக்க விஷயமாக இருக்கலாம்.

3. ஒரு வசனப்பகுதி எந்த சவிசேஷத்தில் காணப்படுகிறதோ, அந்த சவிசேஷத்தின் வடிவமைப்புகள், அமைவுகள் ஆகியவற்றுடன் அவ்வசனப்பகுதிக்கு உள்ள உறவில் அதைப் புரிந்து கொள்ளுதல் முக்கியமானதாக உள்ளது. சவிசேஷங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஏதாவது ஒரு வகையில் ஒருங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன அல்லது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு

குறிப்பிட்ட வசனப்பகுதி ஒரு சவிசேஷத்தின் வடிவமைப்பிற்குள் எவ்வாறு பொருந்துகிறது என்பதை அறிதலானது, அவ்வசனப் பகுதி மூலமாக அதை எழுதியவர் போதிக்க விருப்பம் கொண்டிருந்தது என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள நமக்கு உதவக்கூடும்.

4. சவிசேஷங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தலுக்கு, ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் ஈடுபட்ட இரு கேட்பாளர்களைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் தேவைப்படுகிறது. நாம் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கும் சிறுபத்தியில் (pericope¹⁰) இயேசு கூறியதாக அல்லது செய்ததாகக் காணப்படும் எதையும் அவர் கூறியபோது அல்லது செய்தபோது, உண்மையில் அங்கிருந்த மக்கள் - அதன் தொடக்ககாலக் கேட்பாளர்கள் அல்லது அதை மேம்போக்காகப் பார்த்தவர்கள் என்பவர்கள் ஒரு வகையான கேட்பாளர்கள் ஆவர். சவிசேஷ எழுத்தாளர் தமது சவிசேஷத்தை யாருக்கு எழுதினாரோ அவர்கள் இன்னொரு வகை கேட்பாளர்கள் ஆவர்.¹¹

கேள்வியின் கீழ் உள்ள அந்த சந்தர்ப்பத்தில் இயேசு ஏன் அவ்வாறு செயல்பட்டார் என்று தீர்மானிக்க நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும், பின்பு நாம் பின்வருவனவற்றைத் தீர்மானிக்க வேண்டும்: (1) இயேசு செய்த ஒவ்வொன்றும் தெரிவிக்கப்படவில்லை என்பதால்) சவிசேஷ எழுத்தாளர் அந்த நிகழ்வைப் பதிவுசெய்யத் தேர்ந்துகொண்டது ஏன் மற்றும் (2) அவர் ஏன் அவ்வாறு பதிவு செய்தார்? எழுத்தாளர், தமது புத்தகத்தை வாசிப்பவருக்கும் நாம் விளக்கம் அளிக்கும் அந்த நிகழ்ச்சியை பற்றிக் கூறுவதன் மூலம் சிலவற்றை நிரூபிக்க அல்லது போதிக்க விரும்பினார் என்று நாம் யூகிக்க முடியும். “இந்த நிகழ்வை அல்லது போதனையை எடுத்துரைப்பதில் எழுத்தாளரின் நோக்கம் என்னவாக இருந்தது?” என்பது நாம் கேட்டு பதில் அளிக்க விரும்பும் கேள்வியாக உள்ளது.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இயேசு, ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பப் பொருளில், நல்ல சமாரியன் உவமையை பயன்படுத்தினார். பின்பு ஓர்க்கா அந்த உவமையைத் தமது சவிசேஷத்தில் உள்ளடக்கத் தேர்ந்து கொண்டார். மற்ற சவிசேஷ எழுத்தாளர்கள் யாரும் இதை உள்ளடக்கவில்லை, ஆனால் ஓர்க்கா ஒரு குறிப்பிட்ட கேட்பாளருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தமது சவிசேஷத்தை எழுதினார். இந்த உவமைக்கு நாம் விளக்கம் அளிக்கும்போது, இயேசு இதை முன்வைத்த சூழ்நிலைகள் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும், அதன்பின்பு நாம், இதை ஓர்க்கா தமது சவிசேஷத்தில் உள்ளடக்கியது ஏன் என்பதற்கான காரணத்தை நாட வேண்டும்.

5. சவிசேஷங்களின் பொருள் விஷயங்கள் இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நடைமுறைப்படுகின்றனவா இல்லையா மற்றும் அது எவ்வாறு என்பவற்றைப் பற்றி நாம் தீர்மானித்தாக வேண்டும். இயேசு மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் வாழ்ந்தார் மற்றும் அவர் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பூரணமாகக் கடைப்பிடித்தார். (அவர் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கடைப்பிடித்திருக்காவிட்டால், அவர் பாவமற்றவராக இருந்திருக்க மாட்டார்.) இந்தக் காரணத்தினால் நாம், இயேசு போதித்தவை நமக்கு நடைமுறைப்படுத்துவதில்லை என்று முடிவுசெய்யக் கூடும்.¹² இருப்பினும் அப்படிப்பட்ட ஒரு முடிவு தவறானதாக இருக்கும். இயேசுவின் குறிப்பிட்ட வார்த்தைகளுடன் தொடர்புடைய சூழ்நிலைகள் பற்றி நாம் கவனமாகச் சிந்திக்கையில்,¹³ இயேசுவின் போதனைகள் அவரது சீஷர்களையும்

அவரது சபையையும் வழிநடத்துவதை நோக்கங்கொண்டிருந்தன என்பதையும் நாம் நம்பவேண்டும். உண்மையில், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் அமுலில் இருந்த காலத்தின் போது இயேசு வாழ்ந்தார் என்றாலும், நியாயப்பிரமாணம் எடுத்துப்போடப்படாத வரையிலும் சவிசேஷப் புத்தகங்கள் எழுதப்படவில்லை. அவைகள் சபைக்காக மற்றும் சபையினால் பயன்படுத்தப்படும்படி எழுதப்பட்டன.

இயேசுவின் போதனைகள் இன்றைய நாட்களில் நமக்கு நடைமுறைப் படுகின்றன. இயேசுவின் போதனைகளில் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவற்றைத் தவிர்த்தல் ஆகாது என்பது முக்கியமானதாக உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, இயேசு விசுவாசம் மற்றும் மனந்திரும்புதல் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறிய விஷயங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அதே வேளையில் சீஷத்துவத்திற்கு அவர் முன்வைத்த அடிப்படை நிபந்தனைகளைக் குறைத்துப்போடுதலைச் செய்யக்கூடாது.

இயேசுவின் போதனைகளை மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் அவரது நடக்கையையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். நமது வாழ்விற்கு வேதாகமப் பாத்திரங்களை முன்மாதிரிகளாகப் பயன்படுத்துவதில் நாம் வழக்கமாக விழிப்புள்ளவர்களாக இருக்கையில், அந்த விதிக்கு இயேசு விதிவிலக்காக இருக்கிறார். அவரது உதாரணத்தைப் பின்பற்றும்படி கிறிஸ்தவர்களுக்குக் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (1 பேதுரு 2:21; 1 கொரிந்தியர் 11:1). இதன் விளைவாக, சவிசேஷங்களில் இயேசுவின் செயல்பாடுகளைப் பற்றி நாம் படிக்கும்போது, நாம் “இந்த நிகழ்வில் இயேசுவின் நடக்கை அவரது சீஷர்களுக்கு ஒரு உதாரணத்தை அளிக்கிறதா? ஆம் என்றால் எப்படி?” என்று தொடர்ந்து கேட்க வேண்டும்.

இலக்கியத்தின் ஒரு சிறப்பு வகை: உவமைகள்

உவமைகள் என்பவை இயேசுவின் போதனைகளில் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வகையில் செயல்பட்டிருப்பதால், மற்றும் அவைகள் அடிக்கடி தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவதால், சவிசேஷங்களில் காணப்படும் உவமைகளுக்கு விளக்கம் அளித்தலுக்கு நாம் சிறப்புக் கவனம் கொடுக்க விரும்புகிறோம்.

ஒரு விளக்கம்

உவமை என்றால் என்ன. உவமைகள் பல்வேறு விதமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. “வானத்திற்குரிய அர்த்தம் கொண்ட பூமிக்குரிய ஒரு கதை” என்பது ஒருவேளை மிகவும் பொதுவான விளக்கமாக இருக்கலாம். உவமை என்பதற்கான (*parabole* என்ற) கிரேக்க வார்த்தை, ஒரு உவமை என்பது ஒரு ஒப்பீடு என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

இயேசு உவமைகளைப் பயன்படுத்தியது ஏன்? உவமைகள் என்பவை, சத்தியத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிற விவரிப்புகள் என்று நினைக்கப்படலாம். இருப்பினும், உவமைகள் சத்தியத்தை வெளிப்படுத்த மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் அதை மறைக்கவும் அர்த்தப்பட்டன என்று மத்தேயு 13:10-16 வசனப்பகுதி கூறுவதாகக் காணப்படுகிறது. ஆகவே உவமை என்பது, கற்றுக்கொள்ளத் தயாரான இருதயங்கள் கொண்ட மக்களுக்கு சத்தியத்தைப் போதிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு ஒப்பீட்டை உள்ளடக்கும் ஒரு கதையாக¹⁴ உள்ளது

என்று நாம் முடிவுசெய்யலாம்.

உவமை என்றால் எது அல்ல. கிறிஸ்தவத்தின் தொடக்க காலத்தில் இருந்தே, இயேசுவின் உவமைகளை மக்களில் சிலர் ஒப்புவமைகளாக நடத்தி இருந்தாலும், உவமை என்பது ஒரு ஒப்புவமையாக (ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அர்த்தம் கொண்டுள்ள ஒரு கதை¹⁵) இருப்பதில்லை. ஒப்புவமையில் விளக்கம் அளித்தலுக்கு ஒரு விவரிப்பு என்ற வகையில், ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர், (லூக்கா 10:30-37ல்) நல்ல சமாரியன் உவமைக்கு அகஸ்டின் அவர்களின் விளக்கத்தைக் கொடுத்தனர்.

ஒரு மனுஷன் எருசலேமிலிருந்து எரிகோவுக்குப் போகையில் = ஆதாம்
எருசலேம் = பரலோகத்தின் சமாதானத்தின் நரகம், இதில் இருந்தே ஆதாம்
விழ்ந்து போனார்
எரிகோ = சந்திரன், மற்றும் அதன் மூலம் ஆதாமின் அழியக்கூடிய தன்மை
யைக் குறிப்பிடுகிறது.
கள்ளர் = பிசாசும் அவனது தூதர்களும்
அவன் வஸ்திரங்களை உரிந்துகொண்டு = அவனது அழியாததன்மையை
எடுத்துப்போட்டு
அவனைக்காயப்படுத்தி = அவனைப் பாவம் செய்யும்படி தூண்டி
குற்றயிராக விட்டுப் போனார்கள் = ஒரு மனிதன் வாழுகிறான், ஆனாலும்
அவன் ஆவிக்குரிய வகையில் மரித்திருக்கிறான்; ஆகையால் அவன்
குற்றயிராகவே இருக்கிறான்
ஆசாரியனும் லேவியனும் = பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசாரியத்துவமும்
ஊழியமும்
சமாரியன் = இது காப்பாளரை அர்த்தப்படுத்துவதாகக் கூறப்படுகிறது;
ஆகவே இங்கு கிறிஸ்து தாமே அர்த்தப்படுத்தப்படுகிறார்.
காயங்களைக் கட்டி = பாவத்தின் கட்டுகளைக் கட்டுதல்
எண்ணெயும் = நல்ல நம்பிக்கையின் ஆறுதல்
திராட்சரசமும் = ஊக்கமான ஆவியுடன் ஊழியம் செய்யப் படுத்திமதி
சயவாகனத்தின்மேல் = கிறிஸ்து அவதாரமான மாம்சம்
சத்திரத்துக்கு = சபை
மறுநாளிலே = உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பு
இரண்டுபணத்தை = இந்த ஜீவன் மற்றும் இனிவரும் ஜீவன் ஆகியவற்றின்
வாக்குத்தத்தம்
சத்திரத்தான் = பவுல்¹⁶

உவமை என்பது ஒப்புவமையாக இருப்பதில்லை என்பதால், உவமையில் உள்ள ஒவ்வொரு விபரமும் தனிக்குறிப்புடையதாகவோ அல்லது விசேஷித்த அர்த்தம் கொண்டதாகவோ இருப்பதாக நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.¹⁷

உவமைகளுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

உவமைகள், தற்காலத்தின் நிபந்தனைகளில் அல்ல, ஆனால் இயேசுவின் நாட்களில் இருந்த பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மதிப்பீடுகள் ஆகியவற்றின் நிபந்தனைகளில் விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும். நவீன இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் விவசாயிகள் கடினமான நடைபாதைகளில் தானியங்களை

விதைப்பதில்லை (மத்தேயு 13:4), மற்றும் இன்றைய நாட்களின் விரோதிகள் ஒரு விவசாயியின் நிலத்தில் நல்ல விதைகளுக்கு மத்தியில் களைகளை விதைப்பதில்லை (மத்தேயு 13:24, 25). இயேசுவின் நாட்களில் இருந்த யூதர்களின் உணர்வுகள் மற்றும் மதிப்பீடுகளை நாம் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றால் - எடுத்துக்காட்டாக, யூதர்கள் “வரி வசூலிப்பவர்களை” வெறுத்தனர் (லூக்கா 15:1, 2; “ஆயக்காரர்கள்”) மற்றும் சமாரியர்களைப் புறக்கணித்தனர் (லூக்கா 10:33) என்பதை நாம் அறியாதிருந்தால் - உவமைகள் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாது.

முதல் நூற்றாண்டு பலஸ்தீன் நாட்டின் சந்தர்ப்பப்பொருளில் உவமைகளை நாம் புரிந்துகொள்ள நாடுகையில், அவற்றில் உயர்வுநவீனசியின் கூறுகள் அடங்கியிருக்கலாம் என்பதை நாம் உணர்ந்தறிதல் அவசியமாகிறது. மத்தேயு 18:23-35ல் இயேசு, ஒரு அரசருக்கு பத்தாயிரம் தாலந்துகள் - இது எவரொருவரும் கடன்படுவதற்கு மிகவும் அதிகமான தொகையாக உள்ளது - கடன் பட்டிருந்த ஒரு மனிதனைப் பற்றிய உவமை ஒன்றைக் கூறினார். விதைப்பவன் உவமையில் அவர், சில நிலங்கள் “நூறு மடங்கு” பலன் தந்ததாகக் கூறினார் (மத்தேயு 13:8), இது இயேசுவின் உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் கேள்விப்படாத விஷயமாக இருந்திருக்கும். இந்த விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், மிகைக்கூற்று இயேசுவின் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது: (1) நாம் ஒருக்காலும் தேவனுக்குத் திருப்பிச் செலுத்த இயலாத அளவிற்கு, ஆனால் அவரது இரக்கத்தை நாம் வேண்டிக் கேட்கும் அளவுக்கு, நமது பாவம் நம்மை மிகவும் கடனில் வைக்கிறது. (2) நல்ல இருதயங்களைக் கொண்டுள்ள மக்கள் வசனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அவர்கள் எவரொருவரின் கற்பனைக்கும் அப்பால் கனிகொடுக்கலாம்.

உவமை என்பது வழக்கமாக ஒரே ஒரு கருத்தையே போதிக்கிறது என்பது நினைவில் வைக்க வேண்டிய முதன்மை விதியாக உள்ளது. ஆகவே விளக்கம் அளிப்பவர், அந்த ஒரு அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள நாடவேண்டும். இதற்கு விதிவிலக்குகள் உள்ளன என்பது உண்மையே. விதைப்பவன் உவமை (மத்தேயு 13:3-9, 18-23; இதற்கு இணைவசனப் பகுதிகளையும் காணவும்), வசனத்தை விதைப்பதன் (சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதன்) விளைவு, கேள்விப்படுபவர்களின் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையைச் சார்ந்துள்ளது என்று போதிக்கிறது; இருப்பினும் இது, ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையில் குறைவு உண்டு என்பது தெளிவாக இருந்தாலும், நாம் விதைப்பதைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கிறது. ஊதாரி மகன் பற்றிய உவமை (லூக்கா 15:11-32) “மூத்த மகன் பற்றிய உவமை” என்றும் அழைக்கப்படலாம்: மூத்த மகன் மற்றும் விமர்சனம் செய்யும் பரிசேயர்கள் ஆகியோருக்கு நேர் எதிராக, தேவன் பாவிசனை நேசிக்கிறார் மற்றும் நாமும்கூட இவ்வாறே செய்ய வேண்டும் என்று இது முதன்மையாகப் போதிக்கிறது. அத்துடன் கூடுதலாக இது, பாவிசனருக்கு ஆறுதல் மற்றும் நம்பிக்கை உண்டு என்ற செய்தியைக் கொண்டு வருகிறது. வாழ்வில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுள்ளவர்கள் நித்தியத்தில் சபிக்கப்படக் கூடும் மற்றும் எதிரிடையாக அதாவது வாழ்வில் சபிக்கப் பட்டுள்ளவர்கள் நித்தியத்தில் ஆசீர்வதிக்கப் படக் கூடும் என்பதால், நாம் நமது மதிப்பீடுகள் பற்றி மறுபடியும் சிந்திப்பது அவசியம் என்று, லாசரு மற்றும் ஐசுவரியவான் உவமை (லூக்கா 16:19-31) சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. நியாயப்பிரமாணமும்

திர்க்கதரிசனங்களும் இயேசுவுக்கு சாட்சி கொடுக்கின்றன, அவற்றைப் புறக்கணிப்பவர்கள் எவ்விதசாக்குப்போக்குமின்றி அவரை மறுதலிக்கின்றனர் என்று இந்த உவமையின் இரண்டாம் பாகம் (லூக்கா 16:27-31) போதிக்கிறது (அல்லது மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது).

விதியை நடைமுறைப்படுத்துதல். ஒரு உவமையில் போதிக்கப்பட்டுள்ள முதன்மைப் பாடத்தை, விளக்கவுரையாளர்கள் என்ற வகையில் நாம் எவ்வாறு கண்டுபிடிக்க முடியும்? வசனப்பகுதியே நமக்கு இதில் உதவக்கூடும்.

1. **சந்தர்ப்பப்பொருள்.** உவமையை முன் அழைத்தது எது? லூக்கா 10:25-29ன்படி, “எனக்குப் பிறன் யார்?” என்ற கேள்வியினால்தான் நல்லசமாரியன் உவமை தூண்டப்பட்டது. இயேசு பாவிகளுடன் உணவு உண்டதைப் பற்றிய, பரிசேயர்களின் விமர்சனத்திற்கு (லூக்கா 15:2) பதிலாகவே லூக்கா 15ல் உள்ள உவமைகள் வந்தன.

2. **உவமைக்கு முந்திய வார்த்தைகள்.** உவமைக்குச் முந்தி வந்த வார்த்தைகள், அந்த உவமையின் அர்த்தத்திற்குக் குறிப்புகளை அளிக்கலாம். செல்வந்தரான ஒரு மதியீனர் பற்றிய உவமைக்கு முன்பு “பொருளாசையைக் குறித்து எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; ஏனெனில் ஒருவனுக்கு எவ்வளவு திரளான ஆஸ்தி இருந்தாலும் அது அவனுக்கு ஜீவன் அல்ல” என்று இயேசுவின் வார்த்தைகள் கூறப்பட்டன (லூக்கா 12:15). நியவரும் வார்த்தைகளை முன்னுரையாக வைத்ததன் மூலம், அநீதியுள்ள நியாயாதிபதியைப் பற்றிய உவமையின் கருத்தை லூக்கா வெளிப்படுத்தினார்: “சோர்ந்துபோகாமல் எப்பொழுதும் ஜெபம்பண்ணவேண்டும் என்பதைக் குறித்து அவர்களுக்கு அவர் ஒரு உவமையைச் சொன்னார்” (லூக்கா 18:1). அவர் [லூக்கா] ஆயக்காரன் மற்றும் பரிசேயன் ஆகியோரைப் பற்றிய உவமைக்கும் இதே போன்று செய்தார்: “அன்றியும், தங்களை நீதிமாண்களென்று நம்பி, மற்றவர்களை அற்பமாயெண்ணின சிலரைக்குறித்து, அவர் ஒரு உவமையைச் சொன்னார்” (லூக்கா 18:9).

3. **உவமையைப் பின்தொடர்ந்து வந்த வார்த்தைகள்.** இயேசு ஒரு உவமையை, “இந்தக் கதையின் ஒழுக்கநீதி என்னவென்றால் ...” என்பது போன்ற வார்த்தைகளைக் கொண்டு முடிக்கும்போது, அந்த உவமையில் அவரது முதன்மையான போதனை என்ன என்பது பற்றி நாம் நிச்சயமாயிருக்க முடியும். அநீதியான உக்கிராணக்காரன் பற்றிய உவமையைக் கொடுத்தபின்பு, அதில் இருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது என்ன என்பதை இயேசுதான் குறிப்பிட்டார். அவர், “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் மாறும்போது உங்களை நித்தியமான வீடுகளிலே ஏற்றுக்கொள்வாருண்டாகும்படி, அநீதியான உலகப்பொருளால் உங்களுக்குச் சிநேகிதரைச் சம்பாதிப்பீங்கள்” என்று கூறினார் (லூக்கா 16:9).

முடிவுரை

உவமைகள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்? முதலாவது, அவைகள் சபையினால் பயன்படுத்தப்படுவதற்காக எழுதப்பட்டன. சிலவேளைகளில் ஒரு உவமையானது, இராஜ்யத்திற்குப் புறம்பே இருப்பவர்களுக்கு நடைமுறைப்படக்கூடும், ஆனால் சட்டப்படி, அவைகள் விசுவாசித்து செயல்படுவது எவ்வாறு என்பதைக் கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுக்குப்

போதிப்பவையாக இருந்தன. இரண்டாவது இயேசு ஒரு பதிலுரையை உண்டாக்குவதற்காக, ஒரு செயலைப் பெறுவதற்காக உவமைகளைக் கூறினார்.¹⁸ நாம் அவற்றை வாசித்து அல்லது போதித்து, ஆனால் நாமும் நமது உரையைக் கேட்பவர்களும் அவற்றின்படி செயல்பட இயங்காது இருந்தோம் என்றால், அவற்றின் நோக்கங்கள் நம்மில் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்றாகும்.

குறிப்புகள்

¹இயேசுவின் வாழ்வின் கடைசி மற்றும் அவர் உயிர்த்தெழுந்தபின் அருளிய தரிசனங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பின்வரும் அதிகாரங்கள் உரைக்கின்றன: மத்தேயு 21-28 (8 அதிகாரங்கள்), மாற்கு 11-16 (6 அதிகாரங்கள்), லூக்கா 19:28-24 (5½ அதிகாரங்கள்), யோவான் 12-22 (11 அதிகாரங்கள்). 90 அதிகாரங்களில், 30½ அதிகாரங்கள் (34 சதவிகிதம்) இயேசுவின் வாழ்வின் கடைசி வாரத்திற்கு (மற்றும் அதைத் தொடர்ந்த நிகழ்வுகளுக்கு) ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ²எடுத்துக்காட்டாக, மத்தேயு 8:28-34ன் படி இயேசு, கதரேனார் நாட்டில் அசுத்த ஆவி பிடித்திருந்த இருவரிடத்தில் இருந்து அசுத்த ஆவிகளைத் துரத்தினார்; ஆனால் இதே நிகழ்வைப் பற்றி அறிக்கை தருவதாகத் தெளிவாகத் தோன்றும், மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகியோரின் சுவிசேஷங்களின்படி, கொர்கசேனாரின் நாட்டில் இயேசு, அசுத்த ஆவி பிடித்திருந்த ஒரே ஒரு மனிதரிடத்தில் இருந்து மாத்திரம் அசுத்த ஆவியைத் துரத்தியிருந்தார். ³George W. DeHoff, *Alleged Bible Contradictions Explained* (Murfreesboro, Tenn.: DeHoff Publications, 1950); J. W. McGarvey, *Evidences of Christianity*, Part III (Lexington, Ky.: N.p.; reprint, Nashville: Gospel Advocate Co., 1974), 30-65; Norman L. Geisler and Ronald M. Brooks, *When Skeptics Ask* (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1990), 173-75; Gleason L. Archer, *Encyclopedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1982). என்ற புத்தகங்கள், வேதாகமத்தில் உள்ளதென்று மெய்ப்பிக்கப்படாத நேரெதிர்க் கருத்துக்களைக் கையாளுகின்றன. அசுத்த ஆவி பிடித்த மனிதன் (அல்லது மனிதர்கள்) பற்றித் தெளிவாகத் தெரியும் நேரெதிர்க்கருத்து பின்வரும் புத்தகத்தில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது: Archer, 324-25. ⁴ஒரு விசாரணையில் மூன்று சாட்சிகள் ஒரே விதமான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி ஒரே வரலாற்றை கூறுவார்கள் என்றால், அவர்கள் பயிற்றுவிக்கப் பட்டிருந்தனரோ மற்றும்/அல்லது தாங்கள் கூறப் போவது குறித்து ஏற்கனவே ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டனரோ என்று சந்தேகம் எழுகிறது. குறைந்த பட்சமாகக் கூறுவதென்றால், ஒரே விதமான வார்த்தைகளை அவர்கள் பயன்படுத்தியதால், தனிப்பட்ட சாட்சி என்ற வகையில் அவர்களின் மதிப்பு விட்டுக்கொடுக்கப்படுகிறது. அதுபோன்றே, ஒரே வரலாறுகளைக் கூறுவதற்கு ஒரேவிதமான வார்த்தைகளை பொருட்சுருக்கச் சுவிசேஷங்கள் பயன்படுத்துகின்றன என்ற உண்மையானது, எழுத்தாளர்கள் ஒரே ஆதாரமூலங்களைப் பயன்படுத்தினர் அல்லது ஒருவர் மற்றவருடையதை ஆதாரமூலங்களாகப் பயன்படுத்தினார் என்று கல் வியாளர்கள் நினைக்கக் காரணமாகிறது. ⁵இந்த அட்டவணையில், “தனித்தன்மைகள்” என்பது சுவிசேஷப் புத்தகம் ஒன்று தன்னில் தனித்துவமாக உரைக்கும் விஷயங்களின் சதவிகிதத்தைக் குறிக்கிறது; “சுருத்துப் பொருத்தங்கள்” என்பது ஒரு சுவிசேஷப் புத்தகம் மற்ற சுவிசேஷப் புத்தகங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் விஷயங்களின் சதவிகிதத்தைக் குறிக்கிறது. ⁶Everett F. Harrison, *Introduction to the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971), 143; Brooke Foss Westcott, *An Introduction to the Study of the Gospels*, 6th ed. (Cambridge: Macmillan and Co., 1881), 195. ⁷இந்தச்

சாத்தியக்கூறுகளில் சிலவற்றைப் பற்றிய ஒரு கவந்துரையாடல் Everett F. Harrison, *Introduction to the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971), 142-54 என்ற புத்தகத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. ⁸பழைய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் ஆதாரமூலங்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பது தெளிவு, மற்றும் லூக்கா, தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவம் பற்றிய தமது வரலாற்றை எழுதுவதில் மற்ற ஆதாரமூலங்களைப் பயன்படுத்தினார் அல்லது அவற்றை ஆராய்ச்சி செய்தார் என்பது தெளிவு (லூக்கா 1:1-4). மேலும் தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்களின் கூற்றுப்படி, பேதுரு, மாற்கு சவிசேஷத்தின் ஆதார மூலமாக இருந்தார். தாங்கள் எழுதப்போவது என்ன என்பதைப் பற்றி ஏற்கனவே சிலவற்றை அறிந்திருந்த மக்களை (கண்ணாரக் கண்ட சாட்சியங்களாக இருந்த மக்கள் போன்றவர்களை) தேவன் ஏவினார் மற்றும் அதன்பின்பு, தேவன் மிகச்சரியாக விரும்பிய விளைவுகளைக் கொண்டு வரும்படி எழுதுவதற்குத் தேவன் அவர்களை ஏவினார் என்பது ஏவுதலின் பொதுவான விதியாக உள்ளது. எழுத்தாளர் ஏற்கனவே கொண்டுள்ள தகவல்களைப் பயன்படுத்துவதில் ஒரு எழுத்தாளரை அவர் ஏவ முடிந்தது என்றால், ஆதாரமூலங்களைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் ஆராய்ச்சி செய்தல் மூலமாக தகவல்களைச் சேகரிப்பதிலும், ஒரு எழுத்தாளரை அவர் வழிநடத்தி இருக்க முடியும். ⁹ஓவ்வொரு புத்தகத்தின் விஷயத்திலும், அந்த சவிசேஷம் யார்பெயரைக் கொண்டுள்ளதோ, அவரால் அது எழுதப்பட்டது என்று யூகிக்கப்பட்டுள்ளது. சவிசேஷங்கள் யாவும் பெயரற்றதாக இருக்கையில், மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா மற்றும் யோவான் ஆகியோர் இதை எழுதினார் என்று கூறும் பழங்காலப் பாரம்பரியத்தை நம்புதல் சரியானதாக உள்ளது. சவிசேஷங்களின் பாத்திரங்களாக இங்கு தரப்பட்டுள்ள எவரொருவருடைய பெயரும் வழக்கிற்கு அப்பாற்பட்டதாக உள்ளது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும்; சவிசேஷங்களின் எழுத்தாளர், தோன்றிய இடம், தேதி அல்லது நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய சில உண்மைகள் எல்லாக் கல்வியாளர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ¹⁰“Pericope” என்பது ஒரு தனிப்பட்ட வரலாறாக அல்லது கூற்றாக உள்ளது. (Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* [Grand Rapids, Mich.: Zondervan 2003], 132.)

¹¹ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவார்ட் ஆகியோர், சவிசேஷங்களைக் கையாள்வதில் ஒருவர் “கிடை மட்டமாக நினைக்கவும்” மற்றும் “நேர்க்குத்தாக நினைக்கவும்” வேண்டும் என்று கூறினர். “கிடைமட்டமாக நினைத்தல்” என்பது, “மற்ற சவிசேஷங்களில் உள்ள இணைகள் பற்றி அறிந்திருத்தல்” என்பதாக உள்ளது; “நேர்க்குத்தாக நினைத்தல்” என்பது “இயேசு மற்றும் சவிசேஷ ஊழியர் ஆகிய இருவரின் வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பப் பொருள்களையும் பற்றி அறிந்திருத்தல்” என்பதாக உள்ளது (Fee and Stuart, 135-39). ¹²உண்மையில் சமீபத்திய ஆண்டுகளில் சுற்றுக்கு விடப்பட்ட, மார்க்கத்திற்கு எதிரான ஒரு உபதேசமானது, சவிசேஷப் புத்தகங்கள் உண்மையில் பழைய ஏற்பாட்டின் ஒரு பாகமாக உள்ளன என்றும் இயேசுவின் போதனைகள் இன்றைக்கு நமக்கு மோசேயின் போதனைகள் போன்றே நடைமுறைப்படுத்துப்படுவதில்லை என்றும் போதிக்கிறது. ¹³இளம் செல்வரான அதிகாரிக்கு, “[பழைய ஏற்பாட்டின்] கற்பனைகளைக் கைக்கொள்” என்பவையே இயேசுவின் தொடக்க வார்த்தைகளாக இருந்தன (மத்தேயு 19:17, 18), இது இன்றைய நாட்களின் மக்களுக்கு நடைமுறைப்படுவதில்லை. ¹⁴சிலவேளைகளில் புதிய ஏற்பாடு, “உவமை” என்ற வார்த்தையை கதைகளைப் பற்றியதல்லாத கூற்றுகளுக்கும் பயன்படுத்துகிறது. இருப்பினும், இந்தப் பாடத்தில் நாம் கதை உவமைகளைப் பற்றியே கவனமாக இருக்கிறோம். ¹⁵கதை உவமைகளில் சிலவற்றிற்கு இயேசுவின் சொந்த விளக்கங்கள், அந்தக் கதையில் உள்ள பல விபரங்கள் ஆவிக்குரிய உண்மை நிலைகளாக

இருப்பதால், அவைகள் ஒப்புவமைகள் போன்று இருப்பதாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றன. விதைப்பவன் உவமை (மத்தேயு 13 மற்றும் இதன் இணைவசனங்கள்) மற்றும் களைகள் பற்றிய உவமை (மத்தேயு 13) ஆகியவற்றைக் கண்ணோக்குங்கள். இயேசுதாமே ஒப்பீடுகளை ஏற்படுத்தாத வரையில் நாம் அவ்வாறு செய்வதில் நியாயமானவர்களாக இருப்பதில்லை. ¹⁶Fee and Stuart, 150. ¹⁷இன்றைய நாட்களில் பல விளக்கவுரையாளர்கள், உவமைகளை ஒப்புவமைகளாக நடத்தி, அந்தக் கதைக்கும் அது இன்றைய நாட்களில் குறிப்பிடும் ஆவிக்குரிய உண்மை நிலைக்கும் இடையில் இணைவுகளைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கும் ஒப்பீடுகளைப் பட்டியல் இடுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட ஒரு நடைமுறை கேள்விகேட்கப்படக் கூடியதாக உள்ளது. இயேசுவினால் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட விபரங்கள் மற்றும்/அல்லது கதையின் முக்கிய கருத்து ஆகியவை மாத்திரமே ஏதாவது உறுதிப்பாட்டுடன் ஒப்பிடப்பட முடியும். ¹⁸ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவார்ட் ஆகியோர், “... கதை உவமைகள் அவற்றைக் கேட்பவர்களின் பகுதியில் ஒரு பதில் செய்யப்படுவதற்கு ஒரு வழிமுறையாகப் பணிசெய்கின்றன அல்லது அவ்வாறு செய்யும்படி அவர்களை அழைக்கின்றன” என்று கூறினர் (Fee and Stuart, 152).

வரலாற்றுப் புத்தகம்

தொடங்குவதற்கு: வரலாற்றுப் புத்தகம் என்ற வகையில், நடபடிகளின் புத்தகம், பழைய ஏற்பாட்டின் வரலாற்றுப் புத்தகங்களைப் போன்றதாகவே உள்ளது; இதில் பெருமளவு எடுத்துரைப்புகள் அடங்கியுள்ளன. நடபடிகளின் புத்தகத்தில் உள்ள ஒரு வசனப்பகுதிக்கு நாம் விளக்கம் அளிக்கையில், “இவ்விடத்தில் தேவன், எஞ்சியுள்ள காலத்திற்கு சபையின் மீது கட்டுவிக்கப் பட்டிருக்கும்படி அவர் நோக்கங்கொண்டுள்ள சிலவற்றை வெளிப்படுத்துகிறாரா?” என்று நாம் கேட்போம்.

ஒரு அறிமுகம்

நடபடிகள் புத்தகத்தில் நாம், சபை தொடங்கி வளர்ந்தது எவ்வாறு என்பதைப் பற்றியும், அது எவ்வாறு ஒருங்கமைக்கப் பட்டிருந்தது மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் எவ்வாறு ஆராதித்தனர் என்பது பற்றியும் கற்றுக்கொள்கிறோம். நடபடிகள் புத்தகத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் பற்றிய முக்கியமான போதனைகளும் அடங்கியுள்ளன. சிலர் இந்தப் புத்தகம், “அப்போஸ்தலர் நடபடிகள்” என்று அழைக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, “பரிசுத்த ஆவியானவரின் நடபடிகள்” என்று அழைக்கப்பட வேண்டும் என்று கருத்துக் தெரிவிக்கும் அளவிற்கு, இந்தப் புத்தகத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் முதன்மையான பணிப்பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளார். நடபடிகள் புத்தகம் நமக்கு இரட்சிப்பின் வழி பற்றிய போதனைகளை அளிக்கிறது. மனந்திரும்புதலுக்கு இது பல உதாரணங்களைக் கொடுக்கையில், சபையானது எவ்வாறு கர்த்தருடைய பிரதான கட்டளையைச் செயல்படுத்த தொடங்கிற்று என்பதைப் பற்றிய வரலாற்றையும் அளிக்கிறது.

எழுத்தாளர், தேதி, பெற்றுக்கொண்டவர்

நடபடிகள் புத்தகம், கிறிஸ்தவத்தின் தொடக்கம் பற்றிய இரு - தொகுதி எழுத்துப் பணிகளில் இரண்டாவது புத்தகமாக உள்ளது. (லூக்கா சவிசேஷம் முதல் தொகுதியாகும்.) இது, அனேகமாக ஒரு அரசு அலுவலராக இருந்த தெயோப்பிலு என்பவருக்கு எழுதப்பட்டது (நடபடிகள் 1:1). லூக்கா மற்றும் நடபடிகள் என்ற புத்தகங்கள், இவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு மனிதரால் மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் மிகப்பரவலான மக்களால் வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கங்கொண்டிருந்தன என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இது அனேகமாக, ரோமாபுரியில் பவுல், வீட்டுக்காவலில் இரு ஆண்டுகளைச் செலவிட்டபின் (நடபடிகள் 28:30, 31), ஆனால் ரோமாபுரியில் அவர் விசாரிக்கப்பட்டதன் விளைவுகள் அறியப்படுவதற்கு முன்னர், கி.பி. 62ல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம்.

லூக்கா சவிசேஷம் மற்றும் நடபடிகள் ஆகிய புத்தகங்களின் எழுத்தாளர், ஒரு புறஜாதியாரும் வைத்தியருமான லூக்கா ஆவார். நடபடிகள் புத்தகத்தின்

பிற்பகுதியில் அவர் “நாங்கள்” என்ற சொந்த பதில் பெயர்ச்சொல்லை அடிக்கடி பயன்படுத்தினார் என்ற உண்மையில் இருந்து, இவர் பவுலின் பயணத் துணைவராக இருந்து அவருடன் பயணம் செய்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

நோக்கம்

லூக்காவின் கூற்றுப்படி, கிறிஸ்தவம் எவ்வாறு தொடங்கிற்று என்பது பற்றிய சத்தியத்தை, அவரது வாசகர்கள் அறியவேண்டும் என்பதே, இருதொகுதிகளிலான மிகச்சரியான விபரத்தை எழுதுவதற்கான அவரது நோக்கமாக இருந்தது. லூக்கா மற்றும் நடபடிகள் புத்தகங்களின் மற்ற நோக்கம் பற்றிய சாத்தியக்கூறுகள் நிலவுகின்றன. (1) சிலர், பவுல் ரோமாபுரியில் தம்மை விசாரிக்கும் போது, தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தும்படிக்கு, ஒரு சுருக்கமான, சட்டப்பூர்வமான அறிக்கையை அளிப்பதற்காக இவற்றை எழுதினார் என்று நம்புகின்றனர். (2) சபையின் ஊழியப்பணியை வலியுறுத்துதல், உலகம் முழுவதிலும் சவிசேஷம் பரவியதன் மூலமாக, இழந்து போன ஆத்துமாக்களை இரட்சித்தல் என்ற இயேசுவின் ஊழியம் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்துதல் ஆகியவை அவரது நோக்கங்களாக இருந்திருக்கலாம். நடபடிகள் புத்தகம், பேரரசின் மையமான ரோமாபுரியில் பவுல் இருந்தார் என்பதோடு முடிவடைகிறது. இந்தப் புத்தகம் “எருசலேமில் இருந்து ரோமாபுரிக்கு சவிசேஷம் பரவியது எவ்வாறு” என்பதைப் பற்றிய வரலாறு என்று நினைக்கப்பட்டனர் என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்துதல் சபையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர் என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்துதல் என்பது, நடபடிகள் புத்தகத்தின் ஒரு நோக்கமாக இருக்கலாம். (4) தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் பங்குவகிக்கும் வாய்ப்பை எல்லா மக்களும் பெற்றுக்கொள்ளும் வரையிலும், சவிசேஷமானது தடைகள் யாவற்றையும் எவ்வாறு மேற்கொண்டது என்பதை வலியுறுத்துதல் நடபடிகளின் இன்னொரு நோக்கமாக இருக்கலாம். (5) ஒருவேளை நடபடிகள் புத்தகம் பல நோக்கங்களைக் கொண்டிருக்கலாம், அவை யாவும் “கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல் என்ற - பெரிதான, பொதுவான நோக்கத்தின் பகுதிகளாக உள்ளன.”¹

பு.ஏ. வரலாற்றுப் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளித்தல்: நடபடிகள்

1. விளக்கவுரை (ஒரு வசனப்பகுதி அதனை முதலாக வாசித்தவர்களுக்கு அர்த்தப்பட்டது என்ன) மற்றும் பிரசங்கவுரை (அது இன்றைய நாட்களின் வாசகர்களுக்கு அர்த்தப்படுவது என்ன) ஆகியவற்றிற்கு இடையில் ஒரு தெளிவான வித்தியாசத்தை நாம் ஏற்படுத்துவது அவசியமாக உள்ளது. இவற்றில் இரண்டாவதைச் செய்வதற்காக நாம் முதலாவதைப் புறக்கணித்துவிடக் கூடாது: விளக்கவுரையாளர்கள் என்ற வகையில் ஒரு வசனப்பகுதிக்கு விளக்கவுரை அளிப்பது, அதாவது அவ்வசனப் பகுதி முதலாவதாக அதை வாசித்தவர்களுக்கு எதை அர்த்தப்படுத்தியது என்று கேட்பதே, நமது முதலாவது பணியாக உள்ளது. அதன் பின்புதான் நாம், அது இன்றைய நாட்களில் நமக்கு எவ்வாறு நடைமுறைப்படுகிறது என்று கேட்க முடியும்.

2. நடபடிகள் புத்தகத்தைப்பற்றி அறிதல், அதாவது இப்புத்தகம் ஒரு

எடுத்துரைப்பாக உள்ளது என்பதை அறிதல் என்பது, விளக்கவுரை அளித்தலின் நோக்கத்திற்கு மிக முக்கியமான அம்சமாக உள்ளது. வரலாற்றுப் பூர்வமான எடுத்துரைப்பு என்ற வகையில் இது, பாடல்களை, விசேஷமாக சங்கீதங்களில் இருந்து மேற்கோள்களைக் கொண்டுள்ள ஒரு வரலாறாக உள்ளது. மேலும் இது, அப்போஸ்தலர்கள், சவிசேஷ ஊழியர்கள் மற்றும் பிறரால் பேசப்பட்ட பேச்சுக்கள் பலவற்றைத் திரும்பக்கூறும் உரைநடையையும் உள்ளடக்கி இருக்கிறது. இத்துடன் கூடுதலாக, இது இரட்சிக்கப்பட செய்யவேண்டியது என்ன என்பது உள்ளடங்க, “பிரமாணத்தை” - அல்லது குறைந்தபட்சம் அதன் நிபந்தனைகளை - பிரதிபலிக்கிறது; ஆனால் இது இன்னமும் ஒரு எடுத்துரைப்பாகவே உள்ளது. இந்தப் புத்தகத்தில் இருந்து எந்த ஒரு வசனப்பகுதியையும் வரலாற்றை, புத்தகம் முழுவதற்கும் மற்றும் ஆர்வத்திற்குரிய வசனப்பகுதி ஆகிய இரண்டின் அடிப்படையிலும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நட்படிகள் புத்தகம் ஒரு எடுத்துரைப்பாக இருப்பதால், நாம் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யும் வசனப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ள வரலாற்றை நாம் பகுத்து ஆராய வேண்டும். அதன் திட்டம் என்னவாக உள்ளது? பிரதான பாத்திரங்கள் யார்? வேதாகம எடுத்துரைப்புகள் யாவற்றிலும் தேவனே பிரதான பாத்திரமாக இருக்கிறார் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது உண்மையே. பிதாவாகிய தேவனும், இயேசு கிறிஸ்துவும் பரிசுத்த ஆவியானவரும் ஆகிய யாவரும், நட்படிகளின் எடுத்துரைப்பை ஏற்படுத்தும் வரலாறுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அந்த வரலாற்றில் என்ன நடக்கிறது? யார் எதை யாருக்கு எப்போது மற்றும் எங்கு மற்றும் ஏன் செய்தனர்? படிக்கப்படும் நிகழ்வின் காரணங்களும் விளைவுகளும் என்ன? இந்தக் குறிப்பிட்ட நிகழ்வு புத்தகம் முழுவதற்குமான திட்டத்துடன் - இதன் ஆய்வுக்கருத்து மற்றும் இதன் முழுமையான நோக்கம் ஆகியவற்றுடன் - எவ்வாறு தொடர்புபடுகிறது என்றும் நாம் கேட்க வேண்டும்.

3. விளக்கம் தரப்படும் வசனப் பகுதியின் குறிப்பிட்ட காட்சி அமைவைப் புரிந்துகொள்ள நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும். நட்படிகள் 13ல் அவிசவாசிகளுக்குப் பவுல் ஒரு பிரசங்கத்தைப் பிரசங்கித்தபோது, அவர் பழைய ஏற்பாட்டின் வரலாற்றை வலியுறுத்தினார், ஆனால் நட்படிகள் 17ல் அவர் பழைய ஏற்பாட்டை மேற்கோள் காண்பிக்காமலேயே அவிசவாசிகளுக்குப் பிரசங்கித்தார். அங்கு இந்த வேறுபாடு இருந்தது ஏன்? நட்படிகள் 13ல் அவர் பிசீதியாவின் அந்நியோகியாவில் ஜெப ஆலயத்தில் வேதவாக்கியங்களை விசவாசித்த யூதர்களிடம் பேசினார். நட்படிகள் 17ல் அவர், யூதத்துவ வேதவாக்கியங்களை அறிந்திராத அல்லது விசவாசியாத அத்தேனே பட்டணத்தில் இருந்த கிரேக்கர்களுக்குப் பிரசங்கித்தார். காட்சி அமைவை அறிதல், இந்த இரு பிரசங்கங்களுக்கும் இடையிலிருந்த வேறுபாட்டை நாம் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது; பவுல் தமது செய்தியைக் கேட்பவர்களுக்கு ஏற்ப அதைத் தழுவினமைத்தார், அவ்வளவே.

4. முதல் நூற்றாண்டின் காட்சி அமைவின் நிபந்தனைகளில் வரலாற்றை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக நாம், முதல் நூற்றாண்டில் யூதர்களைப் புறஜாதியாரிடம் இருந்து பிரித்த மாபெரும் பிரிவினையைப் புரிந்துகொள்ளாத வரையில், இந்தப் புத்தகத்தின் பெரும்பகுதியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ரோமப்பேரரசு அந்தக் காலத்தின் உலகத்தை ஆண்டது

பற்றிய அறிவு இல்லாத நிலையில், நடபடிகள் புத்தகத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள, பவுல் இராயனுக்கு அபயமிட்டது மற்றும் அவர் ரோமாபுரிக்குப் பயணப்பட்டது ஆகியவை புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாது.

5. நடபடிகள் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளித்தலுக்கு, எடுத்துரைப்பில் அடங்கிய மக்கள் மற்றும் அந்த எடுத்துரைப்பை முதலாவது வாசித்தவர்கள் ஆகியோருக்கு இடையில் ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துதல் நமக்குத் தேவைப்படுகிறது. நடபடிகள் புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் இரு குழுக்கள் உள்ளடங்கின: (1) அந்த வரலாற்றில் இருந்த மக்கள், அந்த நிகழ்வு நடந்தபோது அங்கிருந்த மக்கள், மற்றும் (2) இதை லூக்கா யாருக்கு எழுதினாரோ அவர்கள், அதாவது அவரது எழுத்தை முதலாவதாக வாசித்தவர்கள். நடபடிகள் 2ல் பதிவு செய்யப்பட்டபடி, பெந்தெகொஸ்தே நாளைப் பொறுத்தமட்டில், நிகழ்வுகள் மிகச்சரியாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்போஸ்தலர்கள் அங்கிருந்தனர்; அவர்கள் மீது பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்து இறங்கினார்; ஒரு மக்கள் கூட்டம் கூடிற்று; பேதுரு பிரசங்கித்தார்; இரட்சிக்கப்படுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்டபோது, அவர்கள் மனந்திரும்பி ஞானஸ்நானம் பெறவேண்டும் என்று பேதுரு பதில் அளித்தார் (நடபடிகள் 2:38). இந்த விஷயங்கள், லூக்கா தெரிவித்தபடியே நடைபெற்றன. இருப்பினும் நடபடிகள் 2க்கு நாம் விளக்கம் அளிக்கும்போது, “இந்த விபரத்தில் இருந்து, விசேஷமாக இந்த நிகழ்வு இப்புத்தகத்தின் எஞ்சிய பகுதியில் கூறப்பட்ட வரலாற்றுடன் தொடர்புபடும் வகையில், இதில் இருந்து லூக்காவின் வாசகர்கள் எதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று லூக்கா விரும்பினார்?” என்றும் நாம் கேட்பது அவசியம். இந்த வசனப்பகுதியில் இருந்து இதன் முதல் வாசகர்கள் கற்றுக்கொண்டது என்ன என்பது பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் கற்றுது என்ன அல்லது அவர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டி இருந்தது என்ன என்பதே வசனப்பகுதியின் உண்மையான அர்த்தமாக உள்ளது.

6. இந்தப் புத்தகம் முழுமையின் நோக்கம் அல்லது ஆய்வுக்கருத்து மற்றும் லூக்கா மற்றும் நடபடிகள் என்ற இருதொகுதி எழுத்துக்களின் நோக்கம் அல்லது ஆய்வுக்கருத்து ஆகியவற்றின் வெளிச்சத்தில், நடபடிகள் புத்தகத்தின் தனித்தனி நிகழ்வுகளை நாம் புரிந்து கொள்வது அவசியம். லூக்கா, தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவத்தின் வரலாற்றை எடுத்துரைத்தார், ஆனால் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்ட விஷயங்களை மாத்திரம் பதிவு செய்து அவர் இவ்வாறு எடுத்துரைத்தார். சபையின் தொடக்ககால வரலாற்றில் இருந்த ஒவ்வொரு விபரத்தையும் அவர் உள்ளடக்கவில்லை. நாம் விளக்கம் அளிக்கையில், பின்வருவன போன்ற கேள்விகளை நாம் கேட்க வேண்டும்: “இந்தப் புத்தகத்தின் இவ்விபரங்களுடன் இந்த வரலாற்றை (பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு) லூக்கா உள்ளடக்கியது ஏன்?”; “இவ்வசனப் பகுதி இப்புத்தகத்தின் நோக்கத்துடன் எவ்வாறு தொடர்புபடுகிறது?”; “இது இப்புத்தகத்தின் வரைகுறிப்புடன் எவ்வாறு பொருந்துகிறது?”; “இந்த எடுத்துரைப்பின் நோக்கம் என்ன?”

“ஏன்?” என்பது ஒரு எடுத்துரைப்பைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டிய மிகவும் முக்கியமான கேள்வியாக உள்ளது. இந்தக் கேள்விக்கு நிச்சயமான வகையுடன் பதில் அளிக்க முடியாதபோதிலும், இது இன்னமும் கேட்கப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. நடபடிகள் புத்தகத்தில் மனமாற்ற நிகழ்வுகள் உள்ளடக்கப்பட்டது ஏன் என்று கேட்டால் நாம், “இரட்சிக்கப்படுவது எவ்வாறு என்று மக்கள்

அறிந்து கொள்வதற்காக” என்று மாத்திரம் பதில் அளிக்கச் சாயலாம். இந்த எடுத்துரைப்புகளை உள்ளடக்கும்படி ஓர்க்காவைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஏவியதற்கு அது ஒருபகுதி காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இருப்பினும், ஓர்க்கா சவிசேஷப் புத்தகமும் நடபடிகள் புத்தகமும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு - இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறிந்திருந்த மற்றும் சவிசேஷத்திற்கு ஏற்கெனவே கீழ்ப்படிந்திருந்த - கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதப்பட்டன என்ற உண்மையைப் பற்றி நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, நாம் வேறுவிதமாக முடிவு செய்தாக வேண்டும். அனேகமாக, மனமாற்றங்கள் பலவற்றின் விபரங்களைக் கொடுத்தல் என்பது ஓர்க்காவின் முதன்மை நோக்கமாக இல்லாதிருக்கலாம், அல்லது இந்த நிகழ்வுகளைப் பற்றி வாசிக்கும் மக்களுக்குப் போதிப்பதை ஓர்க்கா நோக்கக்கொள்ளாது இருக்கலாம்.

ஓர்க்கா இன்னும் பல மனமாற்றங்கள் பற்றிய தகவல்களை உள்ளடக்கி இருக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து அறிந்த நிலையில், “மனமாற்றத்தின் குறிப்பிட்ட இவ்வரலாறுகளை ஓர்க்கா உள்ளடக்கியது ஏன்?” என்று நாம் கேட்கலாம். நடபடிகள் புத்தகமானது, (1) பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று இருந்த மக்கள் (2:36-41), (2) சமாரியர்கள் (8:12), (3) எத்தியோப்பிய மந்திரி (8:26-39), (4) சவுல் (9:1-18; 22:6-16; 26:12-20), (5) கொர்னேலியு (10:1-48), (6) லீதியாள் (16:13-15), (7) பிலிப்பியச் சிறையதிகாரி (16:25-34) மற்றும் (8) கொரிந்தியர்கள் (18:8) ஆகியோரின் மனமாற்றங்கள் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்த மக்களின் மனமாற்ற வரலாறுகள் பொதுவில் கொண்டுள்ள பண்புகள் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்த மக்களின் மனமாற்ற வரலாறுகள் பொதுவில் கொண்டுள்ள பண்புகள் யாவை?

இவற்றில் அடங்கியுள்ள மக்களில் நாம் காணும் பல்வகைத்தன்மைதான் என்ன! எருசலேமில் யூதர்கள் இருந்தனர்; சமாரியர்கள் யூதர்களால் வெறுக்கப்பட்டனர்; ஒருவர் எத்தியோப்பிய மந்திரி, அவர் வேறொரு நாடு மற்றும் மாறுபட்ட இனக்குழுவை அனேகமாக யூதமார்க்கத்து அமைந்தவரான ஒரு யூதராக இருந்தார்; சவுல் அல்லது பவுல்; புறஜாதியாரான கொர்னேலியு; புறஜாதிப் பெண்ணான லீதியாள்; புறஜாதியாரான அனேகமாக ஒரு ரோமானியரான பிலிப்பிய சிறையதிகாரி; மற்றும் கிரேக்க நாட்டின் புகழ்பெற்ற நகரமான கொரிந்து பட்டணத்தின் குடிமக்கள் ஆகியோர்.

குறிப்பிட்ட இந்த மனமாற்றங்களின் விபரங்களை உள்ளடக்குதல் என்பது, இராஜ்யம் எல்லாருக்கும் - சமூகத்தினால், குறிப்பாக யூத சமூகத்தினால் புறக்கணிக்கப்பட்டு தள்ளப்பட்டு உள்ளவர்களுக்கும்கூட - திறவுண்டு இருக்கிறது என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்துதலுக்கு ஓர்க்காவின் வழியாக இருக்கலாம். “ஏன்?” என்று கேட்பதானது, ஓர்க்கா எழுதியது என்ன, அதை அவர் எழுதியது ஏன் மற்றும் அவரது செய்தியை அவரது முதல் வாசகர்கள் எவ்வாறு புரிந்துகொண்டனர் என்பவற்றை பற்றி நாம் இன்னும் சிறப்பாகப் புரிந்துகொள்ள உதவலாம்.

7. ஒரு வசனப்பகுதியை அதன் சொந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில் ஆராய்ந்த பின்பு, அதன் முதல் வாசகர்களுக்கு அது அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்பதை நாம் பகுத்து ஆய்ந்த பின்பு, அது இன்றைய நாட்களில் எவ்வாறு நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க முடியும். நடபடிகள் புத்தகம், உபதேச மற்றும் நடைமுறைப் பயன்பாடுகளுக்கு வளமான ஆதாரமூலமாக உள்ளது. பிரசங்கிப்பது எவ்வாறு அல்லது இரட்சிக்கப்பட

மக்கள் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைப் பற்றி நாம் அறிய வேண்டும் என்றால், அவற்றைக் காண்பதற்கு நடபடிகள் புத்தகம் ஒரு நல்ல இடமாகும். நடபடிகள் புத்தகத்தில் உள்ள ஆற்றல் மிக்க, ஊழியம் செய்கிற, ஊழியத்திற்கும் அனுப்புகிற சபையின் வகையாவதற்கு, அப்படிப்பட்ட சபையை நடபடிகளின் புத்தகத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் கண்ணோக்க முடியும்.

ஒரு வசனப்பகுதிக்கு விளக்கம் அளித்தலுக்கான உதாரணம் - நடபடிகள் 21:17-26

நடபடிகள் புத்தகத்தின் வசனப்பகுதி ஒன்றிற்கு எவ்வாறு விளக்கம் அளிப்பது என்பதற்குச் சுருக்கமான ஒரு உதாரணம் என்ற வகையில் நாம் நடபடிகள் 21:17-26 வசனப் பகுதியைக் கண்ணோக்குவோமாக, எருசலேமில் இருந்த யாக்கோபு மற்றும் அங்கிருந்த பிற மூப்பர்களைப் பவுல் சந்தித்தார், அப்போது புறஜாதியார்கள் கர்த்தருடைய சபையில் சேர்க்கப்பட்டது பற்றி அவர்கள் அகம் மகிழ்ந்தனர். இருப்பினும் நாம் பின்பு இவ்வாறு வாசிக்கிறோம்,

பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டவர்களாகிய நாலுபேர் எங்களிடத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை நீர் சேர்த்துக்கொண்டு, அவர்களுடனேகூடச் சுத்திகரிப்பு செய்துகொண்டு, அவர்கள் தலைச்சவரம்பண்ணிக் கொள்வதற்குச் செல்லுமானதைச் செலவுசெய்யும்; அப்படிச் செய்தால் உம்மைக்குறித்துக் கேள்விப்பட்ட காரியங்கள் அபத்தமென்றும், நீரும் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டு நடக்கிறவரென்றும் எல்லாரும் அறிந்துகொள்வார்கள். விசுவாசிகளான புறஜாதியார் இப்படிப் பட்டவைகளைக் கைக்கொள்ளாமல், விக்கிரகங்களுக்குப் படைத்ததற்கும், இரத்தத்திற்கும், நெருங்குண்டு செத்ததிற்கும், வேசித்தனத்திற்கும் விலகியிருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் தீர்மானம்பண்ணி, அவர்களுக்கு எழுதியனுப்பினோமே என்றார்கள். அப்பொழுது பவுல் அந்த மனுஷரைச் சேர்த்துக்கொண்டு, மறுநாளிலே அவர்களுடனேகூடத் தானும் சுத்திகரிப்புச் செய்து கொண்டு தேவாலயத்தில் பிரவேசித்து, அவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்காகவும் வேண்டிய பவிசெலுத்தித் தீருமளவும் சுத்திகரிப்பு நாட்களை நிறைவேற்றுவேனென்று அறிவித்தான் (21:23ஆ-26).

எடுத்துரைப்பின் இவ்வசனப் பகுதியில், பவுல் ஒரு பொருத்தனை செய்துகொண்டு, எருசலேம் தேவாலயத்தில் நடைபெற்ற யூதத்துவச் சடங்கு ஒன்றில் பங்கேற்றார். இது, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று போதித்தவர்களுடன் மற்றும் விசேஷமாக, புறஜாதியார் கிறிஸ்தவராவதற்கு விருத்தசேதனம் பண்ணப்பட வேண்டும் என்று போதித்தவர்களுடன் பவுல் பலமாக எதிர்த்து நின்று பற்றிக் கூறும் நடபடிகள் 15ம் அதிகாரத்தில் அல்லது கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் காணப்படுகிறபடி பவுலின் கொள்கை மற்றும் நடக்கை ஆகியவற்றிற்கு முரண்படுகிறதா? இல்லை. பவுல் தமது சொந்தக் கொள்கையைச் சீர்பொருத்தமாகப் பின்பற்றினார். புறஜாதியார் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு யூதத்துவப் பழக்க வழக்கங்கள் தேவைப்பட்டன என்று போதிக்கப்படாது இருந்தால், “நான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன்” என்பது பவுலின் எண்ணப்போக்காக இருந்தது (1 கொரிந்தியர்

9:22). ஆகவே தேவாலயத்தில் ஒரு பொருத்தனையை ஏற்றெடுப்பது, யூதர்கள் மத்தியில் அவரது ஊழியத்தை முன்னேற்றம் அடையச் செய்யும் என்றால், அவர் அதை மகிழ்வுடன் செய்வார்.

“ஆனால் இது இரத்தப்பலி செலுத்துதலை உள்ளடக்கியது, மற்றும் இயேசுவின் பலியானது மிருகங்கள் பலிசெலுத்தப்படுதலை நீக்கிப்போட்டதே” என்று கூறி சிலர் இந்த நிலைப்பாட்டை மறுத்துரைக்கலாம். அந்த மறுப்புரைக்கு இரு வழிகளில் பதில் அளிக்க முடியும். முதலாவது, இங்கு இரத்தப்பலி ஒன்று செலுத்தப்பட்டது என்பது நிச்சயமானதாக இருப்பதில்லை; மற்றும் இரண்டாவது, இரத்தப் பலி என்பது பாவங்களுக்கான பலியாக இருக்க வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. சிலவேளைகளில், பாவங்களை நீக்கிப்போடுவதற்காக அல்ல, ஆனால் தேவனைக் கணப்படுத்தும் ஒரு வழியாகவும் அதைச் செலுத்துபவருக்கு சந்தோஷத்தைக் கொண்டுவருவதற்காகவும் ஒரு மிருகம் பலி செலுத்தப்பட்டது. முதல் நூற்றாண்டில் சபையின் சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொள்ளுதலில் இருந்தும், பழைய ஏற்பாடு மற்றும் பலிகள் பற்றிய அதன் போதனைகளைப் புரிந்துகொள்ளுதலில் இருந்தும், யூதர்கள் மற்றும் புறஜாதி யார்களைக் கையாளுவதற்குப் பவுலினால் உரைக்கப்பட்ட கொள்கையைப் புரிந்துகொள்ளுதலில் இருந்தும் வசனத்திற்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு விளக்கம் அளித்தல் வருகிறது.

இவ்வசனப் பகுதியில் இருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது என்ன? ஒரு எடுத்துரைப்பு மற்றும் வரலாற்றின் ஒருபகுதி என்ற வகையில் இது, பவுல் எப்போது மற்றும் ஏன் கைதுசெய்யப்பட்டார் என்று கூறுகிறது: அவர் பொய்யாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தாலும், இவ்வசனப்பகுதியை விவரிக்கும் வேளையில் தேவாலயத்தில் அவர் கைதுசெய்யப்பட்டார். நடபடிகள் புத்தகத்தின் எஞ்சிய பகுதி முழுவதிலும் அவர் மீண்டும் ஒருக்காலும் விடுதலையான மனிதராக இருக்கவில்லை. பவுல், தமது யூத சகோதரர்களைத் திருப்திபடுத்தவும் சமாதானத்தைப் பராமரிக்கவும் எந்த அளவுக்குச் செல்வார் என்பதையும் இவ்வசனப்பகுதி காண்பிக்கிறது. அவர், “யூதருக்கு யூதனைப்போலவுமானேன்” (1 கொரிந்தியர் 9:20அ) என்று கூறியபோது அவர் அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்பதை இது விவரிக்கிறது. இந்த வசனப்பகுதியை நடைமுறைப்படுத்தும்போது, நாம் பவுலைப்போல் - “[நாம்] எப்படியாகிலும், சிலரை இரட்சிக்கும்படிக்கு, நான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன்” என்று சொல்ல விருப்பமுள்ளவர்களாய் இருக்கும்படி அறைகூவல் விடப்படுகிறோம் (1 கொரிந்தியர் 9:22இ).

முடிவுரை

நடபடிகளுக்கு விளக்கம் அளித்தல் ஒரு கேள்வியை முன்வைக்கிறது: இந்தப் புத்தகத்தில் நாம் வாசிக்கும் சபையின் உதாரணத்தைப் பின்பற்ற நாம் எந்த அளவுக்குக் கட்டுவிக்கப்படுகிறோம்?

எடுத்துரைப்பு என்பது பிரமாணமாக இருப்பதில்லை என்ற உண்மையை நாம் அடிக்கோடிட வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துரைப்புகள், பிரமாணத்தை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்படக் கூடும் அல்லது குறிப்பிட்ட சம்பவங்களில் குறிப்பிட்ட பிரமாணங்கள் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என்பதை நிலைநாட்டும் என்றாலும்,

அந்த எடுத்துரைப்புகள் பிரமாணம் அல்ல, அவ்வாறே நடப்புகள் புத்தகத்திலும் தேவன் அந்த எடுத்துரைப்புகளைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம். இருப்பினும், நடப்புகளில் சில விஷயங்கள் நடைபெற்றன என்ற உண்மையானது - அது தேவனுடைய அங்கீகாரத்துடன் (அல்லது அவரது அங்கீகாரமில்லாமல்) நடைபெற்றிருந்தாலும் அதை பிரமாணமாக்குவது இல்லை!

அதே வேளையில், புதிய ஏற்பாட்டின் மூலமாகத் தேவன், கிறிஸ்தவ யுகம் முழுவதிலும் சபையானது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு வழிகாட்டுதல்களையும், கொள்கைகளையும் அல்லது ஒரு “முன்மாதிரியையும்” அளிக்க நோக்கங்கொண்டார் என்று நாம் நம்புகிறோம், புதிய ஏற்பாட்டின் எஞ்சிய புத்தகங்களோடு கூட, நடப்புகள் புத்தகமும், தேவன் தமது சபைக்குக் கொண்டுள்ள வடிவமைப்பைக் கண்டுபிடிப்பதில் நமக்கு உதவ முடியும்.

ஆகையால் நாம், நடப்புகள் புத்தகத்தை (மற்றும் நிருபங்கள் மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டின் எஞ்சிய பகுதியை) வாசிக்கும்போது, “இன்றைய நாட்களின் சபையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு நோக்கங்கொண்டுள்ள சிலவற்றைத் தேவன் இங்கு வெளிப்படுத்துகிறாரா?” என்று கேட்க வேண்டும்.

நடப்புகள் புத்தகத்தில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களின் அதே நிலைப்பாட்டில் நம்மை நாம் கண்டால், ஏவுதல் பெற்ற மனிதர்களால், அதில் அவர்களுக்கு தரப்பட்டுள்ள அதே அறிவுறுத்துதல்கள் நமக்கும் நடைமுறைப்படும். இன்றைய நாட்களில் மக்கள், கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் கொண்டு, இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டால், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் மக்களுக்குப் பேதுரு அளித்த கட்டளை இன்னமும் நடைமுறைக்கு உரியதாக உள்ளது: “நீங்கள் மனந்திரும்பி, ... பாவமன்னிப்புக்கென்று ... ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” (நடப்புகள் 2:38).

குறிப்புகள்

¹D. A. Carson, Douglas J. Moo, and Leon Morris, *An Introduction to the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, 1992), 198.

நிருபங்கள்

தொடங்குவதற்கு: சவிசேஷங்கள், இயேசு யாராக இருந்தார் மற்றும் அவர் ஏன் வந்தார் என்பவற்றைப் பற்றி அதிகமாக நமக்குக் கூறினாலும், நடபடிகள் புத்தகம், அவரது சபையின் வரலாற்று தொடக்கம்பற்றி நமக்குக் கூறினாலும், நிருபங்கள் தாம் கிறிஸ்தவ செய்தியை மாபெரும் விபரமாக நிரப்புகின்றன. கிறிஸ்தவர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும்... மற்றும் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஒரு அறிமுகம்

விளக்கமும் வகைப்பாடும்

“நிருபம்” என்பது ஒரு கடிதமாக உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள இருபத்தியோரு நிருபங்கள் இரு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட முடியும். பதிமூன்று நிருபங்கள் பவுலினால் எழுதப்பட்டன: ரோமர், 1 மற்றும் 2 கொரிந்தியர், கலாத்தியர், எபேசியர், பிலிப்பியர், கொலோசெயர், 1 மற்றும் 2 தெசலோனிக்கேயர், 1 மற்றும் 2 தீமோத்தேயு, தீத்து மற்றும் பிலேமோன். இவைகள் பவுலின் நிருபங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. எட்டு புத்தகங்கள் (இதில் எழுதியவர் யார் என்று அறியப்படாத எபிரெயர் நிருபமும் உள்ளடங்குகிறது) மற்றவர்களால் எழுதப்பட்டன.

பிந்திய குழுவில் உள்ள ஏழு நிருபங்கள் - யாக்கோபு; 1 மற்றும் 2 பேதுரு, 1, 2 மற்றும் 3 யோவான்; மற்றும் யூதா - “பொதுவான நிருபங்கள்” என்றோ அல்லது சிலவேளைகளில் “கத்தோலிக்க நிருபங்கள்” என்றோ அழைக்கப்படுகின்றன. (இந்த கருத்தில் “கத்தோலிக்க” என்ற வார்த்தை, “பொதுவான” அல்லது “உலகளாவிய” என்று அர்த்தப்படுகிறது.) இந்த நிருபங்கள் பொதுவாக, “பொது நிருபங்கள்” என்று அறியப்படுகின்றன, ஏனெனில் இவைகள் பொதுவாக சபைக்கோ, அல்லது சகோதரர்கள் எல்லாருக்குமோ எழுதப்பட்டதாக நினைக்கப்படுகின்றன. இவைகள் குறிப்பிட்ட இடங்களில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதப்பட்டதால், இந்தக் குறிப்புப் பெயர் இந்த நிருபங்களுக்குப் பொருத்தமானதாகக் காணப்படுவதில்லை.

பவுலினால் எழுதப்பட்ட நிருபங்கள், D. எட்மன்ட் ஹிய்பெர்ட் அவர்களால் பின்வரும் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன:

1. இறுதிக் காலத்திற்கானவைகள் (முடிவு காலங்கள் பற்றிய செய்தியைக் கொண்டுள்ளவை) - 1 மற்றும் 2 தெசலோனிக்கேயர்.
2. மீட்புக்கானவைகள் (இரட்சிப்பு பற்றிய செய்தியைக் கொண்டுள்ளவை) - ரோமர், 1 மற்றும் 2 கொரிந்தியர், கலாத்தியர்.
3. கிறிஸ்துவுக்கானவைகள் (சிறை நிருபங்கள்) - எபேசியர், பிலிப்பியர், கொலோசெயர், பிலேமோன்.
4. பிரசங்கத்திற்கானவைகள் (சபையைக் குறித்த செய்தியைக்

சில வேளைகளில், எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம், பவுலின் நிருபங்களுடன் பட்டியல் இடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் எபிரெயருக்கு நிருபத்தைப் பவுல் எழுதினார் என்பது பற்றிப் பலர் சந்தேகப்படுகின்றனர். சிலவேளைகளில் இது பொதுவான நிருபங்களுடன் பட்டியல் இடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் இது இவ்விரண்டில் எந்த வகையிலும் நேர்த்தியாகப் பொருந்துவதாகக் காணப்படுவதில்லை.

பண்புகள்

நிருபங்கள் மிகவும் பல்வகைப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ரோமர் மற்றும் பிலேமோன் ஆகியவை ஒன்று மற்றொன்றில் இருந்து மிகவும் மாறுபட்டுள்ளது. இருப்பினும், புத்தகங்களின் இந்தக் குழுக்கள் பற்றி இன்னும் பொதுவான கூற்றுகள் ஏற்படுத்தப்படக் கூடும்.

புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்கள் நவீன கடிதங்களுடன் ஒப்பிடப்பட முடியும். அவைகள், வழக்கமாக நாம் எழுதும் கடிதங்களில் யாருக்கு யாரால் எழுதப்பட்டன என்று கூறுவது போன்றே எழுதப்பட்ட நிருபங்களாக உள்ளன, மற்றும் அவைகள் பொதுவாக, அனுப்புபவர் மற்றும் பெறுபவர் ஆகிய இருவரைப் பற்றியும் தனிப்பட்ட தகவல்களை உள்ளடக்குகின்றன. அவைகள் தனிப்பட்ட கடிதங்கள் பெரும்பான்மையானவற்றில் இருந்து பல முக்கியமான வழிகளில் வேறுபட்டும் உள்ளன. (1) இந்த நிருபங்கள் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவைகளாக இருந்தன, மற்றும் இவைகள் பொதுவாகப் பரவலாகச் சுற்றுக்கு விடப்பட்டன. (2) இவைகள் மிகவும் ஆழ்ந்தறிவு கொண்ட மற்றும் மிகவும் தீவிரமான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்த, முக்கியமான தலைப்புகளைக் கையாண்டன. (3) இவைகள் பொதுவாக, பெரும் எச்சரிக்கையுடன் எழுதப்பட்டன என்ற மனக்கருத்தைத் தருபவையாகவும் கவனநிறைவான ஒருங்கமைப்பு கொண்டுள்ளதற்குச் சாட்சியம் அடங்கப் பெற்றவையாகவும் உள்ளன.

புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்கள், பல வழிகளில், பழங்கால உலகத்தின் பிற கடிதங்களைப் போன்று உள்ளன:

1. பழங்காலங்களில் கடிதங்கள் பொதுவாக, சொல்வதை எழுதுபவர் ஒருவரிடம் (ஒரு செயலாளர் அல்லது எழுதுபவர்) கூறப்பட்டன. பவுலின் நிருபங்களில் சிலவும் (ஒருவேளை பெரும்பான்மையானவையும்) இவ்வாறே இருந்தன என்பது தெளிவு. (காண்க ரோமர் 16:22.)

2. செயலாளரைக் கொண்டு ஒரு கடிதம் எழுதப்பட்ட பின்பு, அதைக் கூறிய தனிநபரால் அதில் கையெழுத்து இடப்படும். பவுல் இந்த நடைமுறையைப் பின்பற்றினார் என்பது தெளிவு. (காண்க கலாத்தியர் 6:11; 2 தெசலோனிகேயர் 3:17.)

3. கடிதங்கள் எழுதப்பட்ட பின்பு, அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்பவர்களுக்குத் தனிநபர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. (காண்க பிலிப்பியர் 2:25, 29; எபேசியர் 6:21, 22; கொலோசெயர் 4:7-9.)

4. பழங்காலக் கடிதங்கள், நவீனகாலக் கடிதங்களைப் போன்றே ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவைப் பின்பற்றின, அந்த நாட்களில் இருந்த பொதுவான

வடிவம் பவுலினால் தழுவுப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டது.²

கடித்ததின் தொடக்கம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கிற்று:

- அனுப்புபவரின் பெயர் (ஒரு நிருபத்தின் தொடக்கத்தில் பவுல், தம்முடன் இருந்தவர்களை அடிக்கடி உள்ளடக்கினார் [காண்க 1 கொரிந்தியர் 1:1; 2 கொரிந்தியர் 1:1; பிலிப்பியர் 1:1], ஆனால் அனேகமாக, அவர்கள் உடன் எழுத்தாளர்கள் என்று நினைக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் நோக்கங் கொண்டிருக்கவில்லை எனலாம்).
- பெறுபவரின் (பெறுபவர்களின்) பெயர்(கள்).
- வாழ்த்துக்கள் (கிரேக்க உலகம் “வாழ்த்துக்கள்” என்று அர்த்தப்படும் *charein* என்பதைப் பயன்படுத்துகிறது, பவுல், *charis*, “கிருபை” என்பதைப் பயன்படுத்தினார்).

ஜெபம், நிருபத்தைப் பெற்றுக்கொள்பவரின் நலத்திற்காக ஜெபம் என்பது வழக்கமானதாக இருந்தது. பவுல் பொதுவாக, தமது வாசகர்களின் ஆவிக்குரிய நலத்திற்காக, இப்படிப்பட்ட ஜெபத்தை உள்ளடக்கினார்.

முக்கிய பகுதி

முடிவுப்பகுதி “பிரியாவிடை” மற்றும் சிலவேளைகளில் தேதி. “பிரியாவிடைக்கு” முன்பு அடிக்கடி, வாழ்த்துக்களும் நலத்திற்கான ஒரு விருப்ப வாழ்த்தும் உள்ளடக்கப் பட்டன. பவுல், “பிரியாவிடை” யை பயன்படுத்தவில்லை அல்லது தேதியை உள்ளடக்கவில்லை, ஆனால் அவர் வாழ்த்துக்கள் மற்றும் ஜெபங்கள் அல்லது விருப்ப வாழ்த்துக்களுடன் முடித்தார். “தேவனுடைய சமாதானம் உங்களோடு இருப்பதாக” என்பது பவுலின் நிருபங்களில் பொதுவான ஒரு முடிவாக உள்ளது.

இயல்பு: “அவ்வப்போதைய” பதிவேடுகள்

நிருபங்கள் யாவும் “அவ்வப்போதைய” பதிவேடுகளாக உள்ளன என்பதே அவற்றைக் குறித்து, புதிய ஏற்பாட்டுக் கல்வியாளர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரதான கருத்தாக உள்ளது. அதாவது, ஒவ்வொரு நிருபமும், ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட தேவையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு உதவி அளிக்க எழுதப்பட்டது. ஆகவே அவற்றைத் தகுந்த வகையில் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவைகள் எழுதப்பட்ட சந்தர்ப்பம் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

எழுதியவர், தேதி, நோக்கம், செய்தி

ஒவ்வொரு நிருபத்திற்கும் ஒரு சுருக்கமான தொகுப்புரை பின்தொடருகிறது.³

ரோமர்- இது பவுலினால், மூன்றாவது ஊழியப் பயணத்தின் முடிவில் (கி.பி. 56/57) ரோமாபுரியில் இருந்த சபைக்கு, கொரிந்து நகரில் இருந்து எழுதப்பட்டது. இது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணக் கிரியைகளில் இருந்து விலகிய நிலையில் விசுவாசத்தினால் மக்கள் சவிசேஷத்தின் மூலம் இரட்சிக்கப்படுகின்றனர் என்று வலியுறுத்துகிறது. ரோமாபுரியில் இருந்த புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் யூதக்கிறிஸ்தவர்கள் ஆகியோருக்கு இடையில் எழுந்திருந்த பிரச்சனைகளைத்

தீர்த்துவைக்கப் பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதினார்.

1, 2 கொரிந்தியர் - இவை இரண்டும் ஒரு சில மாதங்கள் வித்தியாசத்தில், கொரிந்துவில் இருந்த சபைக்குப் பவுலினால் அனுப்பப்பட்டன. இந்தப் புத்தகங்கள், ரோமருக்கு நிருபத்தை எழுதிய சற்றுக் காலத்திலேயே, மூன்றாவது சவிசேஷப் பயணத்தில் எழுதப்பட்டன (கி.பி. 56). கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாவது நிருபம், கொரிந்துவில் இருந்த சபையின் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக எபேசு நகரில் இருந்து எழுதப்பட்டது. கொரிந்தியருக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம், மெக்கதோனியா பகுதியில் இருந்து எழுதப்பட்டது, இது கொரிந்து நகரில் இருந்த வழிவிலகச் செய்வோருக்கு எதிராக பவுலின் அப்போஸ்தலத்துவம் பற்றி ஒரு தற்காப்பு வாதத்தை உள்ளடக்கிற்று.

கலாத்தியர் - இது, பவுல் தமது முதல் ஊழியப் பயணத்தில் நிலைநாட்டியிருந்த, தெற்கு கலாத்தியாவில் இருந்த சபைகளுக்கு, பவுலினால் எழுதப்பட்ட நிருபம் ஆகும் (கி.பி. 48/49). புறஜாதியார் கிறிஸ்தவராவதற்கு முன்னர், அவர்கள் விருத்தசேதனம் செய்து யூதர்கள் ஆக வேண்டும் என்ற போதனையை மறுத்துரைப்பதற்காக அவர்களுக்கு (கலாத்தியருக்கு) இதை எழுதினார்.

எபேசியர் - இது எபேசுவில் இருந்த சபைக்குப் பவுலினால் அவர் ரோமாபுரிச் சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்டது (கி.பி. 60-62). கிறிஸ்துவின் மூலமாக சபையில், மனிதகுலம் முழுமையையும் - யூதர்கள் மற்றும் புறஜாதியார் யாவரையும் ஒன்று போல் - இராட்சிக்க தேவன் நித்தியத்தில் இருந்தே கொண்டுள்ள திட்டத்தை, இந்த நிருபத்தில் பவுல் வலியுறுத்தினார். இராட்சிப்பு வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதன் பொறுப்புகளைக் கொண்டுவருகிறது என்று அவர் காண்பித்தார்.

பிலிப்பியர் - இது மெக்கதோனியாவின் பிலிப்பி நகரில் இருந்த சபைக்குப் பவுலினால் அவர் ரோமாபுரிச் சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்டது (கி.பி. 60-62). சபையின் உறுப்பினர்களுடைய தொடர்ந்த ஆதரவுக்கு நன்றி செலுத்தவும், அவர்கள் விசுவாசத்தில் நிலைத்து இருக்க ஊக்குவிக்கவும் மற்றும் அவர்கள் விசுவாசத்தில் ஒருமைப்பட்டிருக்கும்படி அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளவும், இந்த நிருபத்தை அவர் அனுப்பினார்.

கொலோசெயர் - இது ரோமாபுரிச் சிறைச்சாலையில் இருந்து பவுலினால் (கி.பி. 60-62ல்), கொலோசெயில் இருந்த சபைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்த சகோதரர்களுக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தில் பவுல் - யூதத்துவ மற்றும் புறதெய்வ வணக்கக் கருத்துகள் ஒன்று கலந்த - "கொலோசெயின் சமய எதிர்க்கருத்தை" - இதைச் சிலர் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவு - மறுத்துரைப்பதற்காக, கிறிஸ்துவின் ஒப்புயர்வற்ற தன்மையை வலியுறுத்தினார். கொலோசெயருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபமும் எபேசியருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபமும் பல அம்சங்களில் ஒன்றுபோல் உள்ளன.

1, 2 தெசலோனிக்கேயர் - இது பவுலின் இரண்டாவது ஊழியப்பயணத்தின்போது (கி.பி. 50) கொரிந்து நகரில் இருந்து அவரால் எழுதப்பட்டது. தெசலோனிக்கேயில் இருந்த சபையாரின் விசுவாச நிறைவைப் பாராட்டவும் கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை பற்றிய கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்கவும் அவர் இந்த நிருபங்களை எழுதினார். தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய முதல் நிருபம், கிறிஸ்து "இரவிலே திருடன் வருகிறவிதமாய்" வருவார்

என்று போதிக்கிறது. தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம், இது “கேட்டின் மகனாகிய பாவமனுஷன்” வெளியாக்கப்பட்ட பின்பு நடைபெறும் என்று கூறுகிறது.

1, 2 தீமோத்தேயு - இவைகள் பவுலின் நண்பரும் ஒரு இளம் உடன் ஊழியருமான தீமோத்தேயு என்பவருக்குப் பவுலினால் எழுதப்பட்டது. தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதல் நிருபம், பவுலின் முதல் சிறையிருப்பிற்குப் பின்பு மெக்கெதோனியாவில் இருந்து எழுதப்பட்டது (கி.பி. 63). தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம் ரோமாபுரியிலிருந்து (கி.பி. 66) அவரது இரண்டாம் சிறையிருப்பின் போது மற்றும் அவரது மரணத்திற்குச் சற்றுக்காலம் முன்னதாக எழுதப்பட்டது. இந்த நிருபங்கள் இரண்டுமே பொதுவில் சபையின் ஊழியம் பற்றியும் குறிப்பாக சவிசேஷ ஊழியரின் பணிப்பொறுப்பு பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

தீத்து - இது பவுலின் முதலாம் சிறையிருப்பிற்குப் பின்னர், ஆனால் அவரது இரண்டாம் சிறையிருப்பிற்கு முன்னர், கொரிந்து நகரில் இருந்து அவரால் எழுதப்பட்டது (கி.பி. 63). பவுல் தமது உடன் ஊழியக்காரரான தீத்துவுக்கு இதை எழுதினார், அந்த வேளையில் தீத்து கிரேத்தாத் தீவில் ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்தார், அவர் செய்யும்படி, பவுல் விட்டுவந்திருந்த ஊழியத்தில் தீத்துவுக்கு உதவி செய்யவே இது எழுதப்பட்டது.

பிலேமோன் - இது, பவுல் ரோமாபுரிச் சிறைச்சாலையில் இருக்கையில் (கி.பி. 60-62), கொலோசே நகரின் பார்வைக்கு உட்பட்ட தூரத்தில் குடியிருந்த பிலேமோனுக்கும் அவரது வீட்டில் கூடிவந்த சபைக்கும், பவுலினால் எழுதப்பட்டது. பிலேமோனிடம் இருந்து ஓடிச்சென்ற அடிமையும், அப்போது கிறிஸ்தவராக ஆகியிருந்தவருமான ஒநேசிமுவைத் திரும்பச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி பிலேமோனைத் பவுல் ஊக்குவித்தார். பிலேமோன், ஒநேசிமுவை ஒரு அடிமையாக அல்ல, ஆனால் அன்பான சகோதரனாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பவுல் தூண்டினார். இந்த நிருபம், கொலோசேயருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் அதே வேளையில் எழுதி அனுப்பப்பட்டது என்பது தெளிவு.

எபிரெயர் - இது பெயர் அறியப்படாத ஒருவரால் எழுதப்பட்டது, இது கிறிஸ்தவர்களின் ஒரு குழுவிற் - இவர்கள் யூதகிறிஸ்தவர்களாக இருந்தனர் என்று வாரம்பரியமாக நம்பப்பட்டுள்ளது - அவர்கள் விலகிச் சென்றுவிடும் அபாயத்தில் இருந்தனர். இதனை எழுதியவர் (பவுல் இதை எழுதினார் என்பதைச் சந்தேகிக்கக் காரணங்கள் இருந்தாலும், இதை எழுதியவர் பவுலாக இருக்கலாம்), அவர்கள் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்கும்படி அவர்களை ஊக்குவித்தார். கிறிஸ்து மற்றும் அவரது புதிய உடன்படிக்கை பற்றிய ஒவ்வொரு விஷயமும், பழைய உடன்படிக்கை மற்றும் பிரமாணத்துடன் தொடர்புடைய ஒவ்வொரு விஷயத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையாக உள்ளது என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

யாக்கோபு - இது இயேசுவின் சகோதரரும் எருசலேமில் இருந்த சபையின் ஒரு நடத்துனருமான யாக்கோபுவினால் எழுதப்பட்டது. இந்த நிருபம் ரோமப் பேரரசு முழுவதிலும் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் (கி.பி. 49) தங்கள் விசுவாசத்தைச் செயல்பாட்டில் காண்பிக்கும்படி ஊக்குவிக்க எழுதப்பட்டது.

1, 2 பேதுரு - இவைகள் அப்போஸ்தலரான பேதுருவினால் அனேகமாக

ரோமாபுரியில் இருந்து எழுதப்பட்டது. 1 பேதுரு எழுதப்பட்ட காலம் கி.பி. 63 ஆக இருக்கலாம், மற்றும் 2 பேதுரு கி.பி. 64-68ல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இந்த நிருபங்கள், உபத்திரவம் (1 பேதுருவில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது) மற்றும் கள்ளப்போதகர்கள் (2 பேதுருவில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது) மத்தியிலும் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்கும்படி சிறிய ஆசிரியா பகுதியில் இருந்த சபைகளை ஊக்குவிக்கும்படி எழுதப்பட்டன.

1, 2, 3 யோவான் - இவைகள் அப்போஸ்தலரான யோவானால் அனேகமாக எபேசு நகரில் இருந்து (கி.பி. 85 மற்றும் 95 க்கு இடையில்) எழுதப்பட்டிருக்கலாம். யோவான் எழுதிய முதல் நிருபம், தேவ நம்பிக்கையற்ற முதற்கால வடிவம் ஒன்றை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருந்த, கிறிஸ்தவர்கள் அல்லது சபைகளின் ஒரு குழுவின்ருக்கு எழுதப்பட்டது என்பது தெளிவு, என்னில் இந்த நிருபம், இயேசு உண்மையாகவே மாம்சத்தில் இருந்தார் என்றும் கிறிஸ்தவர்கள் தேவனைப் பிரியப்படுத்த வேண்டும் என்றால் பாவத்தில் தொடர்ந்து நிற்க இயலாது என்றும் வலியுறுத்துகிறது. 2 மற்றும் 3 யோவான் நிருபங்கள் சிறியவையாக, தனிப்பட்ட நிருபங்களாக உள்ளன. யோவான் எழுதிய இரண்டாம் நிருபம், “தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவளுமாகிய அம்மாளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும்” (வசனம் 1) கள்ளப் போதகர்களுக்கு எதிராக, விசேஷமாக இயேசுகிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்தார் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுக்கு எதிராக அவர்களை எச்சரிக்க எழுதப்பட்டது. யோவான் எழுதிய மூன்றாவது நிருபம், காயு என்பவருக்கு எழுதப்பட்டது (வசனம் 1), இது யோவானின் வாழ்த்தை காயுவுக்கு அனுப்பவும் விசுவாசம் நிறைந்த கிறிஸ்தவ சவிசேஷ ஊழியர்களுக்கு உபசரிப்பைக் காண்பிக்கும்படி ஊக்குவிக்கவும் எழுதப்பட்டது.

யூதா - இது இயேசுவின் சகோதரரான யூதாவினால் (கி.பி. 60களில் அல்லது 70களில்) எழுதப்பட்டது. இந்த நிருபம், கள்ளப்போதகர்களுக்கு எதிராகக் கிறிஸ்தவர்களை எச்சரிக்கும்படியும் (2 பேதுரு நிருபத்தில் பேசப்பட்டவற்றைப் போன்றவை) அவர்கள் “விசுவாசத்திற்காக தைரியமாய்ப் போராடவேண்டுமென்று” அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வதற்காகவும் (வசனம் 3) எழுதப்பட்டது.

நிருபங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள இந்தப் பெரிய பிரிவிற்கு ஒருவர் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும்?

நான்கு யூகங்கள்

விளக்கம் அளித்தலை நாம் நான்கு யூகங்களுடன் அணுகலாம்.

யூகம் 1: நிருபங்களில் நாம் வாசிப்பவற்றில் அதிகமானவை இன்றைய நாட்களின் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நடைமுறைப்படுகிறது. ஏன்? ஏனென்றால் இந்தப் புத்தகங்களில் எழுதப்பட்ட அறிவுறுத்துதல்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சபைகளுக்கும் உரைக்கப்பட்டன - மற்றும் நாம் இன்றைய நாட்களில் சபையில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறோம். பல அம்சங்களில் நாம், தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொண்ட அதே சூழ்நிலைகளில் இருக்கிறோம். ஆகவே, நிருபங்களில் உள்ளவற்றில் அதிகமான பாடக்கருத்துகளுக்கு விளக்கம்

தேவைப்படுவதில்லை; அதற்கு நடைமுறைப்படுத்துதல் மாத்திரமே தேவைப்படுகிறது! இருப்பினும், இந்த ஆலோசனையானது, நிருபங்களில் காணப்படும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் ஏற்புடையதாக இருப்பதில்லை. அங்கு காணப்படும் சில பாடங்கள், அதன் முதல் வாசர்களுக்கு நடைமுறைப்பட்டது போன்று நேரடியாக நமக்கு நடைமுறைப்படுவதில்லை.

யூகம் 2: நிருபங்கள் யாவும் ஏவுதல் பெற்றவையாகவும் தேவனால் ஏவுதல் பெற்ற மனிதர்களிடம் இருந்தது வந்தவையாகவும் உள்ளன. இந்தப் பாடங்களில் நாம், சபைசட்டம் அல்லது ஏவுதல் ஆகியவற்றைக் குறித்து அக்கறை கொள்வதில்லை. புதிய ஏற்பாட்டு சட்டத்தை நாம் உள்ளது உள்ளபடியே ஏற்றுக்கொள்கிறோம், மற்றும் நாம், நிருபங்களை ஏவுதல் பெற்றவையாகவும் அதிகாரம் உள்ளவையாகவும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

யூகம் 3: நிருபங்கள் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு (அல்லது தங்களிலேயே) முரண்பட்டு நிற்பதில்லை. நிருபங்கள் ஏவப்பட்டவையாக உள்ளன என்றால் இது அவசியமாகவே உண்மையாக இருக்கிறது என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆகவே, நிருபங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அதன் சொந்த சந்தர்ப்பப்பொருளில் நாம் படிப்பது அவசியமாக இருக்கும் அதேவேளையில், அவற்றை வேதாகமம் முழுமைக்குமான (விசேஷமாக புதிய ஏற்பாட்டிற்கான) சந்தர்ப்பப் பொருளிலும் நாம் படிக்க வேண்டும். இந்தக் காரணத்தினால் நாம், யாக்கோபும் பவுலும் அல்லது பவுலும் பேதுருவும் நேரெதிரான உபதேசங்களை போதித்தனர் என்று முடிவு செய்யும் எந்த நிலைப்பாட்டையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

யூகம் 4: நிருபங்கள் "அவ்வப்போதானவைகளாக" - அதாவது, ஒவ்வொரு நிருபமும் ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தினால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட குறிப்பிட்ட தேவைகளைச் சந்திக்க எழுதப்பட்டன என்று - இருக்கையில், அவைகள் சபைக்கான தேவனுடைய வடிவமைப்பைக் கண்டு பிடிக்க நமக்கு உதவுவதிலும் மதிப்புள்ளவையாக உள்ளன. ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர்கள், சபைகள் (மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள்) எவற்றைச் சரியாகச் செய்துகொண்டிருந்தனர் மற்றும் அவர்கள் எவற்றைத் தவறாகச் செய்துகொண்டிருந்தனர் என்பதை, தவறில்லாத வடிவமைப்பின் அடிப்படையில் கூறினர். நிருபங்களைக் கவனமாக வாசிப்பதன் மூலம், நாம் அந்த வடிவமைப்பைப் பற்றி அதிகமாக அறிய முடியும்.

விளக்க ஆய்வுரை: வசனப்பகுதி அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்பதைக் கண்டுபிடித்தல்

வசனப்பகுதி அதன் முதல் வாசர்களுக்கு அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்பதைக் கண்டுபிடித்தல் விளக்கம் அளித்தலின் முதல் பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது. நிருபங்களுக்கு இதைச் செய்ய இரண்டு படிநிலைகள் தேவைப்படுகின்றன.

முதலாவது நாம், எழுத்தாளர் உரைத்த சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொள்ள நாட வேண்டும். நிருபங்கள் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில், "அந்த சந்தர்ப்பத்திற்கான" பதிவேடுகளாக, குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகள் மீது கவனம் குவித்து எழுதப்பட்டன. ஒரு நிருபத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம், அது எழுதப்படக் காரணமான சந்தர்ப்பம் பற்றிய சில முடிவை அடைய நம்மால் மிகச்சிறந்தவற்றைச் செய்ய வேண்டும்.

எழுத்தாளரின் மற்றும் முதல் வாசகர்களின் சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொள்ளுதல் சுலபமானதாக இல்லாதிருக்கலாம். நிருபங்களை வாசித்தல் என்பது, தொலைபேசி உரையாடலின் ஒரு முனையைக் கவனித்தல் போன்றதாக உள்ளது.⁴ உரையாடலின் ஒரு பகுதியைக் கேட்பதன் மூலம் நாம், மற்ற முனையில் கூறப்பட்டது என்ன என்பதை உருவகப்படுத்த முடியலாம் அல்லது முடியாமல் போகலாம். அதுபோன்றே, ஒரு நிருபத்தை வாசிப்பதன் மூலமாக நாம், எப்போதுமே நமது முடிவுகள் மிகச்சரியானவைகளாக உள்ளன என்று நிச்சயிக்க இயலாது என்றாலும், வாசகர்களின் சூழ்நிலையைப் பற்றிய நல்ல ஒரு கருத்தைப் பெற முடியும்.

நிருபம் எழுதப்பட்ட வரலாற்றுச் சூழல்களை நாம் எவ்வாறு கண்டுபிடிக்க முடியும்? இதைத் தொடங்குவதற்கு நாம், நிருபத்தை வாசித்து மறுபடியும் ஒரே அமர்வில் வாசிக்க வேண்டும். அந்த நிருபம் எழுதும்படி தூண்டிய சூழ்நிலைகளைப் பற்றி நியாயமான முடிவுகள் எவ்வாறு அடையப்படக் கூடும் என்று நம்மையை நாம் கேட்க வேண்டும். பின்பு, நமது சொந்த முடிவுகளை அடைய நம்மால் இயன்ற அளவு மிகச்சிறப்பாகச் செயல்பட்டுள்ள நிலையில், மற்ற ஆதாரமூலங்களைக் கண்ணோக்குவதன் மூலம் நமது கண்ணோக்குகளை ஆய்வு செய்யும் வேளையாக உள்ளது.

இரண்டாவது, எழுத்தாளர் தமது அக்கறைக்குரிய குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் கையாளும் வழியை நாம் பகுத்தாய்வு செய்ய முடியும். ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் கூறியபடி, இந்தப் பணிக்கு நாம் “பத்திகளைச் சிந்தித்தல்” தேவைப்படுகிறது.⁵ தனியான வசனம் ஒன்று படிக்கப்படுகையில், அதன் எழுத்தாளர் உரைத்த பிரச்சனைக்கு அவரது தீர்வை வெளிப்படுத்தும் என்ற அவசியம் இருப்பதில்லை. மாறாக நாம், முழுப்புத்தகத்தின் வடிவமைப்பைப் பற்றி, எழுத்தாளரின் நோக்கம் நிறைவேற்றப்படும்வரையிலும் அவரது சிந்தனை ஓட்டவரிகள் ஒரு கருத்தில் இருந்து மற்றொரு கருத்திற்கு எவ்வாறு நகருகின்றன என்பது பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். நிருபத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வசனத்திற்கும், அதன் சந்தர்ப்பப்பொருளில் - எழுத்தாளரின் குறிக்கோளாகவும் முற்றான விவாதமாகவும் உள்ள சந்தர்ப்பப் பொருளில் - விளக்கம் அளிக்கப்படுவது அவசியமாக உள்ளது.

நம்மால் இயன்ற அளவு மிகச்சிறப்பாகச் செயல்பட்ட பின்பும்கூட, சில வசனப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளித்தலைக் கடினமானதாக நாம் காணலாம். அப்படிப்பட்ட “பிரச்சனைக்குரிய வசனப்பகுதிகள்” பற்றி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட பின்வரும் மூன்று ஆலோசனைகள் தகுதியானவையாக உள்ளன:

1. பல விஷயங்களில் நேர்மையாகக் கூறுவதென்றால், வசனப்பகுதி நமக்கு எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை என்ற காரணத்தினாலேயே, நமக்கு மிகவும் கடினமானதாக உள்ளது. அதாவது, ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர் தமது வாசகர்களின் பகுதி மீது பெருமளவு யூகம் செய்யும் அளவுக்கு, எழுத்தாளரும் அவரது தோற்றகால வாசகர்களும் ஒரேவிதமான அலைநீளத்தில் இருந்தனர். [அவர்கள் அறிந்த யாவற்றையும் நாம் அறிவதில்லை என்பதால், வசனப்பகுதியானது அவர்களுக்கு இருந்த அளவுக்கு எளிமையாக தெளிவானதாக நமக்கு இருப்பதில்லை.]

2. மதிப்புமிக்க பல விபரங்களுக்கு உறுதிப்பாடின்மை இருந்தாலும், ஒரு வசனப்பகுதி பற்றி நிச்சயமாகக் கூறப்படக் கூடியது என்ன என்று கேட்கவும் மற்றும் வெறுமனே சாத்தியமாக இருப்பதும் ஆனால் நிச்சயமற்றதுமாக இருப்பது என்ன என்று கேட்கவும் கற்றுக்கொள்ளுதல் நமக்கு அவசியமாக உள்ளது. [1 கொரிந்தியர் 15:29ல் “மரித்தோர்களுக்காக ஞானஸ்நானம்” என்பதைப் பொறுத்த மட்டில், “மக்கள் மரித்தோர்களுக்காக ஞானஸ்நானம் பெற்றனர்” என்று நாம் கூற முடியும், ஆனால் “மரித்தோர்களுக்காக ஞானஸ்நானம் பெறுதல் வேதவசனத்தில் போதிக்கப்பட்ட நடைமுறையாக உள்ளது” என்று நாம் கூற இயலாது.]
3. இன்னமும், முன்பே கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டபடி, விபரங்கள் சிலவற்றைப் பற்றி நாம் முழுநிச்சயமான கருத்துக்களைக் கொண்டிராவிட்டாலும், முழுவசனப் பகுதியின் கருத்து, வழக்கமாக இன்னும் நமது பார்வைக்குள்ளேயே இருக்கிறது. [“மரித்தோர்களுக்காக ஞானஸ்நானம் பெறுதல்” என்பதன் அர்த்தம் பற்றிய ஒவ்வொன்றையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாதிருந்தாலும், இந்த நடைமுறையைப் பற்றிப் பவுல் குறிப்பிட்டதற்கான காரணத்தையும் இதை 1 கொரிந்தியர் 15ல் அவர் எவ்வாறு பயன்படுத்தினார் என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.].]

வசனவிளக்கம் உரைத்தல்: வசனப்பகுதி நமக்கு அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்று கேட்டல்

ஒரு வசனப்பகுதி அதன் தோற்றகால கேட்பாளர்களுக்கு அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்று நாம் தீர்மானித்தபின்பு, அது இன்றைய நாட்களின் வாசகர்களுக்கு அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்பதற்கு நமது கவனத்தை நாம் திருப்ப வேண்டும். இன்றைய நாட்களின் உலகத்திற்கு இந்த நிருபத்தை நடைமுறைப்படுத்துதல் பற்றிக் கூறப்படக்கூடிய ஆலோசனைகள் யாவை?

முதலாவது நாம், வசனப்பகுதியின் எளியபோதனையையும் தெளிவான அர்த்தத்தையும் கண்ணோக்க வேண்டும். இன்றைய நாட்களில் உள்ள எந்த சபையும் மிகச்சரியாக, பவுல் நிருபம் எழுதிய ரோமாபுரி சபையைப் போன்று இருப்பதில்லை; ரோமாபுரியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொண்ட அதே சோதனைகளை மிகச்சரியாக இன்றைய நாட்களில் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொள்வதும் இல்லை. இருப்பினும் அவர்களுக்குப் பவுல் கூறிய - “நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், ... மறுபுறமாகுங்கள்” (ரோமர் 12:2) - என்ற வார்த்தைகள் நமக்கு நேரடியாக நடைமுறைப்படுகின்றன.

விளக்கம் அளித்தலின் இதே கொள்கையானது நிருபங்களில் காணப்படும் இறையியல் சத்தியங்களைப் படிப்பதிலும் பயன்படுத்தப்பட முடியும். யோவான், “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்று எழுதியபோது (1 யோவான் 4:8), அவர் தாம் எந்த சபைக்கு எழுதினாரோ அந்த சபை(கள்)யின் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரச்சனையைக் கையாண்டார்; ஆனால் “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்பது, ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் உண்மையானதாகவே உள்ளது. “எல்லாரும் பாவஞ்செய்து” (ரோமர் 3:23)

மற்றும் “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (ரோமர் 6:23) போன்ற சத்தியங்கள் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பப்பொருள்களில் காணப்படுகின்றன, ஆனால் அவைகள் எல்லாக் காலங்களிலும் இடங்களிலும் நடைமுறைப்படுகின்றன. கடினமான வசனப்பகுதிகளைக் கையாளுவதில் நாம், அறியப்படக்கூடியவை மற்றும் நமது சொந்த சூழ்நிலைகளில் நடைமுறைப்படக் கூடியவை மீது கவனம் குவிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது நாம், நிருபங்கள் உட்பட வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும், முழுமையான வகையில் வேதாகமத்தின் போதனையின் வெளிச்சத்தில் விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தறிய வேண்டும். வேதவாக்கியங்கள் யாவும் ஏவப்பட்டவைகளாக இருப்பதால், வேதாகமத்தின் ஒரு பகுதியில் காணப்படும் சத்தியம், வேறொரு பகுதியில் காணப்படும் சத்தியத்திற்கும் நேரெதிராக இருப்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, நாம் விசுவாசத்தினால் இரட்சிக்கப்படுகிறோம் என்று பவுல் கூறுகையில் (எபேசியர் 2:8, 9) அவர் போதித்த விஷயம், நாம் விசுவாசத்தினால் மாத்திரம் நீதிமாண்கள் ஆக்கப்படுவதில்லை என்று யாக்கோபு கூறுகையில் (யாக்கோபு 2:24) அவர் போதித்த விஷயத்திற்கு நேரெதிராவதில்லை. பிரச்சனைக்குரிய வசனப்பகுதி எதுவும், வேதாகமத்தின் வேறொரு இடத்தில் தெளிவாகப் போதிக்கும் போதனைக்கு நேரெதிரானதாக இருக்கும் வகையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படக் கூடாது.

மூன்றாவது, முதல் நூற்றாண்டு நிபந்தனைகளில் சிலவற்றை இன்றைய நாட்களில் நடைமுறைப்படுத்தும் வழியை, கலாச்சார வேறுபாடுகள் பாதிக்கின்றன என்பதை நாம் உணர்ந்தறிய வேண்டும். 1 கொரிந்தியர் 11ம் அதிகாரத்தின்படி, தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கப்படும்போது அல்லது ஐபிக்கும்போது, பெண்கள் தங்கள் தலைகளுக்கு முக்காடிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டனர். நவீன கலாச்சாரங்கள் மாறுபட்டிருப்பதாலும் முதல் நூற்றாண்டு கொரிந்துவில் பெண்கள் முக்காடிட்டுக் கொள்ளாதல் எதை அர்த்தப்படுத்தியது என்பது இனியும் குறிப்பிட்ட நிபந்தனையாக இல்லை என்பதாலும், ஆராதனையில் பெண்கள் தங்கள் தலைகளை மூடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இனியும் நடைமுறைப்படுவதில்லை என்று இன்றைய நாட்களின் பெரும்பான்மையான விளக்கவுரையாளர்கள் நம்புகின்றனர். இருப்பினும் இந்தக் கட்டளைக்குப் பின்னால் உள்ள கொள்கை - “ஸ்திரீக்குப் புருஷன் தலையாயிருக்கிறானென்றும்” என்பது (1 கொரிந்தியர் 11:3) - எல்லாக்கலாச்சாரங்களுக்கும் எல்லா காலத்திற்கும் உண்மையானதாகவே நிலைத்துள்ளது.

நான்காவது நாம், சிலவேளைகளில் நிருபங்களில் தரப்பட்டுள்ள அறிவுறுத்துதல்கள் இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நேரடியாக நடைமுறைப்படுகின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நமது சூழ்நிலைகள், இந்த நிருபங்கள் எழுதப்பட்ட முதல் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்களின் சூழ்நிலைகளில் இருந்து மாறுபட்டு இருப்பினும், இது உண்மையாகவே உள்ளது. ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர், “ஓப்பிடப்படக்கூடிய குறிப்புகளை (அதாவது ஒன்றுபோன்ற குறிப்பான வாழ்வின் சூழ்நிலைகளை) முதல் நூற்றாண்டின் கேட்பாளர்களுடன் நாம் பகிர்ந்துகொள்ளும் போதெல்லாம், தேவனுடைய வார்த்தை அவர்களுக்கு

எவ்வாறு இருந்ததோ அதேபோன்றே நமக்கும் இருக்கிறது” என்று எழுதினர்.⁹

ஐந்தாவது, வசனப்பகுதிகள் புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமானவைகளாக இருக்கும்போது, கொள்கையில் பிடிவாதமாக இருத்தலை நாம் தவிர்ப்பது அவசியம். நமது சொந்த முடிவுகளை நாம் தற்காலிகமாக மாத்திரம் பற்றிக்கொண்டு மற்ற முடிவுகளை அடைந்தவர்களை தயாள உணர்வுடன் கையாள வேண்டும்.

ஒரு உதாரணம்: ரோமர் 14

நிருபங்களில் இருந்து ஒரு வசனப்பகுதிக்கு நாம் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்கலாம் என்பதை நாம் விவரிப்போம். உதாரணம் என்ற வகையில், நாம் ரோமர் 14ம் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவோம்.

ரோமர் 14:1-15:13 வரையிலான வசனப்பகுதியானது, இரு குழுவினரைப் பற்றிப் பேசுகிறது: மாம்சம் உண்ணுதலை நம்பியிராத (மற்ற விஷயங்களையும் தடை செய்தனர் என்பது தெளிவு) ஒரு “பலவீனமான” குழு மற்றும் மாம்சம் உண்ணுதல் சரியே என்று நினைத்த ஒரு “பலமான” குழு. அனேகமாக, “பலவீனமான” குழு என்பது, உள்ளூர் சபையில் இருந்த யூதக்கிறிஸ்தவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும், அதே வேளையில் “பலமான” குழு என்பது புறஜாதிக்கிறிஸ்தவர்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் குழுக்கள் “பலவீனமானது” மற்றும் “பலமானது” என்று அழைக்கப்பட்டது ஏன்? ஒருவேளை, “பலமுள்ள” குழுவினர் சவிசேஷத்தையும் தனிநபருக்கு அது கொண்டுவரும் சுயாதீனத்தையும் நன்கு புரிந்துகொண்டிருக்கலாம்; “பலவீனமான” குழுவினர் சவிசேஷத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ளாது இருந்திருக்கலாம். இந்த வழக்கின் விளைவாக “பலமுள்ள” குழுவினர் “பலவீனமான” குழுவினரை இழிவுபடுத்தி இருக்கையில், “பலவீனமான” குழுவினர் “பலமுள்ள” குழுவினரை நியாயந்தீர்த்து (மற்றும் கண்டனம் செய்து) இருக்கலாம்.

“பலமுள்ள” குழுவினர் இந்த விஷயத்தில் சரியாக இருந்தனர்; “பலவீனமான” குழுவினர் தவறானவர்களாக இருந்தனர் என்பதைப் பவுல் தெளிவாக்கினார். இருப்பினும் பலமுள்ள குழுவில் இருந்தவர்கள் சரியானவர்களாக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்கள் பலவீனமான சகோதரர்கள் தங்கள் ஆத்துமாக்களை இழந்துபோகக் காரணமாகும் எதையும் செய்யக்கூடாது என்று அவர் கூறினார். (பின்வருவதே அக்கறைக்குரிய விஷயமாக இருந்தது: “பலவீனமான” குழுவினர் குற்றப்படுத்தப் படக்கூடாது என்பது மாத்திரமல்ல, ஆனால் உண்மையில் அவர்கள், “பலமுள்ள” குழுவினரின் செயல்களினால் தங்கள் ஆத்துமாக்களை இழந்துபோய்விடக்கூடாது.)

இத்துடன் கூடுதலாகப் பவுல், ஒவ்வொரு குழுவும் மற்ற குழுவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினார். ரோமர் 14:3ம் வசனம், “புசிக்கிறவன் புசியாதிருக்கிறவனை அற்பமாயெண்ணாதிருப்பானாக; புசியாதிருக்கிறவனும் புசிக்கிறவனைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்காதிருப்பானாக; தேவன் அவனை ஏற்றுக்கொண்டாரே” என்று கூறுகிறது. உணவும் பானமும் அல்ல, ஆனால் பரஸ்பரம் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதலே கிறிஸ்தவத்தில் முக்கியமானதாக உள்ளது என்று பவுல் போதித்தார் (ரோமர் 14:17-19). சமாதானத்தை ஏற்படுத்துதல் என்பது கிறிஸ்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் பொதுவில் கொண்டிருத்தலை

வலியுறுத்துகிறது என்று பவுல் கூறினார்.

கடைசியாகப் பவுல், “பலவீனமான” குழுவினர், மாம்சம் உண்ணுதலை (அது சரியாக இருந்தது என்றாலும்) தவறானதாகக் கண்ணோக்கினால், அது அவர்களுக்குத் தவறானதாகவே இருக்கும், மற்றும் அவர்கள் அதைச் செய்யக்கூடாது என்று போதித்தார். அவர்கள் தங்கள் சொந்த மனச்சாட்சிக்கு எதிராகச் செல்லுதல் பாவமாக இருந்தது.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், பவுல் பின்வருபவற்றைப் போதித்தார்: (1) ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுதல், (2) தனிப்பட்ட வகையில் சகிப்புத்தன்மை, (3) பரஸ்பரம் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல் மற்றும் (4) உள்ளான இணக்கம். இந்தக் கொள்கைகள், ரோமாபுரியில் இருந்த முதல் நூற்றாண்டு சபையில் “மாம்சம் உண்ணுதல்” பற்றிய பிரச்சனைக்குத் தீர்வை அளித்தது.

இவ்வசனப்பகுதியை இன்றைய நாட்களில் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தக்கூடும்? இன்றைய நாட்களில் சபையில் இதற்கு இணைவுகள் உள்ளனவா? ஒரு உள்ளூர் சபையில், சில விஷயங்கள் தவறானவை என்று நம்பும் ஒரு குழுவும், அவை சரியானவை என்று நம்பும் ஒரு குழுவும் என இருகுழுக்கள் நிலவ முடியுமா? அப்படி என்றால், அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? மாம்சம் உண்ணுதல் என்பதற்குச் சமமானதை உள்ளடக்கும் கேள்வி இருக்கும் என்றால் (அதாவது, கேள்வியில் உள்ள நடைமுறை தன்னில் தவறானதல்ல என்பதற்கு நாம் வேதாகம ரீதியான உறுதிப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தால்), அப்போது சபையானது பவுலின் ஏவுதல் பெற்ற தீர்வை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். (1) ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுதல்: வழக்கில் உள்ள ஒவ்வொரு பகுதியினரும் மற்ற பகுதியில் உள்ளவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். (2) தனிப்பட்ட வகையில் சகிப்புத்தன்மை: பிரச்சனையில் “பலமுள்ள பகுதியில்” இருப்பவர்கள், வழக்கில் உள்ள அந்த நடைமுறையில் ஈடுபடுவதினால் தங்கள் சகோதரர்களின் ஆத்துமாக்களை இடறலுக்கு உள்ளாக்கினால், அவர் அதைச் செய்வதற்கான தங்கள் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். (3) பரஸ்பரம் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல்: இரு தரப்பினரும் - சொல்லப்போனால், சபையில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் - ஐக்கியத்தை வலியுறுத்த வேண்டும். பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல் மற்றும் ஒருவர் மற்றவரைக் கட்டி எழுப்புதல் ஆகியவற்றின்மீது எல்லாரும் கவனம் குவிக்க வேண்டும். (4) உள்ளான இணக்கம்: சில விஷயங்கள் - அவை சரியானவையாக இருந்தாலும் - தவறானவைகளாக உள்ளன என்று நம்புபவர்கள், அந்த நடைமுறையில் ஈடுபட்டுள்ள சகோதரர்களை நியாயத்தீர்ப்பதில் இருந்து விலகி இருந்தாலும், அதில் பங்கேற்பதில் இருந்து அவர்கள் விலகி இருக்க வேண்டும். இந்த அறிவுறுத்துதல்களை சபை உறுப்பினர்கள் பின்பற்றுவார்கள் என்றால், தனித்தனி சபைக்குழுமங்களைப் பாதிக்கும் பல பிரச்சனைகள் தீர்த்து வைக்கப்படும்.

அவ்வாறே, நிருபங்களில் உள்ள மற்ற வசனப்பகுதிகளுக்கு சரியாக விளக்கம் அளித்தல் மற்றும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல் ஆகியவை, தேவன் தமது மக்கள் எவ்வாறு இருக்க விரும்புகிறாரோ, அவ்வாறு இருக்க கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சபைகளுக்கும் உதவக்கூடும்.

குறிப்புகள்

¹D. Edmond Hiebert, *An Introduction to the Pauline Epistles* (Chicago: Moody Press, 1954), 11-12. ²இந்தப் பட்டியல் Allen Black, *An Outline of New Testament Introduction* (Memphis, Tenn.: Harding University Graduate School of Religion, 1994), 6-7. என்ற புத்தகத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. ³எழுதியவர், தேதி, தோன்றிய இடம் மற்றும் நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய இந்தக் கூற்றுகள், புதிய ஏற்பாட்டின் மாணவர்கள் எல்லோராலும் அல்ல, ஆனால் அவர்களில் பலர் கொண்டுள்ள கண்ணோக்கைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. விளக்கவுரைகளும் வேதாகமத்தின் மற்ற குறிப்புப் புத்தகங்களும், ஒவ்வொரு புத்தகத்திற்கும் மாற்று விளக்கங்களை அளிக்கின்றன. விசுவாசிகள் என்ற வகையில் நாம் காணும் யாவற்றையும், வசனப்பகுதி மிகச்சரியாகக் கூறும் வகையில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எபிரெயர் நிருபத்தை எழுதியவர் யார் என்பது பற்றி எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டையும் நாம் நம்ப வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை, ஆனால் பவுல் தமது நிருபங்களில், தாமே அதை எழுதியவர் என்று அடையாளப்படுத்துவதை நாம் நம்ப வேண்டும். ⁴ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் இந்த ஒப்பீட்டைப் பயன்படுத்தினர். (Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* [Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2003], 58.) ⁵Ibid., 64. “இந்தத் தலைப்பின்கீழ், 1 கொரிந்தியர் 11:10; 1 கொரிந்தியர் 15:29; 1 பேதுரு 3:19; 2 தெசலோனிக்கேயர் 2:3 ஆகியவை ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் அவர்களால் குறிப்பிடப்பட்ட “பிரச்சனைக்குரிய வசனப்பகுதிகளாக” உள்ளன. (Ibid., 69.) ⁷அடைப்புக் குறிகளுக்குள் உள்ள வார்த்தைகள், ஒவ்வொரு கருத்தைப் பற்றியும் ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் மேலும் விளக்கப்படுத்தியவற்றைத் தொகுத்துரைப்பதாக உள்ளது, ஆனால் அவைகள் நேரடியான மேற்கோள்களாக இருப்பதில்லை. அவர்கள் இந்தப் பாடக்கருத்தின் மீது நான்காவது கருத்து ஒன்றையும் கொடுத்தனர்: “... இப்படிப்பட்ட வசனப்பகுதிகளின் மீது ஒருவர் நல்ல ஒரு விளக்கவுரையில் ஆலோசனை பெறுதல் அவசியமாகிறது” (Ibid., 69-70). ⁸“தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்ற கருத்தானது, தேவனைப் பற்றி வேதாகமம் போதிக்கும் மற்ற சத்தியங்களின் நிபந்தனைகளில் புரிந்துகொள்ளப் படவேண்டும். ⁹Fee and Stuart, 75. (வலியுறுத்தம் நீக்கப்பட்டுள்ளது.)

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகம்

தொடங்குவதற்கு: வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் ஒரு வசனப்பகுதிக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கு, இது கிறிஸ்தவர்கள் கடுமையாகத் துன்புறுத்தப்பட்டபோது அவர்களுக்கு எழுதப்பட்டது என்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். நல்ல காரணத்திற்காக யோவான் இறைவெளிப்பாட்டு மொழிநடையைப் பயன்படுத்தினார். இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள அடையாளத்துவ மொழியை நேரடியானதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

ஒரு அறிமுகம்

பெயர்

“வெளிப்படுத்தின விசேஷம்” என்ற பெயர், இந்தப் புத்தகத்தின் கிரேக்க வசனப்பதிப்பின் முதல் வார்த்தையினுடைய மொழிபெயர்ப்பாக உள்ளது: *apokalupsis* (“இறைவெளிப்பாடு”). சில வேளைகளில் இந்தப் புத்தகம் “The Apocalypse” என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இந்தப் புத்தகத்தின் முதல் வசனம், இது “இயேசு கிறிஸ்து” வினுடைய (“யோவானுடையதல்ல”) “வெளிப்படுத்தினதுமான” (இது ஒருமையில் உள்ளது, “வெளிப்படுத்தினவை” என்று பன்மையில் குறிப்பிடப்படவில்லை) என்று கூறுவதைக் கவனியுங்கள்.

எழுத்தாளரும் தேதியும்

“இயேசு கிறிஸ்துவின் வெளிப்படுத்துதலை” பெற்றுக்கொண்ட யோவானே இதை எழுதினார் என்பதை இந்தப் புத்தகமே குறிப்பிடுகிறது (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:1). ஆகவே, புதிய ஏற்பாட்டில் (யோவான் சவிசேஷம், 1, 2 மற்றும் 3 யோவான் நிருபங்கள் என்ற) நான்கு புத்தகங்களை எழுதிய அப்போஸ்தலரான யோவானே இதையும் எழுதினார் என்பது தெளிவாகிறது.¹ யோவான், மற்ற எல்லா அப்போஸ்தலர்களின் மரணத்திற்குப் பின்பு உயிர்வாழ்ந்தார் மற்றும் இவர் ஒருவர் தாம் வேதசாட்சியாக கொலைசெய்யப்படுவதற்கு மாறாக இயற்கையான மரணத்தை அடைந்தார்.

இது எழுதப்பட்ட தேதி வழக்காடக் கூடியதாகவும் விளக்கவுரையாளரால் தழுவப்படும் விளக்கவுரையின் கோட்பாட்டைச் சார்ந்ததாகவும் இருக்கையில், பெரும்பான்மையான பழமைவாதக் கல்வியாளர்கள், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் கி.பி. 95ல், டொமீஷியன் என்ற ரோமப்பேரரசரின் ஆட்சிக்காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று கூறுகின்றனர். யோவான் பத்ம தீவிற்கு நாடுகடத்தப்பட்டிருக்கையில் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:9) இந்தப் புத்தகத்தை எழுதினார், இதை இவர் “ஆசியாவில் இருந்த ஏழு சபைகளுக்கு” (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:4) எழுதினார். ஆசியா என்பது எபேசு நகரத்தை உள்ளடக்கிய சிறிய ஆசியாவின் மாகாணமாக (நவீன நாட்களின் துருக்கி)

இருந்தது (அதிகாரங்கள் 2; 3 ஆகியவற்றைக் காணவும்).

இலக்கிய வகை அல்லது தோரணை

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம், இலக்கியத்தின் மூன்று வகைகளாக உள்ளது: இறைவெளிப்பாடு, தீர்க்கதரிசனம் மற்றும் நிருபம்.²

இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியம் என்ற வகையில் வெளிப்படுத்தின விசேஷம். “இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியம்” என்றால் என்ன? “இறைவெளிப்பாட்டு” என்பது “மூடப்பட்டிருப்பதை திறத்தல்” அல்லது “முக்காட்டை நீக்குதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது. இறைவெளிப்பாடு என்பது கி.மு. சுமார் 200 முதல் கி.பி. சுமார் 200 வரை, யூதர்கள் மத்தியில் பிரபலமான இலக்கிய வகையாக இருந்தது. கோர்டன் ஃபீ மற்றும் டக்ளஸ் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர், இந்தக் காலகட்டத்தில் யூதர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் அறிந்திருந்த இறைவெளிப்பாட்டின் “டஜன்கணக்கான” வற்றைப் பற்றிப் பேசினர்.³

இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியத்தின் பண்புகள். இலக்கியத்தின் இவ்வகை எதைப்போன்று இருந்தது? இதன் முதன்மைப் பண்புகள் பின்வருமாறு: (1) இரட்டை மயமானது (நல்ல மற்றும் பொல்லாத என்ற இரு எதிரெதிர் சக்திகளைச் சித்தரித்தல்) மற்றும் (2) கடைசிகாலத்திற்குரியது (கடைசி நிகழ்வுகளின் மீது கவனம் குவித்தல்). இதன் துணைநிலைப் பண்புகளில் சில பின்வருமாறு: (1) இது தரிசனமாக உள்ளது, (2) இது மேசியாத்துவத்திற்கு உரியதாக உள்ளது, (3) இது தூதரீயத்தையும் அசுத்த ஆவியியத்தையும் வலியுறுத்துகிறது, (4) மிருகங்கள் என்ற அடையாளத்துவத்தைப் பயன்படுத்துகிறது, (5) எண்பலன்களைப் பயன்படுத்துகிறது, (6) சாபங்களின் முன்னுரைத்தலை உள்ளடக்குகிறது,⁴ மற்றும் (7) இருளின் மீது வெளிச்சத்தின் நிறைவான வெற்றியைச் சித்தரிக்கிறது. ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர், இறைவெளிப்பாட்டின் பின்வரும் பொதுவான பண்புகளைக் குறிப்பிட்டனர்:

1. பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசன இலக்கியமே, அதிலும் விசேஷமாக எசேக்கியேல், தானியேல், சகரியா மற்றும் ஏசாயா தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்தின் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறபடியான தீர்க்கதரிசன இலக்கியமே, இறைவெளிப்பாட்டின் ஆணிவேராக உள்ளது.
2. பெரும்பான்மையான தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களைப் போலின்றி, இறைவெளிப்பாடு என்பது தொடக்கத்தில் இருந்தே உள்ள இலக்கியப் பணிகளாகும்.
3. இறைவெளிப்பாட்டின் “பொருள்பகுதி” மிகவும் அடிக்கடி, தரிசனங்கள் மற்றும் கனவுகளின் வடிவத்தில் முன்வைக்கப்படுகிறது, மற்றும் இது (மறைவான அர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ள) குறியீட்டு மொழியாக, அடையாளத்துவமாக உள்ளது.
4. இறைவெளிப்பாட்டின் உருவகங்கள் அடிக்கடி, உண்மை நிலையின் உருவகங்களாக இருப்பதற்கு மாறாக விசித்திரக் கவர்ச்சி வடிவங்களாக உள்ளன.
5. இறைவெளிப்பாடுகளில் பெரும்பான்மையானவை இலக்கிய

நடையில் உள்ளதால், இவைகள் மிகவும் முறைப்படியான பாணியாக உள்ளன.⁵

யூதத்துவ இறைவெளிப்பாடுகள், புனைபெயர் கொண்டு எழுதப்பட்ட பண்பையும் கொண்டிருந்தன, ஆனால் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் இப்படிப்பட்ட பண்பைக் கொண்டிருப்பது இல்லை. இதனாலும் இன்னும் மற்ற காரணங்களினாலும், கர்சன், மூ மற்றும் மோரீஸ் ஆகியோர், “வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தை இறைவெளிப்பாடு என்று கருதத் தயங்கினர்.”⁶ தானியேல் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகமும், எசேக்கியேல் மற்றும் சகரியா மற்றும் ஏசாயா தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களின் ஒரு பகுதியும் கூட இதே தோரணையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இறைவெளிப்பாடு இலக்கியத்திற்கான காரணங்கள். “யோவான் ஏன் அதை இவ்வாறு எழுதினார்?” அல்லது “பரிசுத்த ஆவியானவர் யோவானை இவ்வாறு எழுதும்படி ஏவியது ஏன்?” என்பது இப்படிப்பட்ட இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கேட்கக் கூடிய முதல் கேள்விகளில் ஒன்றாக உள்ளது. “எவரொருவரும் அறிவதில்லை” என்பதே இப்படிப்பட்ட கேள்விக்கு உண்மையான பதிலாக உள்ளது. இருப்பினும் நாம், இருகாரணங்களினால், வெளிப்படுத்தின விசேஷம், தானியேல், எசேக்கியேல் ஆகிய புத்தகங்கள் இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியத்தின் நடையில் எழுதப்பட்டன என்று யூகிக்கலாம்: இவை வெளிப்படுத்தவும் மறைத்து வைக்கவும் எழுதப்பட்டன. விளக்கம் அளித்தலின் “திறவுகோலை”க் கொண்டுள்ள சிலருக்கு இது, எழுத்தாளர் கூற விருப்பம் கொண்டிருந்தவற்றை வெளிப்படுத்தும். இருப்பினும் அந்த “திறவுகோல்” குறைவுபடும் மற்றவர்களிடம் இருந்து இது, சத்தியத்தை மறைத்து வைக்கும். இது சிலருக்குப் புரிந்துகொள்ளக் கடினமாயிருப்பதை நோக்கிக்கொண்டுள்ளது என்பது ஏறக்குறைய உறுதியானதாக இருந்தது.⁷

தீர்க்கதரிசனம் என்ற வகையில் வெளிப்படுத்தின விசேஷம். இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளதற்கும் அப்பால், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் தீர்க்கதரிசனத்தின் புத்தகமாகவும் உள்ளது (காண்க வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:3; 22:18, 19). யோவான் எதிர்காலம் பற்றிக் கூறியது மாத்திரமின்றி (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 4:1), அவர் இதை முதன்முதலாக வாசித்தவர்களுக்குத் தேவனிடத்தில் இருந்து ஒரு செய்தியை முன்னதாகக் கூறியும் இருந்தார்.⁸

ஒரு நிருபம் என்ற வகையில் வெளிப்படுத்தின விசேஷம். சில கருத்தில், இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியமாகவும் தீர்க்கதரிசனமாகவும் இருக்கும் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் ஒரு நிருபமாகவும் உள்ளது. இது ஒரு நிருபத்தைப் போலத் தொடங்குகிறது (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:4, 11), ஒரு நிருபத்தைப் போல முடிவடைகிறது (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 22:21), மற்றும் ஆசியாவில் இருந்த ஏழு சபைகளுக்கு ஏழு நிருபங்களைக் கொண்டுள்ளது (காண்க வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2; 3).

“எனவே நாம், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தை, இறையியல் என்ற வார்ப்புடத்தில் வார்த்தைப்பட்ட ஒரு தீர்க்கதரிசனம் மற்றும் நிருபத்தின் வடிவில் எழுதப்பட்டது என்று கண்ணோக்குதல் மிகச்சிறப்பானதாக இருக்கும்”⁹ என்று கூறுவதன் மூலம் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின் தோரணை பற்றிய

நமது கலந்துரையாடலை முடிக்க முடியும்.

எழுதப்பட்ட சூழ்நிலைகள், ஆய்வுக்கருத்து

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் உபத்திரவத்தின் காலத்தின்போது எழுதப்பட்டது. கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்திற்காக மரித்துக் கொண்டிருந்தனர் (காண்க வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 6:9, 10). *முடிவில் தேவன் வெற்றிபெறுகிறார்* என்பதே வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின் ஆய்வுக் கருத்தாக அல்லது முதன்மைக் கருத்தாக உள்ளது.

இந்தச் செய்தியானது, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் யாருக்காக எழுதப்பட்டதோ, அந்த மக்களின் தேவைகளை எவ்வாறு சந்தித்திருக்கும்? அவர்களின் அப்போதய சூழ்நிலைகள் எப்படி இருந்தாலும் - துன்மார்க்கம் வெற்றிபெறுவதாகக் காணப்பட்டு, பிசாசானவன் அனுகூலம் கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றினாலும் - தேவனுடைய சேனைகளும் நன்மையும் மேலோங்கும் என்று யோவான் கூறினார். ஆகையால் கிறிஸ்தவர்கள் இருதயத்தில் பலம் அடைய முடிந்தது! தேவனுடைய மக்கள் வெற்றியணியில் இருப்பார்கள் என்று வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் அறிவிக்கிறது. இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள், உபத்திரவம் ஏற்பட்டாலும் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்க முடிந்தால், அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட முடியும் மற்றும் இரட்சிக்கப் படுவார்கள். நிறைவில் தேவன் வெற்றிபெறுவார் மற்றும் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின் முதல் வாசகர்களைத் துன்புறுத்தியவர்கள் உட்பட) சாத்தானும் அவனது சேனைகளும் அழிக்கப்படும் என்று யோவான் கூறினார்!

வரைகுறிப்பு

இந்தப் புத்தகத்திற்குப் பல வழிகளில் வரைகுறிப்பிடுதல் சாத்தியமாக உள்ளது. ரோப்பர் அவர்கள், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு, பின்வரும் ஏழு கருத்துக்களினால் ஆன வரைகுறிப்பை ஆலோசனையாகத் தெரிவித்தார்:

- I. ஏழு சபைகளின் மத்தியில் கிறிஸ்து (1-3).
- II. ஏழு முத்திரைகள் கொண்ட புத்தகம் (4-7).
- III. ஏழு எக்காளங்களின் சத்தம் (8-11).
- IV. சபையின் விரோதிகள் பற்றிய அறிமுகம் (12-14).
- V. கோபத்தின் ஏழு கலசங்கள் (15; 16).
- VI. சபையின் பெரும்பான்மையான விரோதிகளின் அழிவு (17-19).
- VII. வலுசர்ப்பத்தின் அழிவு, அதைத் தொடர்ந்து புதிய வானமும் புதியபூமியும் (20-22).¹⁰

பு.ஏ. தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்திற்கு

விளக்கம் அளித்தல்: வெளிப்படுத்தின விசேஷம்

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும்? அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிப்பதற்கு, முதலில் நாம், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு வழிகளை ஆய்வுசெய்வோம்.

விளக்கம் அளித்தலுக்கான பொதுவான கோட்பாடுகள்

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிக்கப் பல் வேறு எழுத்தாளர்களால், நான்கு முதன்மை முறைமைகள் கோட்பாடுகள் அடையாளப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.¹¹

1. முன்நடந்தது என்ற கருத்துடையோரின் கண்ணோக்கு. இந்தக் கோட்பாட்டின்படி, “இதில் உள்ள விஷயங்களில் பெரும்பான்மையானவை இந்தப் புத்தகம் எழுதப்பட்ட காலகட்டத்திற்கு உரியதென்று புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்.”¹² இந்தக் கண்ணோக்கு, “சமகால வரலாற்றுரீதியான” அணுகுமுறை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.¹³ விளக்கம் அளிப்பதில் இந்த அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்துபவர்கள், இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு விஷயமும் நடைமுறையில் மெய்யாகவே, முதல் நூற்றாண்டின் முடிவுக்காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது என்று நம்புகின்றனர்: “யோவானுக்கு அருளப்பட்ட தரிசனங்கள் வளர்ந்து யோவானின் சொந்த நாட்களிலேயே நடந்த நிகழ்வுகளை விவரிக்கின்றன.”¹⁴ இந்தக் கண்ணோட்டத்தைப் பற்றிக்கொண்டுள்ள கல்வியாளர்கள், இப்புத்தகம் கி.பி. 70க்கு சற்று முந்திய காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் என்று காலம் குறிக்கின்றனர். இது பெரும்பான்மையான மற்றவர்களால் குறிப்பிடப்படும் காலத்தை விடக் கணிசமான அளவுக்கு முந்தியதாக உள்ளது. இந்தக் கண்ணோட்டமானது, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 21ம் அதிகாரம் பரலோகத்தை அல்ல ஆனால் சபையைச் சித்தரிப்பதாகக் காணும்படி, விளக்கம் அளிப்பவர்களை வழிநடத்தலாம். மேலும் அவர்கள், இப்புத்தகத்தில் அழிவைக் குறித்த முன்னுரைத்தல்கள் யாவையும் மெய்யாகவே கி.பி. 70ல் நடந்த எருசலேமின் அழிவுடன் தொடர்புடையவை என்றும் நம்புகின்றனர். இந்தக் கோட்பாடு கேட்டுக் கொள்கிறபடி, கி.பி. 70ல் எருசலேமின் அழிவானது, பல்லாண்டுகள் நாட்டிற்குப் பறம்பே இருந்தவர்களுக்கு அர்த்தம் நிறைந்ததாக இருந்திருக்கச் சாத்தியக்கூறு இல்லை என்பது இந்தக் கண்ணோட்டத்தின் ஒரு பிரச்சனையாக உள்ளது.

2. வரலாற்றுரீதியான கண்ணோக்கு அல்லது “தொடர் வரலாற்று அணுகுமுறை.”¹⁵ இந்தக் கோட்பாடு, “தரிசனங்களில் உள்ள பல்வேறு விஷயங்களை, அப்போஸ்தலிக்க காலத்தில் இருந்து நவீன காலங்கள் வரையிலும் உள்ள முன்னணி இயக்கங்களைக் கொண்டு அடையாளப் படுத்துவதன் மூலம், சபைவரலாற்றின் நிபந்தனைகளில் பாடப்பொருளுக்கு விளக்கம் அளிக்க நாடுகிறது.”¹⁶ இது, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 5 முதல் 19 வரையிலான அதிகாரங்கள், இந்தப் புத்தகம் எழுதப்பட்ட போது எதிர்காலத்தில் நடக்க வேண்டியவையாகவும் இப்போது கடந்த காலத்தில் நடந்தவையாகவும் உள்ளன என்று கருத்துத் தெரிவித்து, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தை, முன்னதாக எழுதப்பட்ட வரலாறு என்ற வகையில் கண்ணோக்குகிறது. இந்த அணுகுமுறை, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தை, “கிறிஸ்துவின் காலத்தில் இருந்து (விளக்கவுரை அளிப்பவரின்) காலம் வரைக்குமான வரலாற்றுத் திட்டக்குறிப்பு” என்ற வகையில் காணுகிறது.¹⁷ விளக்கம் அளித்தலின் இந்த முறைமையானது, புரொட்டஸ்டன்டுகள் மற்றும் கிறிஸ்துவின் சபைகள் ஆகியவற்றின் மத்தியில் மிகவும் பிரபலமானதாக இருந்துள்ளது. இது, இப்புத்தகத்தில் முன்னுரைக்கப்பட்டுள்ளவற்றில் அதிகமானவை, ரோமன் கத்தோலிக்க மார்க்கத்தையும் புரொட்டஸ்டன்டு சீர்திருத்தத்தையும்

எடுத்துரைக்கிறது என்ற கண்ணோட்டத்திற்கு வழிநடத்துகிறது.

3. *எதிர்காலவியல் கண்ணோக்கு*. இந்தக் கண்ணோக்கு, “கிறிஸ்துவின் மறுவருகை மற்றும் அங்கு நெருக்கமான வகையில் தொடர்புபடுதல் ஆகியவற்றிற்கு வழிநடத்தும் முடிவுக்கால நிகழ்வுகளின் காட்சி அமைவுகளாக இப்புத்தகத்தின் மைய அதிகாரங்களைப் புரிந்துகொள்கிறது.”¹⁸ இந்தக் கோட்பாடு, “வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 4ம் அதிகாரத்தில் இருந்து முடிவுப்பகுதி வரையில், மனித வரலாற்றின் மிகக் கடைசி நாட்களில் அதின் நிறைவேற்றத்தைக் கண்டறிகிறது என்ற கருத்தைப்பற்றிக்கொண்டுள்ளது.”¹⁹ சில வேளைகளில் 2 மற்றும் 3ம் அதிகாரங்கள் சபை வரலாற்றின் ஏழு காலகட்டங்களைச் சித்தரிப்பதாக நம்பப்பட்டுள்ளன. ஆயிரம் ஆண்டு முன்னரசாட்சிக் கொள்கைக் காரர்கள் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்திற்கு எதிர்காலவியல் அணுகுமுறையைத் தழுவுகின்றனர்.

4. *கருத்தியல் அல்லது ஆவிக்குரிய கண்ணோக்கு (அல்லது வரலாற்றின் தத்துவ இயல் அணுகு முறை)*.²⁰ இந்தக் கோட்பாடு, “இறைவெளிப்பாடு என்ற உடையானது தேவனுடைய இராஜ்யத்திற்கும் அதற்கு எதிராக அணிவகுத்து நிற்கும் பிசாசின் சேனைகளுக்கும் இடையில், காலங்கள்தோறும் நிலவும் போராட்டத்தை அமைக்க மாத்திரம் நோக்கங்கொண்டிருந்தது” என்ற கருத்தைப் பாரமரிக்கிறது.²¹ “[இந்த அணுகுமுறையின்படி] நிகழ்வுகளின் ஓட்டத்தை, நாம் வரைவளவிடக் கூடியவர்களாவதற்கு அல்ல, ஆனால் தேவனுடைய நபர்த்துவத்தையும் பொதுவான வகையில் உலகத்தின் வழிகளையும் நாம் புரிந்துகொள்ள உதவும்படி ... இந்த அடையாளத்துவம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.”²²

விளக்கம் அளித்தலின் இந்த நான்கு முறைமைகளைப் பற்றி இரண்டு கருத்துகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது:

(1) இவையாவும் இந்தப் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிக்க முயற்சி செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மையானது, இவையாவும் சமமாக மதிப்பிடக் கூடியவைகளாக உள்ளன என்று அர்த்தப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. இவையாவும் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் கொண்டுள்ளன, ஆனால் சில அணுகுமுறைகளினால் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட பலவீனங்கள், மற்றவற்றில் உள்ளவற்றைக் காட்டிலும் தீவிரமானவையாக உள்ளன. (இன்றைக்கான சத்தியம் விளக்கவுரை வெளியீட்டு வரிசையில் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1-11க்கு ரோப்பர் அவர்கள் எழுதிய விளக்க உரைக்கான அறிமுகத்தில், இந்த நான்கு அணுகுமுறைகளைப் பற்றிய நல்லதொரு மதிப்பீடு தரப்பட்டுள்ளது.)²³

(2) இந்த நான்கு அணுகுமுறைகள், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிப்பதில் பயன்படுத்தும் முறைமைகளின் சாத்தியக்கூறுகளை முழுவதும் பயன்படுத்தித் தீர்த்து விடுபவைகளாக இருப்பதில்லை. மற்ற முறைமைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன, மற்றும் அணுகு முறைகளின் ஒன்றிணைவு என்பது அடிக்கடி விரும்பித் தேர்ந்துகொள்ளப்படலாம். ரோப்பர் அவர்கள் “தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஞானமுள்ள அணுகுமுறை” என்று தாம் சொற்றொடராக்கம் செய்த ஒரு அணுகுமுறையைப் பரிந்துரைத்தார், இது அடையாளத்துவ அணுகுமுறையை வலியுறுத்துவதாகவும் வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கணக்கில் கொள்வதாகவும் உள்ள ஒரு ஒன்றிணைந்த

அணுகுமுறையாக உள்ளது; வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், இது விளக்கம் அளித்தலுக்கு ஒரு “அடையாளத்துவ/நடந்து முடிந்தது” என்ற அணுகு முறையாக உள்ளது.²⁴

விளக்கம் அளித்தலுக்கான இந்தப் பொதுவான கோட்பாடுகளுடன் கூடுதலாக, ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சி (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 20ல் பேசப்பட்டுள்ள ஆயிரம் ஆண்டுகள்) பற்றிய மூன்று கண்ணோட்டங்கள், இந்தப் புத்தகத்தை ஒரு நபர் புரிந்துகொள்கிற வழியில் செயல்விளைவை ஏற்படுத்தலாம்.

ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சி பற்றிய மூன்று கண்ணோக்குகள்

1. *ஆயிரம் ஆண்டு முன் அரசாட்சிக் கொள்கை.* ஆயிரம் ஆண்டு முன் அரசாட்சிக் கொள்கையாளர்கள், கிறிஸ்து ஆயிரம் ஆண்டுக்கு (முன்னதாக) வருவார் மற்றும் அவ்வாறு அவர் வரும்போது, பூமியில் ஒரு இராஜ்யத்தை அமைத்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்வார். அதன் பின்பு பரலோகம் அவ்வது நரகத்தின் நித்தியத்துவம் தொடங்கும் என்று நம்புகின்றனர். ஆயிரம் ஆண்டு முன் அரசாட்சிக் கண்ணோட்டத்தின்படி, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின் பெரும்பகுதியானது, அதை முதன் முதலாக வாசித்தவர்களுக்கு எதிர்காலமாக இருப்பது மட்டுமின்றி, இன்றைய நாட்களின் வாசகர்களுக்கும் அது எதிர்காலமாகவே இருக்கிறது. பாரம்பரியமாக, பெரும்பான்மையான பழமை வாதப் புரொட்டஸ்டன்டுகள் ஆயிரம் ஆண்டு முன் அரசாட்சிக் கொள்கையாளர்களாக இருந்துள்ளனர்.

2. *ஆயிரம் ஆண்டு பின் அரசாட்சிக் கொள்கை.* ஆயிரம் ஆண்டு பின் அரசாட்சிக் கொள்கையாளர்கள், ஆயிரம் ஆண்டுக்காலம் முதலில் நடைபெறும் மற்றும் அதன் பின்பு கிறிஸ்து இந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு (பின்பு) வருவார் என்று நம்புகின்றனர். சுதந்தரக் கருத்துடைய சில இறையியலாளர்கள், பூமியில் தேவனுடைய இராஜ்யம் ஒன்றை நிலைநாட்டுதலை நோக்கி மனிதன் அதிகம் அதிகமாக வளர்நிலையில் சென்றுகொண்டிருக்கிறான் என்று நம்பியதால், இந்த ஆயிரம் ஆண்டுக் காலம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தது என்று உய்த்துணந்தனர். இருப்பினும் அவர்களின் மாயத்தோற்றமான கருத்தை, இரண்டு உலகப்போர்கள் அழித்து விட்டன. ஆயிரம் ஆண்டு பின் அரசாட்சிக் கொள்கையாளர்கள் சிலர், “சபை யுகத்தை” ஆயிரம் ஆண்டுடன் சமப்படுத்தினர் மற்றும் இவர்கள், சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தல் என்பது “சாத்தானைக் கட்டுவிக்கும்,” இதன் விளைவாக ஆயிரம் ஆண்டுகள் என்பது சவிசேஷத்தின் மாபெரும் வளத்தின் யுகமாக இருக்கும் என்று நம்பினர். அந்த யுகத்தின் முடிவில் கிறிஸ்து மறுபடியும் வருவார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

3. *ஆயிரம் ஆண்டுகள் இல்லை என்ற கொள்கை.* ஆயிரம் ஆண்டுகள் இல்லை என்ற கொள்கையாளர்கள், நேர்ப்பொருளில் ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சி என்பது இருக்காது - ஆயிரம் ஆண்டுகளே இல்லை - என்று நம்புகின்றனர். அதற்குப் பதிலாக அவர்கள், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 20ன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் என்பது வேறு எதையோ அடையாளத்துவமாகக் குறிக்க நிற்கிறது என்று நினைக்கின்றனர். வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் முழுவதும் அடையாளங்கள் இருப்பது போன்றே, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில்

உள்ள “ஆயிரம் ஆண்டுகள்” என்பது ஆவிக்குரிய கருத்தின் அடையாளம் என்பதாக அவர்கள் கண்ணோக்குகின்றனர்.

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கு குறிப்பான ஆலோசனைகள்

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கு, மேலே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள பொதுவான விளக்கங்களுக்கு அப்பால், ஏற்படுத்தப்படக் கூடிய ஆலோசனைகள் யாவை? நாம் மனதில் காத்துக்கொள்ள வேண்டிய சில உண்மைகள் கீழே தரப்படுகின்றன:

1. இந்தப் புத்தகத்தின் மீது செயல்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை இந்தப் புத்தகம் கொண்டிருப்பதால், இது புரிந்து கொள்ளப்பட முடியும் மற்றும் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். இது குறைந்த பட்சம் ஒரு சிலராலாவது புரிந்துகொள்ளப்படும் என்று யூதிக்கப்பட்டது; ஏனெனில் இது, “இந்தத் தீர்க்கதரிசன வசனங்களை வாசிக்கிறவனும், கேட்கிறவர்களும், ... பாக்கியவான்கள்” என்று தொடங்குகிறது (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:3அ). இதே வசனம் தொடர்ந்து “இதில் எழுதியிருக்கிறவைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களும் பாக்கியவான்கள், காலம்சமீபமாயிருக்கிறது” என்று கூறுவதால் (1:3ஆ), இது செயல்பாட்டை விளைவிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. விசுவாச நிறைவு மற்றும் சகிப்புத்தன்மை ஆகியவற்றின் தேவையை இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள பல வசனங்குறிப்புகள் மறைமுகமாக உணர்த்துகின்றன (காண்க வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:10; 12:17; 13:10; 14:4, 5, 12; 21:7, 8). இதன் சத்தியங்கள், ஏழு சபைகளால் மாத்திரமல்ல, ஆனால் மற்றவர்களாலும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கங்கொண்டிருந்தன. அதாவது, ஏழு சபைகளுக்கு எழுதப்பட்ட இந்தக் கடிதங்களில் உள்ள திரும்பத் திரும்பக் கூறப்படும் பின்வரும் புத்திமதிகளில் இருந்து நாம் அடையவேண்டிய முடிவு இதுவாகவே உள்ளது: “காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன்” (காண்க வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2; 3).²⁵ ஆகையால், ஓரளவிற்காவது வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தைப் புரிந்துகொள்ளவும் அந்தப்புத்தகத்தில் இருந்து நாம் கற்றுக்கொள்வவற்றிற்குக் கீழ்ப்படியவும் நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

2. அந்த ஏழு சபைகள் உண்மையிலேயே நிலவின என்பதால், அவர்களுக்கு ஆவியானவர் கூற வந்தவைகள் ஏறக்குறைய நேர்ப்பொருளில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவையாக இருந்தன. இந்த ஒரு விசேஷித்த காரணத்திற்காக இந்த ஏழு சபைகள் குறிப்பாகத் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கலாம் - ஒருவேளை இவைகள் அந்தக் காலத்தில் இருந்த சபைகளின் மத்தியில் பொதுவாக இருந்த பண்புகளை காட்சிப்படுத்தியதால் இவ்வாறு தேர்ந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்.

3. இந்தப் புத்தகத்தில் விவரிக்கப்பட்டவற்றில், குறைந்தபட்சம் சில விஷயங்கள், இதை முதலில் பெற்றுக்கொண்ட மக்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நடப்பவையாக இருந்தன. (காண்க வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:19; 4:1.) ஆகையால், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில் உரைக்கப்பட்ட விஷயங்கள் யாவும், அதன் முதல் வாசகர்களுக்கு, கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தவையாக

இருந்தன என்று விளக்கம் அளிக்கும், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் பற்றிய எந்தக் கண்ணோட்டமும் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும்.

4. யோவான் கண்டது எதுவோ அதைக் “காண” முயற்சி செய்தலினால் இந்தப் புத்தகத்தின் தரிசனங்களை ஆய்வு செய்தல் என்பது தொடங்குவதற்கு மிகச்சிறப்பான வழியாக உள்ளது. இந்தப் புத்தகம் நாடகத்துவமானதாக உள்ளது; இது சித்தரிப்புகளால் நிறைந்துள்ளது. அவற்றை நாம் கண்டு மதித்து உணராத வரையில், அவற்றை ஒரு கருத்தில், “உணராத” வரையில், அவற்றை நாம் உண்மையில் புரிந்துகொள்ள மாட்டோம்.

5. இந்தப் புத்தகத்தின் பெரும்பகுதி அடையாளத்துவமாக, உருவக் மொழிநடையில் எழுதப்பட்டதாக உள்ளது. இந்தப் புத்தகத்திலேயே பல இடங்களில், செயல்விளைவில் “இது அதைக் குறிக்கிறது” (காணக் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:20 மற்றும் 5:8) என்று கூறி, இப்புத்தகம், தரிசனங்கள் பற்றிய விபரங்களை விளக்குகிறது என்ற உண்மையைப் பற்றி நாம் நிச்சயமாக இருக்க முடியும். அடையாளங்கள் எதை அர்த்தப்படுத்துகின்றன என்று இந்தப் புத்தகமே கூறும் பகுதிகளில், வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் அர்த்தத்தைப் பற்றி நாம் நிச்சயமாயிருக்க முடியும்.²⁶

6. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் நம்மைப் பொறுத்த வரையில் விசித்திரமானதாக இருப்பதாகக் காணப்படுவது போன்று, யோவான் பயன்படுத்திய தரிசனங்களையும் அடையாளங்களையும் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவற்றின் குறிப்புகளை அல்லது “திறவுகோல்களை” - நாம் இப்போது உடைமையாகக் கொண்டிராத “திறவுகோல்களை” - கொண்டிருந்த அதன் முதல் வாசகர்களுக்கு அனேகமாக, விசித்திரமாக இராதிருக்கலாம். எவரெட் ஹாரிஸன் அவர்கள், “இது ஒரு விசித்திரமான புத்தகமாக, நவீன வாசகருக்குப் புரியாத மறைபொருள்களால் நிறைந்ததாக உள்ளது. ஆனால் இது, முதல் நூற்றாண்டின் முடிவுக்காலத்தில் இதை வாசித்த விசுவாசிகளுக்கு இவ்வாறு இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை” என்று கூறினார்.²⁷

7. இந்தப் புத்தகத்தின் தரிசனங்களில், ஒவ்வொரு விபரமும் முக்கியமானதாக அல்லது அர்த்தம் நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பது சாத்தியமல்ல. ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் இதைப் பின்வருமாறு நன்கு குறிப்பிட்டனர்:

தரிசனங்களை முழுமையானவைகளாக ஒருவர் காணவேண்டும் தவிர, அவற்றின் எல்லா விபரங்களையும் ஒப்புமையாக வலியுறுத்தக் கூடாது. இந்த விஷயத்தில் தரிசனங்கள் உவமைகளைப் போல் உள்ளன. முழுமையான தரிசனம் சிலவற்றைக் கூற முயற்சி செய்கிறது; அதன் விபரங்கள் (1) நாடகத்துவச் செயல்விளைவுக்கானவையாக (6:12-14) அல்லது (2) குறிப்புரைக் கருத்துக்களை வாசகர்கள் தவறாக எடுத்துக்கொள்ளாதபடிக்கு, முழுமையின் சித்தரிப்பைக் கூட்டுமையாக (9:7-11) இருக்கின்றன.²⁸

தரிசனத்திற்கு முழுமையான வகையில், நாம் விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். தரிசனம் முழுதிலும் கர்த்தர் எதைக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்? தரிசனத்தின் விபரங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவைகளாக இராதிருக்கலாம்.

8. அடையாளங்களையும் தரிசனங்களையும் புரிந்துகொள்ள முயற்சி

செய்வதில், எழுத்தாளர் மற்றும் அவரது வாசகர்களின் வரலாற்றுரீதியான சந்தர்ப்பப்பொருள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டும். சந்தர்ப்பப்பொருள் என்றால் என்ன?

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில் பழைய ஏற்பாடு அடிக்கடி மறைவாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது அல்லது மேற்கோள் காண்பிக்கப்படுகிறது. அந்த மறைவான கருத்துக்கள், ஒரேவிதமான வார்த்தைகள் எப்போதும் ஒரேவிதமான விஷயங்களைக் குறிப்பிட அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில் திரும்பக் கூறப்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டு வார்த்தைகள் அல்லது அடையாளங்கள், ஒத்ததன்மையை அல்ல ஆனால் ஒன்றுபோல் இருக்கும் தன்மையையே சுட்டிக்காண்பிக்கலாம்.

ஒரு “அடையாளத்துவ உலகம்” இந்தப் புத்தகத்திற்குள்ளேயே நிலவுகிறது. இதே பண்பு மற்ற இறைவெளிப்பாட்டு எழுத்துக்களிலும் தெளிவாக உள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், பிரபலமான பயன்பாட்டில், விசேஷமாக சபை போன்ற மிகச்சிறிய சமூகத்தில், வழக்கமாகக் குறிப்பிட்ட சில விஷயங்களை குறித்து, சில வார்த்தைகள் அல்லது உருவகங்கள் மற்ற விஷயங்களையும் குறிக்க நிற்கின்றன. அந்த அடையாளங்கள் எவற்றை அர்த்தப்படுத்தின என்பதற்கான குறிப்புகளை, மார்க்கவிதியில்லாத “இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியம்” நமக்குத் தரலாம்.

வரலாற்றுரீதியான சூழ்நிலைகள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, இந்தப் புத்தகம் உபத்திரவ காலத்தின்போது, உபத்திரவத்தைப் பற்றி எழுதப்பட்டதாக இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. முதல் நூற்றாண்டில் உலகத்தை ரோமாபுரி ஆண்டது என்ற உண்மை, இந்தப் புத்தகத்தின் அடையாளங்களில் குறைந்தபட்சம் சிலவற்றிற்கு விளக்கம் அளிப்பதையாவது பாதிக்கிறது.

9. இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள எந்த வசனப்பகுதிக்கும் விளக்கம் அளிப்பதற்கு, அந்த வசனப்பகுதி இந்தப் புத்தகத்தின் வடிவமைப்பில் எங்கு பொருந்துகிறது என்பதை அறிதல் அவசியமாக உள்ளது. இது கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்ட புத்தகமாகக் காணப்படுகிறது; ஆகையால், அந்த வடிவமைப்பிற்குள் ஒரு வசனப்பகுதி எங்கு காணப்படுகிறது என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாக இருக்கலாம்.²⁹

10. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின் விபரங்கள், புரிந்துகொள்ளப்படக் கடினமானவைகளாக உள்ள வேளையில், இந்தப் புத்தகத்தின் முதன்மை வலியுறுத்தம் புரிந்துகொள்ள சுலபமானதாக உள்ளது. ஒரே அமர்வில் இந்தப் புத்தகத்தை வாசித்து முடிக்கும் மற்றும், இதில் உள்ள தனித்த, முதன்மைச் செய்தியைத் தேடும் எவரொருவரும் அதைக் கண்டறியச் சாத்தியம் உள்ளது. அந்தச் செய்தி அல்லது ஆய்வுக்கருத்து என்ன? வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம், உபத்திரவப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதப்பட்டது என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. இந்தப் புத்தகத்தின் ஆய்வுக்கருத்து அல்லது முதன்மைக் கருத்து பின்வருமாறு: முடிவில் தேவன் வெற்றியடைகிறார். இந்தப் புத்தகத்தின் சில இடங்களில் தேவன் வெற்றியடைவதாகத் தோன்றுவதில்லை; ஆனால் முடிவில் அவர் வெற்றியாளராகிறார், மற்றும் அவர்பக்கம் இருந்து அவருக்கு விசுவாசநிறைவுடன் உள்ள யாவரும் கூட வெற்றியாளர்கள்

ஆகின்றனர்!³⁰

11. இந்தப் புத்தகத்தின் முதல் வாசகர்களுக்கு எந்தக் கருத்தையும் ஏற்படுத்தாத வகையில் இந்தப் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிக்க முடியாது. தொடர் வரலாற்றுரீதியான அணுகுமுறையும் எதிர்காலவியல் அணுகுமுறையும் இந்த விதியை மீறுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. அதாவது, இந்த அணுகுமுறைகளில் ஏதேனும் ஒன்று சரியானதாக இருந்தால், இதன் வசனப்பகுதியானது இதன் முதல் வாசகர்களுக்குச் சிறிதளவே அர்த்தம் கொண்டதாக அல்லது அர்த்தம் எதுவும் அற்றதாக இருக்கும்.

12. அடையாளத்துவ மொழிநடைக்கு, அது நேர்ப்பொருளில் இருப்பது போன்ற வகையில் விளக்கம் அளிக்கப்படக் கூடாது. வேதாகமத்தின் பெரும்பான்மையான புத்தகங்களை நாம் அணுகுவதில் இருந்து மாறுபட்ட வகையில் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தை நாம் அணுக வேண்டும். பொதுவான விதி பின்வருமாறு உள்ளது: ஒரு வசனப்பகுதியில் அடையாளத்துவ மொழிநடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று நினைப்பதற்கு நல்லதொரு காரணம் இல்லாத வரையில், அது எப்போதும் நேர்ப்பொருளில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் இந்த விதியைத் தலை கீழாகத் திருப்புகிறது. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்திற்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கான விதி பின்வருமாறு: ஒரு வசனப்பகுதியை நேர்ப்பொருளில் எடுத்துக் கொள்வதற்கு நல்லதொரு காரணம் இல்லாதவரையில், அது அடையாள அர்த்தத்தைக் கொண்டிருப்பதாகவே எப்போதும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்.³¹ வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 7 மற்றும் 14 ஆகிய அதிகாரங்கள், மிகச்சரியாக 144,000 ஆத்துமாக்கள் மாத்திரம் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் என்று விளக்கம் அளிக்கப்படுவது போன்று, பல விஷயங்களில் மக்கள், அடையாளத்துவ மொழிநடையை நேரடி அர்த்தமாக எடுத்துக்கொள்ளும் தவறைச் செய்கின்றனர்.

13. பொதுவாக, தெளிவான வசனப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கு, கடினமான அல்லது தெளிவற்ற வசனப்பகுதிகள் பயன்படுத்தப்பட முடியாது. ரோப்பர் அவர்கள், “உருவகநடை வசனம், வேறொரு இடத்தில் உள்ள தெளிவான போதனைக்கு நேரெதிராக இருக்கிறது என்பது போன்ற வகையில் ஒரு உருவகநடையிலான வசனப்பகுதிக்கு ஒருபோதும் விளக்கம் அளிக்காதீர்கள்” என்று கூறினார்.³² வேதாகமத்தின் வேறொரு இடத்தில் அது தெளிவாகப் போதிப்பதை, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் நேரெதிரானதாக ஆக்கு வதில்லை.

முடிவுரை

கடினமான, புரிந்துகொள்ள இயலாத இந்தப் புத்தகம் இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மதிப்பு ஏதேனும் உடையதாக இருக்க முடியுமா? ஆம்! வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் அதன் தொடக்க வாசகர்களுக்கு மாத்திரமல்ல ஆனால் அதன் வார்த்தைகளை வாசிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பயன்தரும்படியாகவே எழுதப்பட்டது. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் நமக்குப் புதிர்களின் புத்தகமாக மாத்திரம் நிலைத்திருந்தால், அதில் இருந்து நாம் என்ன பெற வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினாரோ, அதை நாம் பெறாதவர்களாக இருப்போம். வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின்

செய்தியை நாம் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்த முடியும்?

முதலாவது, இதன் முதல் வாசகர்களுக்கு இது நம்பிக்கையைக் கொண்டு வந்ததைப் போலவே, நமக்கும் இது ஆறுதலையும் நம்பிக்கையையும் கொண்டு வருகிறது. அவர்களைப் போன்று நாம் துன்புறுத்தப்படலாம் அல்லது துன்புறுத்தப் படாதிருக்கலாம், ஆனால் அப்போதும் நாம், பிசாசின் சேனைகளினால் மூழ்கடிக்கப்படுவதை உணரமுடியும். நாம் அந்த நிலையில் இருக்கும்போது, தேவன் நம்மை வெற்றியாளர்கள் ஆக்குவார் என்பதை அறிதல் நல்லதாக உள்ளது.

இரண்டாவது, இது எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும், விசுவாச நிறைவுடன் இருத்தல் எவ்வளவு கடினமானதாக இருந்தாலும், விசுவாச நிறைவுடன் இருக்கும்படி நம்மை ஊக்குவிக்கிறது. ஆதிக்கிறிஸ்தவர்கள், தங்கள் வாழ்வு அபாயத்தில் இருந்தபோதிலும் விசுவாச நிறைவுடன் இருக்கும்படி ஊக்குவிக்கப்பட்டனர் மற்றும் பலர் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருந்தனர். நாம் தேவனை விட்டுத் திரும்புவதற்கு நமது பிரச்சனைகள் காரணமாவதை நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. அதற்குப் பதிலாக நாம், “மரணபரியந்தம் உண்மையாயிருந்தால்” (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:10) நாம் வெற்றிபெறுவோம் என்பதை நமது சிந்தையில் காத்துக்கொள்வது அவசியமாக உள்ளது.

உண்மையில் நாம், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தின் தொடக்கத்தில் கூறப்படும் பின்வரும் கூற்றின் உண்மைத்தன்மையைப் புரிந்துகொண்டால், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் அளிக்க இருக்கும் யாவற்றையும் நாம் பெற்றுக்கொள்கிறோம்: “இந்தத் தீர்க்கதரிசன வசனங்களை வாசிக்கிறவனும், கேட்கிறவர்களும், இதில் எழுதியிருக்கிறவைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களும் பாக்கியவான்கள்” (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:3).

குறிப்புகள்

¹ அப்போஸ்தலரான யோவான் இப்புத்தகத்தை எழுதினார் என்று வசனப்பகுதி குறிப்பாகக் கூறுவதில்லை ஆனால் இது வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:1, 9ல் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இன்னொரு யோவான் இதன் எழுத்தாளராக இருந்தார் என்று சிலர் நம்புகின்றனர். இருப்பினும் பழைமையான விளக்கவுரையாளர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள், மறைமுகக் குறிப்பை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர் மற்றும் பழங்காலப் பாரம்பரியமும் அப்போஸ்தலரான யோவானையே இதன் எழுத்தாளராகக் கண்ணோக்குகின்றது. ² D. A. Carson, Douglas J. Moo, and Leon Morris, *An Introduction to the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1992), 478; Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2003), 250. ³ Fee and Stuart, 251. ⁴ M. Rist, “Apocalypticism,” *Interpreter’s Dictionary of the Bible* (Nashville: Abingdon Press, 1962), 1:157-61 என்ற புத்தகத்தில் இருந்து தழுவப்பட்டது. மற்ற இரு பண்புகள், “புனைபெயரில் எழுதப்பட்டது” (எழுத்தாளரின் பெயரைத் தவிர வேறொரு பெயரில் எழுதப்பட்டது) மற்றும் “வானவியல் ஆதிக்கங்கள்” (பௌதீக வட்டாரத்திற்கு மாறாக ஆவிக்குரிய வட்டாரத்தை உரைத்தல்) என்ற பாடங்களில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளன. இறைவெளிப்பாட்டு இலக்கியம், இருளின் மீது வெளிச்சத்தின் வெற்றியைச் சித்தரிக்கிறது என்று ரிஸ்ட் அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. ⁵ Fee and Stuart, 251-52. ⁶ Carson, Moo, and Morris,

479. மற்றும் ஸ்டூவர்ட் ஆகியோர், வெளிப்படுத்தி விசேஷம் புனைபெயர் கொண்டு எழுதப்பட்டாதால், இந்தப் புத்தகம் “ஏதோ ஒருவகையில் ... தனது சொந்த உலகத்திற்கு உரியதாக உள்ளது” என்று கருத்துத் தெரிவித்தனர் (Fee and Stuart, 252). ⁷சாத்தியமான மற்ற காரணங்கள் David L. Roper, *Revelation 1-11*, Truth for Today Commentary series (Searcy, Ark.: Resource Publications, 2002), 20 என்ற புத்தகத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. ⁸தீர்க்கதரிசனம் என்ற வகையில் வெளிப்படுத்தி விசேஷம் என்பது பற்றி ஒரு கலந்துரையாடல், Fee and Stuart, 251-53 ல் தரப்பட்டுள்ளது. ⁹Carson, Moo, and Morris, 479. ¹⁰Roper, 56.

¹¹Everett F. Harrison, *Introduction to the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971), 462-65; Carson, Moo, and Morris, 482-83. Also, helpful charts on “Interpretations of Revelation” and “Theological Perspectives on Revelation” are provided in H. Wayne House, *Chronological and Background Charts of the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1981), 145. ¹²Harrison, 463. ¹³Carson, Moo, and Morris, 482. ¹⁴Ibid. ¹⁵இந்த அணுகுமுறை “நாள்வரிசை முறைமை ரீதியான கண்ணோக்கு” மற்றும் “வரலாற்றின் புறக்குறிப்பு அணுகுமுறை” என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது (Roper, 20). ¹⁶Harrison, 463. ¹⁷Carson, Moo, and Morris, 482. ¹⁸Harrison, 463. உண்மையில் இந்தக் கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டுள்ளவர்களில் பெரும்பான்மையான மக்கள், 4 முதல் 19 வரை உள்ள அதிகாரங்கள், பரவசநிலைக்கும் பூமியில் கிறிஸ்து தமது ஆயிரம் ஆண்டு அரசாட்சியை நிலைநாட்ட வரும் நாளுக்கும் இடையில் உள்ள ஏழு ஆண்டுகாலத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றன என்று நம்புகின்றனர். ¹⁹Carson, Moo, and Morris, 482-83. இந்த எழுத்தாளர்கள் எதிர்காலவியல் அணுகுமுறையை ஒப்புக் கொண்டிருந்தனர். ²⁰ரோப்பர் அவர்கள் இந்த அணுகுமுறையை “அடையாளத்துவ அணுகுமுறை” என்று அழைத்து, அத்துடன் கூடுதலாக, மேலே குறிப்பிட்ட பெயர்களுடன் இது “நாடகத்துவ முறைமை,” “தீர்க்கதரிசன கொள்கை முறைமை” மற்றும் “காலமற்ற கருத்து” என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது என்று குறிப்பிட்டார் (Roper, 24).

²¹Harrison, 464. ²²Carson, Moo, and Morris, 483. ²³Roper, 13-27. ²⁴Ibid., 25-26. ²⁵இந்த வார்த்தைகள், வெளிப்படுத்தி விசேஷம் புத்தகத்தை வாசித்தவர்களுக்கு (அல்லது அதை வாசிக்கக் கேட்டவர்களுக்கு) உரைக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகிறது, ஆனால் அவற்றின் தோற்றகால வாசகர்கள் ஒரு பங்காக இருக்கவில்லை. ²⁶“யோவானே தமது உருவங்களை விளக்கப்படுத்துகிறபோது, விளக்கப்படுத்தப்பட்ட இந்த உருவங்கள் உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டு மற்ற உருவங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு தொடக்க இடமாகப் பணிசெய்திருக்க வேண்டும்” (Fee and Stuart, 255). ²⁷Harrison, 460. ²⁸Fee and Stuart, 256. ²⁹இந்தப் புத்தகத்தின் வடிவமைப்பு பற்றிய பகுத்தாய்வுகள் Fee and Stuart, 259-61, என்ற மற்றும் House, 146-47. என்ற புத்தகங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. ³⁰ரோப்பர் அவர்களும் இதைப்போன்ற கூற்று ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். விளக்கம் அளித்தவின் நான்கு முதன்மைக் கோட்பாடுகளைப் பற்றிக் கலந்துரையாடியபின் அவர், நாம் படித்துள்ள அணுகுமுறைகளின் அடிப்படை முடிவும் வியக்கத்தக்க வகையில் ஒன்றாகவே உள்ளது: யாவும் கூறப்பட்டு மற்றும் செய்யப்பட்ட பின்பு, நாம் தேவனுக்கு விசுவாசநிறைவுடன் நிலைத்திருந்தால், நாம் வெற்றிபெறுவோம். “உங்கள் முழுபலத்துடன் அந்த சத்தியத்தைப் பற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்று முடிவுரையாகக் கூறினார் (Roper, 27).

³¹Ray Summers, *Worthy Is the Lamb* (Nashville: Broadman Press, 1951), 48. ³²Roper, 32.